

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

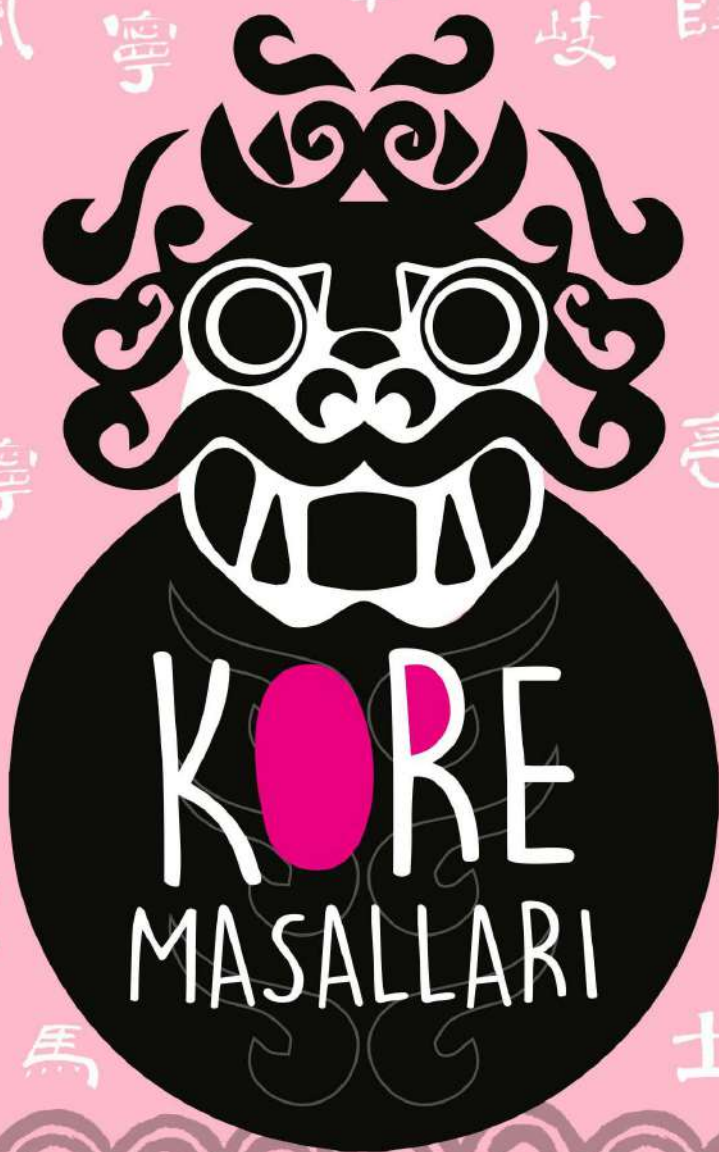
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KORE
MASALLARI

Kore Masalları

Maya Kitap: 193, Edebiyat: 12
1. Baskı, İstanbul Mart 2019
2. Baskı, İstanbul Haziran 2020

ISBN: 978-605-7605-04-7

Orijinal Adı: Korean Fairy Tales

Copyright © Kore Masalları. Türkçe yayın hakları Maya Kitap'a
aittir. Telif hakları sahibinin izni olmaksızın, hiçbir yolla çoğaltılamaz,
kopyalanamaz, dağıtılamaz.

Yayın Yönetmeni: Tahir Malkoç
Editör: Selin Saraçoğlu Bayraklı
Son Okuma: Alara Ergin
Mizanpaj: Mehmet Büyüktuna
Kapak: Gülay Tunç

Maya Kitap * Sertifika: 14079
Merkez Mah. Kocamansur Sok. No: 6/4 Şişli / İstanbul Tel: 0212 296 97 12
e-posta: info@mayayayinlari.com / www.mayayayinlari.com

Mutlu Basım Yayın - Bahri Mutlu * Sertifika: 18569
Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi C Blok No: 256 Topkapı / İstanbul
Tel: 0212 577 72 08

Kore Masalları

Derleyen

William Elliot Griffis

Çevirmen

Macidegöl Batmaz

İçindekiler

Önsöz 7

Görgüsüz Kaplan 9

Tokgabi ve Şakaları 14

Doğu Işığı ve Balıklar Köprüsü 18

Kore'nin Atası Prens Sandalağacı 24

Tavşanın Gözleri 30

Topuzlar ve Çömlek Şapkalar 35

Fancha ve Saksagan 42

Hapşırın Dev Heykel 50

Genç Köstebek Hanım'a Bir Damat 53

İhtiyar Ak Bıyık ile Bay Tavşan 59

Çiçeklerin Kralı 63

Tokgabi'nin Hayvanları (Kediler ile Köpekler) 67

Kedi-kin ile Ana Kraliçe 74

Sihirli Şeftali 82

Ateş Yiyen Koca Taş 91

Domuzcuk ile Kibirli Kız Kardeşi 97

Başa Bela Olan Ayna 103

İhtiyar Kereste Kafa 113

Uzun Gövde Bey ile Bin Ayak Hanım 126

Gökyüzündeki Kuşlar Köprüsü **131**

Dansçı Kız Longka **137**

Kurbağa Koca **141**

Ayakkabıdan Şapka **149**

Çanın Sesi **155**

Serçelerin Kralı **162**

Ormancı ve Dağ Perileri **168**

Önsöz

Yayımlayacağımız kitapları seçerken göz önüne aldığımız pek çok ölçüt var: Söz konusu kitabın yayın ilkelerimize ve çizgimize uygunluğu, daha önce dilimize çevrilmemiş olması, yayın dünyasında bir boşluğu dolduracak olması ve elbette ki bizi heyecanlandırması.

2018 yılı için yayın programımızı şekillendirirken bir Japon masalları seçkisiyle karşılaştığımızda ölçütlerimizin hepsine ziyadesiyle uyduğunu fark ettik ve hemen bir masal dizisi çalışmalarına başladık.

Dizi için öncelikle Japonya, Hindistan ve Rusya'yı seçmiştik. Sonrasında diziye nasıl yön vereceğimiz ve hangi kültürlerle devam edeceğimizi uzun uzun tartıştık ve kendi ülkemizle devam etmeye karar verdik. Türk Masalları'nın ardından Kızılderili Masalları, Amerikan Masalları, Çin Masalları ve Norveç Masalları'nı okurlarımızla buluşturduk. Sırada Sabah Işığının Ülkesi Kore'den masallar var.

Yayımlayacağımız versiyonu bulmaya çalışırken pek çok masal seçkisini inceledik ve en sonunda içimize en çok sinen, okurken en çok keyif aldığımız ve okuyuculara ulaştırmayı en çok istediklerimizi belirledik. Bolca araştırma içeren çeviri ve düzelti sürecinin ardından bu kez "Bu masalları en iyi yansıtan kapak nasıl olmalı?" sorusunun peşine düştük. Bu kültürlerin en önemli figürlerinin kapakta bulunmasını istedik. Uzun bir hazırlık süreci ve pek çok denemenin ardından hayalimizdeki kapaklara ulaştık.

Masal, sözlü anonim halk edebiyatıdır. Anlatı yoluyla nesilden nesle ulaşmış, nihayetinde de bir yazar tarafından yazıya dökülerek kalıcı hâle gelmiştir. Her ne kadar masal kahramanları ve yaratıkları doğaüstü, masallardaki olaylar ise gerçekdışı olsa da, masalların o toplumun bir yansıması olduğu yadsınamaz bir gerçektir. Öyle ki her ülkenin masalları tıpkı kültürleri gibi diğerlerinden tamamen farklıdır. Bizim seçkimizdeki ülkelerde olduğu gibi. Kimisinin ana teması dostlukken diğerininki korku ve ölüm olabiliyor. Fakat bir zamanlar hiçbir teknolojik ürünün olmadığını düşünürsek, masalların toplumların sosyal hayatlarında ne kadar önemli bir boşluğu doldurduğunu tahmin etmek zor değil.

Görgüsüz Kaplan

Yamaçlarından Japon Denizi'nin görüldüğü Kang Wep'in dağlık bölgesinde muhteşem bir kaplan yaşırdı. Köylüler, derisi çizgilerle dolu bu kaplana “Dağ Amca” derlerdi. Avcılara nadiren gözüken Dağ Amca, diğer kaplanlardan farklıydı. Avcıların defalarca nişan almasına karşın onu bir türlü vuramadıklarını anlatarak övünürdü. Tuzakların her türlüşünü iyi tanıyordu. İnsanların onu yakalayıp göz diktikleri derisini soymak için kullandığı araçları görünce gülmekten kendini alamıyordu.

Dağ Amca, yazın tepelerin arasında, semiz geyikleri avlayarak yaşırdı. Kışın karlar yağar, buz gibi rüzgârlar eser ve soğuk hava insanları evlerine hapsederdi. İşte o zaman, Dağ Amca köylere doğru yola çıkardı. Şişmanca bir sığa, buzağı veya domuz yavrusu bulma umuduyla ahırların etrafında dolanırdı. Bu teşebbüslerinde öyle başarılıydı ki bütün bölge halkı korkudan diken üstündeydi.

Bir sonbahar günü Dağ Amca, alçak tepelerin arasında dolanmaktaydı. Köylerden uzak olsa da tuzaklar ve avcılara karşı gözünü dört açmıştı. Gerçi etrafta kimseler gözükmüyordu. Dağ Amca, çok acıkmıştı, hemen bir av bulmayı umuyordu.

Büyük bir kayanın yanına vardığında Dağ Amca birden durdu. Yolunun üzerinde, birkaç metre ötede tıpkı kendisi gibi kocaman bir kaplan duruyordu.

Dağ Amca kuyruğunu şiddetle sallayarak karşısındakine meydan okuduğunu gösterdi. Yüksek sesle kükreyip atlamaya hazırlandı. Ne tuhaftır ki öteki kaplan da aynı şeyleri yapıyordu. Dağ Amca, ikisi arasında korkunç bir boğuşma

yaşanacağından emindi. Zaten istediği tam da buydu zira kazanacağına dair şüphesi yoktu.

Ne var ki Dağ Amca, muazzam bir sıçrayışın ardından bir çukura düşüverdi. Her yanı yara bere içinde kalmıştı. Üstelik büyük bir hüsrana uğramıştı. Bu arada öteki kaplan ortalıkta gözükmüyordu. Başı ağır kütük yığınlarıyla örtülen Dağ Amca, karanlıkta yatıyordu. Nihayet, ihtiyar kaplan yakalanmıştı. Bir avcının kazıp odun parçaları ve yapraklarla örttüğü çukura düşmüştü. Sarmaşıklar ve çalılarla kaplı odunların üzerinde ise bir ayna asılıydı. Dağ Amca su içmek için eğildiğinde yüzü ve vücudunun sudaki yansımasına sık sık bakardı. Ne var ki bu defa etrafta hiç su olmadığı için karşısında gördüğünün gerçek bir kaplan olduğunu sanıp aldanmıştı.

Derken, bir Budist rahip geldi. Bu adam, tüm canlılara iyi davranılması gerektiğine inanırdı. Bir hayvanın inleme seslerini işitince tuzağın kapağını kaldırarak açtı. Aşağıda yaralı patisini yalamakla meşgul olan Dağ Amca'yı gördü.

“Ah, lütfen beyefendi, beni çıkarın buradan. Fena hâlde yaralandım,” dedi Dağ Amca.

Bunun üzerine rahip, kütüklerden birini kaldırıp çukurun dibine fırlattı. Böylelikle kaplan yukarı tırmanarak çukurdan çıkabildi. İhtiyar Dağ Amca, saçlarını kazıtmış olan keşişe teşekkür etti:

“Size öyle minnettarım ki, efendim. Beni kurtardınız. Yalnız, karnım çok aç. Bu yüzden sizi yemek zorundayım.”

Rahip bu işe şaşmış ve öfkelenmişti. Böyle iğrenç bir nankörlük olamaz diye düşündü. En hafif tabiriyle görgüsüzlüktü bu. Dağların kanununa aykırıydı. Bu yüzden rahip, hangisinin haklı olduğuna karar vermesi için büyük bir ağaca başvurdu.

Ağaçtaki ruh, kaplanın nankörlük yanında görgüsüzlük de ettiğine hükmetti. Hışırdayan yaprakların arasından seslenerek adamın serbest kalması gerektiğini bildirdi.

İhtiyar Dağ Amca bu karardan hiç hoşlanmadı. Zira son derece şişman bir adam olan bu rahip pek leziz bir akşam yemeği olabilirdi. Gelgelelim, Budist rahibin bir başkasına daha danışmasına razı geldi. Bu sefer büyük bir kayadan hakemlik etmesini istemişti adam.

“Rahip kesinlikle haklı, muhterem Dağ Amca. Sen ise tamamen haksızsın,” dedi büyük kaya. “Düşmanlarını cezalandırmak için yeşil bir boğaya ve benekli bir ata binen efendin Dağ Ruhı, bu rahibi yediğin takdirde seni azarlayacaktır. Seni açlıktan ve düştüğün kapanda ölmekten kurtaran adamı yiyecek kadar nankör davranırsan, Dağ Ruhı’na uygun bir elçi olamazsın. Böyle bir şeyi aklından geçirmen bile görgüsüzlüktür.”

Bu sözler, kaplanı utandırmıştı ancak açlığı hâlâ gözlelerinden okunuyordu. Bunu gören rahip, canını kurtardığından emin olmak istiyordu. Bu yüzden bir kişiye daha danışmayı teklif etti. Bu defa, karakurbağası hakem olacaktı. Dağ Amca bu teklifi de kabul etti.

Gelgelelim, kenarları altın sarısı gözleriyle bir âlime benzeyen karakurbağası, ağaç ve kayanın yaptığı gibi hemen cevap vermek yerine uzunca bir süre düşündü. Rahibin neredeyse kalbi duracaktı; Dağ Amca ise az sonra çekeceği ziyafeti bekler gibi çenesini oynatıyordu. İhtiyar Benekli Sırt’ın kendi lehine karar vereceğinden emindi.

“Kararımı vermeden önce gidip şu tuzağı bir görmem gerek,” dedi karakurbağası, ağırbaşlı bir kral edasıyla. Üçü birlikte hopleya zıplaya tuzağın olduğu yere gittiler. İçlerinde en hızlı ilerleyen kaplan olduğu için tuzağın yanına da ilk

o varmıştı. Zaten rahibin dostu olan karakurbağasının istediği de buydu. Bütün bunlar olup biterken ihtiyar Benekli Sırt bir yandan, etraftaki kayalarda bir yarıp arayıp duruyordu.

Karakurbağası ve kaplan, kimin haklı olduğu üzerinde kafa yorarken rahip manastıra kaçıp kendini kurtarmıştı. Nihayet ihtiyar Benekli Sırt, Dağ Amca'nın aleyhine bir karar verdi. Kararını bildirdikten hemen sonra ise önceden bulduğu kaya yarığının içine atlayıverdi. Sonra içeriden bağırarak Dağ Amca'ya meydan okudu. Onun görgüsüz, kaba ve nankör bir hayvan olduğunu söyleyip elinden geleni ardına koymamasını istedi.

İhtiyar Dağ Amca açlıktan ve öfkeden deliye dönmüştü. Öyle ki kurnazlığı, artık aptallığa dönüşmüştü. Karakurbağasını yakalayabilmek için kayaya pençesini geçirdi ama içeride güvende olan Benekli Sırt, onun bu hareketine gülüp geçti. Düşmanına hiçbir zarar veremeyen kaplan, öfke nöbetleri geçiriyordu. Öfkesi arttıkça aklı kayboluyordu. Burnunu kaya yarığına sokup öyle sert bir şekilde sürtmeye başladı ki çok geçmeden kanlar içinde kalıp öldü.

Tuzağı kuran avcı oraya geldiğinde gördüklerine çok şaşırmıştı ama kaplanın kürkü, kemikleri ve pençelerini satarak zengin olduğu için pek memnundu. Çünkü Kore'de kaplan kürkü çok değerlidir. Karakurbağasına gelince, ihtiyar Dağ Amca'yı nasıl alt ettiğini torunlarına anlatacaktı.

Tokgabi ve Şakaları

Tokgabi, Kore'nin periler ülkesindeki en yaramaz ve muzip cindir. Gün ışığını sevmeyişi gibi dışarı çıkmayı da hiç sevmez. Onu sokaklarda dolaşırken gören olmamıştır.

Mutfaktan başlayıp çatıya kadar evin duvarı boyunca uzanan isli bacalarda yaşar. Duman ve ise bayılır, ateşten ve alevlerden hiç rahatsız olmaz çünkü sıcak yerleri pek sever. Tokgabi'nin akciğeri yoktur, cildi ve gözleri de ateşe çok dayanıklıdır. Bu cin, gece gibi kapkaradır ve beyaz olan hiçbir şeyi sevmez. Küçük bir saç tokası bile olsa gümüşten çok korkar.

Tokgabi'nin en çok sevdiği şey, geceleri şöminenin üzerinde oynamaktır. Kirişlerin etrafında koşturup toz yığınları ve örümcek ağlarını dağıtmak en büyük eğlencesidir. En sevdiği oyunsa demir pilav tenceresi kapağını kaldırıp indirmektir. Bunu yaptığında kapak tencerenin içine yuvarlanır ve güç bela çıkartılabilir. Ah, Tokgabi'nin tencerenin içine düşürdüğü kapağı çıkaracağım diye aşçı kaç defa parmaklarını yakmış ya da haşlamıştır! Bilmeniz, kadıncağz o isli cin hakkında neler neler söylerdi!

Fakat Tokgabi her zaman böyle yaramaz değildir. Aslında şakalarının çoğu kimseye zarar vermez. Bu neşeli arkadaş, insanlar ağlasa da gülse de daima meşguldür. Kimseyi incitme niyetinde değildir lakin her dakika, bilhassa da geceleri gönlü hoş olmalı, eğlenmelidir.

Ateş sönünce bacanın altında ve kirişlerin üzerindeki güvercinlikte fareleri kovalamaya başlar. Bazen sırtüstü yere düşen farecikler ölür ve ayak parmakları yukarı çevrilmiş halde yerde yatarlar. İşte o zaman sokak çocukları onları

götürüp havaya fırlatır. Daha yere düşmeden şahinler kanat çırparak gelip fareleri mideye indiriverir. Pek çok yırtıcı kuş, kahvaltısını bu şekilde bulur.

Tokgabi şaka yapmayı çok sevse de mutfak hizmetçilerine daima nazik davranır. Yoğun bir günün ardından bitkin düşüp uykuya dalan kızlara, zor işlerinde yardımcı olur.

Tokgabi, iyi hizmetçilere yardım etmek için tabakları yıkayıp masaları temizler. Sabah erkenden kalkan hizmetçi kızlar bütün işlerin halledildiğini görünce çok şaşırırlar. Bu muzip cinin yaptıkları hakkında pek çok masal anlatılmıştır. Gerçekten iyi insanlara güzel şeyler verirken kötülerini kasten çılgına çevirir. Derler ki bütün Tokgabi'lerin kralının ilginç eşyalar koleksiyonu ve bir deposu vardır. Burada altınlar, mücevherler ve güzel elbiselerle her türden şekerlemeler bulunmaktadır. Tabii ki bu tatlı yiyecekler küçük çocuklar içindir. Bir de kuşlara ve akılsız hayvanlara iyi davranan yaşlılara verirler bu şekerlemelerden. Öte yandan kral, kötü insanlar için her türden çirkin ve can sıkıcı şeyi toplamıştır. Mesela cimrileri, yoksul ve sefil hale getirerek cezalandırır.

Kralın bir de hayvan koleksiyonu vardır. İyileri ödüllendirip kötülerini cezalandırmak için işte bu hayvanları görevlendirir. Tokgabi'lerin kralının o yıl nerede yaşadığı her sene kırmızı ve yeşil kaplı küçük yıllığa yazılır. Böylece çiftçiler ve köylüler, kralın yolundan çekilip onu rahatsız etmezler. Hayvanları arasında insanlara yardımcı olanlar ejderha, ayı, kaplumbağa, kurbağa, köpek ve tavşandır. Bütün bu hayvanlar insanların dostudur. Tokgabi'ler kralının hayvanlarından zalim ve hain olanlar ise kaplan, yabandomuzu, leopar, yılan, karakurbağası ve kedidir. Bunlar, kötülerini cezalandırmak istediğinde Tokgabi kralının emirlerini yerine getiren elçilerdir.

Tokgabi, erkeklere pek şaka yapmaz. Bunun yerine, genç kızlar ile kadınlara takılmayı sever. Belki de bunun nedeni, babaları veya ağabeylerine göre kızların evde daha fazla zaman geçiriyor olmalarıdır. Çamaşır dövme seslerinin hiç dinmediği Rat-tat-tat ülkesinde Tokgabi, kadınların kollalı elbiseleri dövüp parlatmak için kullandıkları çamaşır sopalarını aşırıya bayılır. Kimseler bulamasın diye sopaları saklar. Bunun üzerine evin babası büyük bir gürültü koparır çünkü uzun beyaz paltosu, her zamanki gibi ıslıl ıslıl olmaştır. İşte bütün bunlar Tokgabi'nin suçudur.

Tokgabi, beyaz renkli olduğu için çamaşır kolasından hiç hazzetmez. Ama evin reisinin duvarda asılı siyah şapka kutusunun üstünde dans etmeye bayılır. Bazen de kırışlerden sarkıtılmış olan *fetich* yani putu sallar. Ama en çok şöminenin üzerindeki dolaba yerleştirilmiş tabakların arasında dans etmeye bayılır. Tabii bunu yaparken tabakları sallayıp aşağı yuvarlayıverir.

Tokgabi, bazen erkeklere musallat olmayı da sever. Baba, topuzunu bir sıçan deliğine sıkıştırırsa ya da uyurken başı ahşap yastığından kayıverdiği için burnunu çarpmışsa bunun sorumlusu tabii ki Tokgabi'dir. Delikanlıların sırtına dökülerek onları kız gibi gösteren uzun saç örgüsüne bir şey olursa, suçlu yine Tokgabi'dir. Hatta derler ki bazı yaramaz adamlar, kötü şeyler yapmak için Tokgabi'yle anlaşmış ama haylaz cin, sırf eğlence olsun diye yardım edermiş onlara. Çünkü Tokgabi, fani insanların doğru ya da yanlış dediği şeylerle ilgilenmez. Onun akli fikri şamata ve muzipliktedir. Bu yüzden, pek dikkatli olmamız gerekiyor.

Mutfak hizmetçileri ile erkekler, Tokgabi'yi atlatıp oyunlarını bozmayı bildiklerini sanır. Tokgabi'nin bu renkten hoşlanmadığını bildikleri için, nişanlanan delikanlılar

parlak kırmızı kıyafetler giyer. Tokgabi, parlak gümüşten de korkar. Bu yüzden erkekler ve kızlar topuzlarını gümüş saç tokalarıyla bağlarlar. Devlet yöneticileri ve memurların şapkalarında leylek şeklinde gümüşten yapılmış küçük süsler olur ya da elbiselerinin üzerine gümüş iple bu kuşların resmi işlenir. Gücü yeten herkes kış giysilerinde gümüş düğmeler ve süsler kullanır. Tokgabi, beyaz renkli her şeyden nefret eder. İşte Korelilerin kar gibi bembeyaz elbiseler giymesinin nedeni budur. Paltolarını, eteklerini, gömleklerini ve çoraplarını beyazlatmak için dağlar kadar çamaşır kolası kullanırlar. Öyle ki bayram günlerinde insanlar sanki kolaya batırılmış gibi gözüktür, kıyafetleri ise akide şekerine bulanmıştır âdeta. Bu şekilde Tokgabi'nin eşek şakalarından kendilerini korurlar.

Doğu Işığı ve Balıklar Köprüsü

Evvel zaman içinde Kuzey Kore'nin Ebedi Beyaz Dağları'nın ötesinde bir kral yaşardı. Bu krala çok güzel ve genç bir kadın hizmet ediyordu. Her gün güneye bakıp neşeyle dolardı kadın. Zira Ejder Havuzu'nu kalbinde saklayan bulutlu dağın zirvesi, beyaz başını bu tarafa doğru kaldırırdı. Günlük işlerden yorulduğu zamanlar kaynağını Ejder Havuzu'ndan alan nehri düşünürdü. Günün birinde bir erkek evlat sahibi olacağını hayal ederdi. Oğlu, nehrin cömertçe suladığı ülkeyi yönetecekti.

Bir gün yine dağın zirvesini seyrederken doğu yönünden parlak bir duman geldiğini gördü. Mavi gökyüzünde beyaz bir bulut gibi süzülen bu şey, bir yumurta kadardı. Sonra giderek yaklaştı ve nihayet kadının elbisesinin göğsüne girdi. Bu olaydan kısa bir süre sonra kadın bir erkek çocuk dünyaya getirdi.

Fakat kıskanç Kral çok öfkelenmişti. Küçük yabancidan hiç hazzetmiyordu. Bu yüzden bebeği alıp ahırdaki domuzların arasına attı. Böylece çocuğu bir daha görmeyeceğini düşünüyordu. Ama hiç de umduğu gibi olmadı! Domuzlar, bebeğin burun deliklerine nefes vererek sıcak soluklarıyla onu hayatta tuttular.

Kral'ın hizmetçileri küçük çocuğun neşeli kahkahalarını işitince sesin nereden geldiğini görmek için dışarı çıktılar. Tuhaf beşiğini hiç de yadırgamayan mutlu bir bebekle karşılaşmışlardı. Çocuğa yiyecek bir şeyler vermek istediler ama öfkeli kral, bebeği bu defa büyük ahıra atmalarını emretti. Bunun üzerine hizmetçiler çocuğu bacaklarından kaldırıp atların arasına koydular. Hayvanların üzerine basıp onu öldüreceğini düşünüyorlardı.

Ama böyle olmadı. Kısraklar bebeğe pek nazik davrandılar, onu ısıtıp sütleriyle beslediler. Böylece çocuk tombullaşıp güçlendi.

Kral, domuzlar ve atların bu muhteşem davranışını duyunca gökyüzüne baktı ve saygıyla eğildi. Bu çocuğun büyü-yüp adam olması Tanrı'nın isteğı olmalıydı. Bunun üzerine bebeğın annesinin yalvarışlarına kulak verdi. Kadın, çocuğunu saraya getirebilecekti. Çocuk burada tıpkı bir prens gibi eğitim alarak büyüdü. Güçlü delikanlı ok atmayı öğrendi ve at binmekte de pek hünerliydi. Hayvanlara karşı daima nazikti. Kral'ın hâkimiyetindeki topraklarda bir ata zalimce davrananlar, ağır şekilde cezalandırılırdı. Bir kısrağı vurup öldüren kişi idam edilirdi. İşte bizim delikanlı bu kurallara uygun olarak hayvanlara daima merhametle yaklaşırdı.

Kral, okçuluk ve at binmede ustalaşan delikanlıya Doğu Işığı ya da Sabah Güneşi adını verip onu kraliyet ahırlarının sorumlusu yaptı. İnsanların artık Doğu Işığı adıyla andığı genç adamın ünü her yere yayılmıştı. Ayrıca ona Güneşin Oğlu ve Sarı Nehrin Torunu da diyorlardı.

Günlerden bir gün Kral ve maiyetindekiler dağlara çıkmış geyik, ayı ve kaplan avlıyorlardı. Bir süre sonra Kral, genç okçuyu çağırıp ok atmadaki hünerini göstermesini istedi. Doğu Işığı, yayını çıkarıp eşsiz yeteneğini sergiledi. Hedefe ok üstüne ok attı, koşan geyiklerle uçan kuşları bir yere devirdi. Bunu gören herkes yakışıklı delikanlıyı alkışladı. Ama Doğu Işığı'nı övmesi beklenen Kral'ın kalbi, genç adama karşı kıskançlıkla dolmuştu. Öyle ki delikanlının tah-tı ele geçirebileceğinden korkmaya başlamıştı. Delikanlı ne yapsa, asil efendisine beğendiremiyordu.

Kralın yanında kaldığı sürece hayatının tehlikede olduğunu sezen Doğu Işığı üç sadık dostuyla beraber güney

yönüne kaçtı. Upuzun, geniş ve derin bir nehre vardılar. Bu suyu geçmek mümkün değildi. Genç adam, karşıya nasıl geçeceklerini düşünüyordu kara kara. Tekneleri de yoktu. Zaten isteseler bile tekne yapamazlardı çünkü peşlerinden gelen düşmanları çok yaklaştı.

Büyük bir geçide vardıklarında şöyle bağırdı:

“Heyhat! Güneşin Oğlu ve Sarı Nehrin Torunu olan ben, bu ırmak yüzünden mi helak olacağım?”

Sonra, sanki babası Güneş kulağına bir çare fısıldamış gibi yayını çekip suya oklar yağdırdı. Ok kılıfı neredeyse boşalmıştı.

Birkaç saniye hiçbir şey olmadı. Arkadaşları, onca oku boşa harcadığını düşündüler. Düşmanları yetiştiğinde liderleri boş bir ok kılıfıyla mı savaşıacaktı?

Ama bir anda tuhaf bir şey oldu ve sular kımıldamaya başladı. Çok geçmeden suyun rengi değişti, köpükler belirdi. Nehrin her iki yanından ve tam karşılarından balıklar Doğu Işığı'na doğru yüzmekteydi. Burunlarını sudan çıkaran balıklar sanki şöyle demek istiyordu:

“Sırtımıza binin, sizi kurtaralım.” Binlerce balık birleşerek bir köprü oluşturdu. Doğu Işığı ve arkadaşları bu köprüye çıktı.

“Çabuk!” diye bağırdı Doğu Işığı arkadaşlarına. “Hemen kaçmalısınız! Kral'ın atlıları tepeden iniyor. Peşimizdeler!”

Böylece dört genç adam, balıkların pullu sırtları ve yüzgeçlerinden oluşan köprüye atlayarak kaçtılar. Onlar karşı kıyıya geçer geçmez balık köprüsü dağılıverdi. Ama balıklar henüz uzaklaşmıştı ki Doğu Işığı haykırdı: “Kaçalım!”

Düşmanları suyun hemen öteki tarafındaydı. Kral'ın askerleri, Doğu Işığı ve üç yoldaşını öldürmek için ok üstüne ok fırlatsa da nafileydi. Okları hedefe ulaşamıyordu. Ayrıca nehir, atlarının yüzemeyeceğı kadar derin ve genişti. Böylece dört genç adam rahatça ellerinden kaçımtı.

Birkaç mil ilerledikten sonra Doğu Işığı'nın karşısına üç tuhaf adam çıktı. Sanki çoktandır onu bekliyormuş gibiydiler. Sıcak bir şekilde karşıladıkları delikanlıdan ülkelerine gelip kralları olmasını istediler. Birincisinin kıyafeti deniz yosunundandı, ikincisi kenevirden yapılmış giysiler giyiyordu ve üçüncüsünün ise üstünde dantelli bir kaftan vardı. Bu adamlar, toplumun üç sınıfını temsil etmekteydi: birincisi balıkçı ve avcılar, ikincisi çiftçileri, üçüncüsü ise kabile yöneticilerini.

Bol bol buğday, pirinç, darı, fasulye ve şeker kamışı yetişen Fuyu adlı bu ülkede yeni kral, tebaası tarafından sevinçle karşılanmıştı. Adamlar uzun boylu, cesur ve kibardı. Hünerli okçular olmalarının yanında çok iyi at biniyorlardı. Kâselere koydukları yemeklerini yemek çubuklarıyla yiyor, ayrıca ziyafet zamanlarında yuvarlak tabaklar kullanıyorlardı. Kocaman inciler ile yeşim taşından mücevherler takıyorlardı.

Fuyu halkı, ülkedeki en güzel genç kızı Kral Doğu Işığı ile evlendirdi. Bu kız, halkı tarafından çok sevilen, zarif ve merhametli bir kraliçe oldu ve pek çok çocuk dünyaya getirdi.

Doğu Işığı uzun yıllar boyunca ülkesini yönetti. Onun hâkimiyeti altında Fuyu halkı medenileşerek refaha kavuştu. Ülke yönetiminin nasıl yürütüleceğini gösterdi, evlilikle ilgili kanunları koydu. Bunların yanında halkına daha iyi yemek pişirmeyi ve ev yapmayı öğretti. Ayrıca saçlarını nasıl

tarayıp topuz yapacaklarını gösterdi. Kore ve Fuyu'da erkekler binlerce yıl boyunca saçlarını onun gösterdiği şekilde topuz yaptı.

Doğu Işığı öldükten yüzyıllar sonra, Ebedi Beyaz Dağlar'ın güneyindeki yarımada da yaşayan tüm kabileler ve devletler birleşip tek bir ulus olmaya karar verdiler. Ülkelere Doğu Işığı olarak adlandırdılar. Ama bunun için Sabah Işığı ya da Sabah Dinginliğinin Ülkesi manasına gelen daha şiirsel bir isim seçmişlerdi: *Chosön**.

* Kore (ç.n.)

Kore'nin Atası Prens Sandalağacı

Bay Kim'in ikisi kız ikisi erkek olmak üzere dört küçük çocuğu vardı. Kızların adı Şeftali Baharı ile İnci, erkeklerinki ise Sekiz Kat Kuvvetli ile Ejderha idi. Büyükanneleleri, torunlarına ülkelerinin kahramanları ve perilerine dair masallar anlatmaya bayılırdı.

Baba Kim bir akşam hükümet sarayındaki işinden eve döndüğünde elinde iki küçük kitap vardı. Bunları Büyükanne'ye uzattı. Biri küçük bir almanaktı. Kırmızı, yeşil ve mavi renkteki parlak kapağıyla düğünler için hazırlanan pasta ve şekerlemelere benziyordu. Bilindiği üzere, Kore düğünlerinde gelinin arkadaşları için hazırlanan tatlılar rengârenktir.

İkinci küçük kitapta Törenlerden Sorumlu Kraliyet Bakanlığı'nın Kore'nin Atası Prens Sandalağacı onuruna düzenlenecek festivale ilişkin gönderdiği yönerge vardı. Sene de iki kez Ping Yang şehrinde Prens Sandalağacı şerefine et ve başka yiyecekler sunulurdu. Yalnız bunların pişirilmemiş olması gerekiyordu.

"Yaşlı Sandalağacı kimdi?" diye sordu iki kızdan büyüğü olan Şeftali Baharı.

"Ne yapmıştı?" diye sordu büyük oğlan Yongi (Ejderha).

"Ben anlatayım size," dedi Büyükanne, torunları yanına sokulurken. Odanın en sıcak yerine oturmuşlardı. Halının hemen altından geçen baca borusu evi güzelce ısıtmış ve çocuklara kışı unutturmuştu. Oysa aralık ayının başıydı ve dışarıda kış rüzgârı uğulduyordu.

“Şimdi size neden ayının iyi, kaplanın kötü olduğunu anlatacağım,” dedi Büyükanne ve masalı anlatmaya koyuldu:

“Çok ama çok uzun zaman önce, Şafak Ülkesi’nde kibar insanların bulunmadığı sadece kaba saba insanlarla vahşi hayvanların yaşadığı zamanlarda bir ayı ve kaplan karşılaşmış. Ormandaki Beyaz Başlı İhtiyar Dağ’ın güney yamacında olmuş bu olay. Bu vahşi hayvanlar, dünyadaki insanlardan hiç memnun değillermiş ve daha iyilerini istiyorlarmış. Kendileri insan olabilseler, insanlığın niteliğini geliştirebileceklerini ve ülkelerini daha güzel bir yer haline getirebileceklerini düşünüyorlarmış. İşte bu vatansever hayvanlar, yani ayı ile kaplan, Göklerin ve Yerin Ulu Tanrısı Hananım’ın huzuruna çıkmaya karar vermişler. Ondan şekil ve tabiatlarını değiştirmesini, en azından bunun için bir yol göstermesini isteyeceklermiş.

Ama onu nerede bulacaklarını bilmiyorlarmış. Bu yüzden kibarlıklarını göstermek için başlarını eğip patilerini uzatmışlar ve uzunca bir süre bu meseleyi çözmek için beklemişler.

Sonra bir ses duymuşlar: ‘Bolca sarımsak yiyip yirmi bir gün boyunca bir mağarada yaşayın. Bunu yaptığınız takdirde insan olacaksınız.’

Bunun üzerine karanlık bir mağaraya gidip sarımsak yemişler ve uykuya dalmışlar.

Mağara soğuk ve kasvetliymiş, yiyecek ya da avlayacak hiçbir şey yokmuş. Bu durum kaplanı çok yormuş. Her gün suratını asarak, şikâyet edip duruyor ve arkadaşına pek kaba davranıyormuş. Ama ayı, kaplanın bütün hakaretlerine katlanıyormuş.

Nihayet on birinci gün gelip çattığı halde çizgilerinin,

tüylerinin, pençeleri ve kuyruğunun yerli yerinde durduğunu gören ve elleri ya da ayaklarında insan parmağı çıkacağına dair hiç umudu olmayan kaplan, insan olmaya çalışmaktan vazgeçmeye karar vermiş. Mağaradan dışarı fırlayıp avlanmak için ormanlara gitmiş ve böylelikle eski hayatına geri dönmüş.

Fakat sabırla patilerini emmekte olan ayı, yirmi bir gün tamamlanana kadar beklemiş. Sonra tüylü kürkü ile pençeleri birden üzerinden dökülvermiş. Burnu ve kulakları bir anda kısalmış. Üstelik ayı, insanlar gibi ayakta durabiliyor-muş. Mükemmel bir kadına dönüşmüş.

Sonra mağaradan dışarı çıkıp bir dere kenarına oturmuş. Su yüzeyinde yüzünün yansımısını ve ne kadar güzel olduğunu görmüş. Şimdi ne olacak diye beklemeye koyulmuş.

Bütün bunların yaşandığı sırada göklerde de ilginç şeyler yaşanıyor-muş. Göklerin Ulu Efendisi'nin oğlu Whanung, babasından dünyada bir krallık istemiş. Bu istekten pek memnun kalan Göklerin Efendisi, oğluna Ejderin Sırtı Ülkesi'ni yani Kore'yi vermeyi uygun bulmuş.

Herkes bilir ki ülkemiz, yani Ebedi Şafak Ülkesi, yaratılışın ilk sabahında denizden bir ejder şeklinde yükselmişti. Omurgası, beli ve kuyruğu, güzel ülkemizin sırtını oluşturan büyük dağ sırasıdır. Başısı ise kuzeydeki sonsuz Beyaz Dağ şeklinde göğe yükselir. Kar ve buzla kaplı zirvesinde tertemiz bir mavi göl vardır. Sınırımızı oluşturan nehirler işte bu gölden çıkar.”

“Bu gölün adı ne?” diye sordu Yongi.

“Ejderha Havuzu,” diye cevap verdi Büyükanne Kim. “Uzun zaman önce bir gece ejderha öyle şiddetli ve uzun bir nefes üfle-miş ki, gökler bulutlarla dolmuş. İşte Göklerin

Yüce Efendisi, oğlunun dünyaya inişi için bu şekilde hazırlık yapıyormuş.

İnsanlar deprem oldu sanmışlar ama sabah uyanıp Beyaz Başlı İhtiyar Dağ'a bakınca, göklerde bulutların yükseldiğini görmüşler. Bulut, parlak güneş ışığıyla pembe, kıvılcık ve sarıya boyanmış. Doğunun gökleri öyle güzel gözüküyormuş ki! İşte ülkemiz ismini böylece almış: Sabah Işığı Ülkesi.

Göklerin Kutsal Prensi Whanung, rengârenk bulutundan dağ tepesine inmiş, sonra yer yüzüne ayak basmış. Büyük ormana girince dere kenarında oturan güzel bir kadın görmüş. Bu, aslında çok güzel bir kadına dönüşmüş olan dişi ayının ta kendisiymiş.

Göklerin Prensi bu işe pek sevinmiş. O kadınla evlenmiş ve kısa bir süre sonra çocukları olmuş.

Annesi, bebeği için yumuşak yosundan bir beşik yapmış ve çocuğunu ormanda büyüttmüş.

O günlerde dağ eteğinde yaşayan insanlar pek kaba ve görgüsüzmüş. Şapka takmazlarmış, beyaz elbiseleri de yokmuş. Kulübelerde yaşar ve evlerini nasıl ısıtacaklarını bilmezlermiş. Okumayı yazmayı da bilmiyorlarmış. Ping Yang eyaletinde Tabak adlı küçük bir dağ varmış. İşte bu dağ üzerinde yer alan bir sandalağacının dibi, onların kutsal yeriymiş.

Ejderha Havuzu'ndan yükselen rengârenk bulutu görmüşler. Bulut güney yönünde ilerliyor ve onlara doğru yaklaşıyormuş. Sonunda kutsal sandalağacı üzerinde durmuş. Üzerinden beyaz kaftanlı biri inmiş.

Ah, bu peri mavi gökyüzünde ne de hoş gözüküyormuş! Ne var ki ağaç pek uzaktaymış, oraya varmak için uzun bir yol gitmek gerekiyormuş.

‘Haydi, kutsal ağaca gidelim,’ demiş insanların lideri. Böylelikle, tepeyi ve vadiyi aşp kutsal yere ulaşmışlar. Ağacın etrafını sarmışlar.

Çok hoş bir manzara varmış karşılarında. Ağacın altında prenslere has bir kıyafetle çok yakışıklı bir delikanlı oturmaktaymış. Genç yüzüne rağmen delikanlının soylu ve ihtişamlı bir tavrı varmış. Gençliğine rağmen bilge ve saygı-değermiş.

‘Evlatlarım! Göklerdeki atalarım sizi yönetmem için gönderdi beni,’ demiş herkese merhametli gözlerle bakarak.

İnsanlar hemen diz çöküp saygıyla eğilmiş ve şöyle haykırılmışlar: ‘Siz bizim kralımızsınız. Sizin hükümdarlığınızı tanıyor ve size sadakatle itaat edeceğimizi ilan ediyoruz.’

İnsanlar, krallarının ne söyleyeceğini merak ediyormuş. Bunu anlayan Kral, onlara pek çok şey öğretmiş ve kurallar koymuş. Mesela, evlerini nasıl düzenlemeleri gerektiğini göstermiş. Ayrıca hikâyeler anlatmış. İlk olarak halkına niçin ayının iyi ve kaplanın kötü olduğunu açıklamış.

İnsanlar, krallarının bilgelğine hayran kalmış. O günden sonra kaplandan nefret etmişler, ayıyı ise çok sevmişler.

‘Ona uygun şekilde hitap edebilmemiz için kralımıza bir isim vermemiz gerek. Hangi ismi seçmeliyiz?’ diye sormuşlar yaşlılara. ‘Onu ilk defa kutsal ağacımızın altında gördüğümüze göre unvanı Soylu ve Saygıdeğer Sandalağacı olsun.’ Bunun üzerine krallarını bu isimle selamlamışlar. O da kendisine verilen şerefli unvanı kabul etmiş.

İnsanların kaba ve bakımsız olduklarını gören Prens Sandalağacı, onlara saçlarını nasıl toplayacaklarını göstermiş. Erkeklerin uzun saçlarını topuz yapmalarını emretmiş. Erkek çocuklarının ise saçlarının örülmesi gerekiyormuş.

Hiçbir delikanlı, evlenmedikçe erkek sayılamazmış. Sadece evli erkekler saçlarını topuz yapıp şapka takabilir ve uzun beyaz kaftan giyebilirmiş.

Kadınlara gelince onlar da saçlarını örgü yapıp boyun hizasında toplamalıymış. Düğün ve benzeri önemli törenler haricinde bu kural geçerliymiş. Ama özel günlerde saçlarını bir pagoda gibi tepelerine yığıp uzun saç tokaları, mücevherler, ipek ve çiçekler kullanabilirlermiş.

İşte böylece Kore medeniyeti başlamış. Kralımızın koyduğu şapka ve saç kuralı, bugün bile bizi diğer halklardan ayırıyor,” dedi Büyükanne. “Hâlâ Soylu ve Saygıdeğer Prens Sandalağacı’nı anıyoruz. Haydi, artık uyku vakti. İyi geceler, yavrularım.”

Tavşanın Gözleri

Balıkların denizler altındaki dünyasında bir sorun vardı. Yüzgeçleri ve kuyruğu olan her balık üzüntü içindeydi çünkü krallarının ağzı feci şekilde acıyordu. Kral'ı bu hale getiren olay işte şöyle olmuştu:

Günlerden bir gün, sarayının hemen dışındaki sularda yüzmekte olan Balıkların Kralı suda bir şey gördü. Yiyebileceği bir şeye benziyordu bu. Majesteleri, bu şeyi hemen mideye indirdi. Bir de ne olsa beğenirsiniz? Meğer yuttuğu şey bir olta iğnesiymiş! İğne, solungaçlarına takılıp kalmıştı. Teknelerinde oturmuş balık avlayan birkaç balıkçının tuzağıydı bu. Balıkların Kralı ağzındaki o korkunç şeyi görünce hemen kendini oltadan kurtarmaya çalıştı. İp kopmuştu ama iğne ağzında kaldı. İşte Kral bu yüzden ateşler içinde kıvranıyordu.

Şimdi bütün balıklar demir iğneyi çıkarıp Majesteleri'ni iyileştirmenin bir yolunu düşünüyordu. Kaplumbağadan kayabalığına, sardalyeden balınaya kadar okyanusun tüm bilge yaratıkları ne yapılacağını görüşmek üzere saraya çağırıldılar. Deniz doktorları toplantıda meseleyi konuşurken pek çok bilge balık başını sallayıp gözlerini kırptı ve yüzgeçlerini savurdu. En bilgili ve uzman deniz canlısının kaplumbağa olduğunda herkes hemfikirdi. Doktor Kaplumbağa, Kral'ın nabzını defalarca dinleyip boğazını inceledikten sonra sorunun ne olduğunu anlayabildi. Nihayet yüzgeçleri, kuyrukları ya da pulları olan öteki doktorlara da danıştıktan sonra tavşan gözünden yapılmış bir lapanın olta iğnesini gevşetip Majesteleri'nin derdine çare olabileceğine karar verdi.

Bunun üzerine Doktor Kaplumbağa, deniz kıyısına gi-

dip bir tavşanı deniz altına davet etmekle görevlendirildi. Böylece tavşanın gözlerinden sıcak lapa yapıp kralın boğazına sürebileceklerdi.

Deniz kenarında yüksek bir tepenin eteğine varan Kaplumbağa, başını kaldırıncı çukurundan çıkmış, orman kenarında yürüyüş yapan Bay Tavşan'ı gördü. Kaplumbağa derhal sahilin karşısına ilerleyip nefes nefese tepeyi çıktı. Neyse ki Tavşan Kardeş'e günaydın diyebilecek kadar nefesi kalmıştı. Tavşan da selamına nezaketle karşılık verdi.

"Çok sıcak bir gün," dedi Doktor Kaplumbağa, sert alnını silip pençelerindeki kumları temizlemek için mendilini çıkarırken.

"Evet ama manzara o kadar güzel ki! Doktor Kaplumbağa, eminim siz de denizden çıkıp bu güzel dağları görebildiğiniz için çok mutlu olmalısınız. Kore çok güzel bir ülke, öyle değil mi? Dünyada bizim ülkemiz kadar güzel bir yer yok. Dağlar, nehirler, sahiller, ormanlar, çiçekler..."

Doktor Kaplumbağa, Tavşan'ın ülkesini övmeye devam etmesine müsaade etseydi, asıl görevini unutacaktı. Ağzındaki o lanet iğneyle acı içinde kıvranmakta olan Balıkların Kralı aklına gelince Doktor Kaplumbağa Tavşan'ın sözünü kesti:

"Evet, Tavşan Kardeş, haklısınız. Ülkenin her yeri pek güzel ama bu manzarayı denizler altındaki mücevherler ve incilerle, ağaçlar ve çiçeklerle, tatlı kokularla karşılaştırmazsınız bile."

Bunun üzerine tavşan kulaklarını dikkatle kaldırıp dinlemeye başladı. Bütün bu duydukları onun için yepyeni şeylerdi. Deniz altında sıradan balıklar ve yosunlar haricinde bir şey olduğunu işitmemişti hiç. Üstelik çürüyüp sahile vuran

yosunları ve balıkları bilmiyor değildi. Bunlar hiç de güzel kokmazdı. Ama şimdi bambaşka bir hikâye dinliyordu. Merakı iyice artmıştı. “Bu anlattıklarınız pek ilginç, dostum. Devam edin lütfen.”

Bunun üzerine Doktor Kaplumbağa denizin derinliklerindeki harika dağlar ile vadilerden, nadir su bitkilerinden, rengârenk ve hoş kokulu çiçekler ile kıvılcık, turuncu, yeşil, mavi, beyaz renkli altın ve gümüş yapraklı ağaçlardan bahsetti.

“Bu söylediklerin çok şaşırtıcı,” dedi Tavşan Kardeş, ilgisi daha da artmıştı.

“Evet, her türden enfes yiyecek ve içecekler vardır orada. Sonra, eğlence ve dans hiç bitmez. Güzel hizmetçi kızlar ve daha neler neler... Haydi, benimle gel de misafirimiz ol. Kralımız seni davet etmem için gönderdi beni.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Tavşan Kardeş, pek sevinmişti bu duyduklarına.

“Tabii, hemen gidebiliriz. Sırtıma bin de seni götüreyim.”

Böylece tavşan koşarak, kaplumbağa ise paytak paytak yürüyerek su kenarına vardı.

“Şimdi sıkı tutun,” dedi Doktor Kaplumbağa, “suyun altına gidiyoruz.”

Mavi dalgaların altında ilerlediler ve sonunda saraya vardılar. Tavşan, Kaplumbağa’nın anlattıklarının doğru olduğunu gördü. Hakikaten rengârenk bir dünya, birbirinden parlak mücevherler vardı her yanda.

Doktor Kaplumbağa, Tavşan Kardeş’i krallıktaki bazı prens ve prenseslere takdim etti. Hep birlikte misafirlerine

sarayın manzaralarını ve hazinelerini gösterdiler. Bu esnada Doktor Kaplumbağa ise görevinden başarıyla döndüğünü haber vermek için diğer doktorların yanına gitti.

Fakat Bay Tavşan, burasının dünyanın en güzel yeri olduğunu düşünüp eğlenirken Kaplumbağa ve arkadaşlarının konuştuklarına kulak misafiri olmuştu. Onu neden saraya getirip ağırladıklarını anladı. Gözlerini kaybetmek düşüncesiyle dehşete düşmüştü. Bu yüzden gözlerini kurtarmaya ve Kaplumbağa'ya bir oyun oynamaya karar verdi. Tabii, bundan kimseye bahsetmedi.

Kraliyet görevlileri tarafından nazıkçe bilgilendirilip Kral'ın iyileşmesi için gözlerini vermesi gerektiği söylenince Tavşan Kardeş aynı nezaketle üzüntüsünü belirtti:

“Majesteleri'nin hastalığına hakikaten pek üzüldüm ama kendisine yardım edemeyeceğim için beni affetmenizi rica ediyorum. Zira gözlerim hakiki göz değildir, camdandır. Deniz suyu gözlerimi acıtır diye normal gözlerimi çıkarıp kuma gömmüş ve yerlerine bu cam gözleri takmıştım. Tozlu veya yağmurlu havalarda bu cam gözleri takarım.”

Bunu işiten kraliyet görevlilerinin yüzleri asıldı. Majesteleri'ne haberi nasıl vereceklerdi? Kral çok büyük hayal kırıklığı yaşayacaktı.

Tavşan Kardeş pek üzgün gözüküyordu. Şöyle dedi:

“Ah, lütfen üzülmeyin. Sahile dönmeme müsaade eder-seniz, gömdüğüm yerden gözlerimi çıkarıp lapa yapmanız için tam vaktinde getiririm.”

Böylece Tavşan Kardeş yeniden Doktor Kaplumbağa'nın sırtına binip yola çıktı. Çok geçmeden karaya vardılar.

Tavşan bir anda yere atlayıp oradan sıvıştı ve hızla koş-turarak ormana kaçtı. Arkasından bakakalan Kaplumbağa,

bir tek pamuk kuyruğunu görebiliyordu. Ama kısa süre sonra Tavşan tamamen gözden kaybolmuştu.

Doktor Kaplumbağa gözyaşları içinde saraya dönüp Tavşan'ın onu nasıl alt ettiğini anlattı.

Topuzlar ve Çömlek Şapkalar

Çok uzun zaman önce, hatta büyük Konfüçyüs henüz doğmamışken, Çin’de Kija adında bilge ve âlim bir adam yaşırdı. Saraydaki baş vezirdi. Adaleti ve iyiliği sayesinde herkesin saygısını kazanmıştı. Ayrıca çocuklara daima iyi davranırdı.

Fakat günün birinde büyük bir savaş patlak verdi. Bunun üzerine yeni bir aile iktidarı ele geçirdi. İşte Kija bu yeni hükümdara hizmet etmeyi kabul etmeyerek doğuya göç etti. Burada yaşayan kaba insanlara görgü kurallarını öğretecek ve medeniyeti götürecekti.

Yeni kral, Kija’nın gitmesine pek üzülmüştü çünkü onun karakter ve bilgeliğine büyük saygı duyuyordu. Gelgelelim, pek çoğu Kija’nın takipçileri olan en iyi beş bin adamını, efendilerine eşlik etmeleri ve doğudaki yaban insanlara eğitmesine yardımcı olmaları için gönderdi. Göçmenlerin çiçekli Çin ülkesinden ayrılıp doğunun karanlık bataklıklar ve ormanlarla dolu vahşi topraklarına doğru bilinmez bir yolculuğa çıktığını gören insanlar, ağlamaktan kendilerini alamıyordu. Kija yolların, çiftliklerin veya evlerin olmadığı, ormanların ise insanları yemeye bayılan koca ayılar ve korkunç kaplanlar gibi vahşi hayvanlarla dolu olduğu bir yere gidiyordu. Hatta söylentilere göre bu yerde kanatlı yılanlar ve pençelerinden şimşek çıkan leoparlar vardı.

Kija ve ordusu, Mançurya’nın geniş ovalarında, gökyüzünde yükselen güneşe doğru yürüyordu. Nihayet bizim Yalu dediğimiz Yeşil Ördek Nehri’ni aştılar. Birkaç gün sonra Büyük Doğu Nehri’ne (Ta Tong) ulaştılar. Burada arazi çok güzeldi. Kija, buraya yerleşip bir şehir kurmaya karar

verdi. Gün doğarken bulutların gül pembesi, altın sarısı ve kızılın her tonuna boyandığı bu yeni ülkeye *Cho-sen* yani Sabah Işığı Ülkesi ismini verdiler. Güneş, batı yönüne yani vatanının olduğu yere doğru ilerlerken Kija bu alameti çifte nimet olarak kabul etti. Yeni ülkesindeki ilk günün sükûneti, yeni krallık ve eski imparatorluk arasında iyi niyetin devam etmesi için üç kat daha fazla kararlılık olduğunu göstermekteydi. Bu, Kija'nın Çin İmparatoru'na olan bağlılığının Tanrı tarafından onaylandığına ve Ebedi Beyaz Dağ ruhunun iyi dileklerinin kazanıldığına işaret ediyordu.

Krallığının başkenti olacak şehri kurduktan sonra Kija bir sur yaptırmaya koyuldu. Ayrıca şehre Kuzey Kalesi anlamındaki *Ping Yang* adını verdi.

“Yolculuğumuzu sağ salim sonlandırdığımıza göre şehrimiz bir tekne şeklinde olmalı,” dedi Kija. “Can sıkıcı delikler tekneyi batırabilir. İşte bu yüzden şehrimizin surları içinde kuyu kazılmayacak. Surların dışında, batı yönünde ise tekne şehrimizin sonsuza dek demirleneceği bir kaya sütun duracak.”

Edebiyat, şiir, müzik, tıp ve felsefe alanlarında yetenekli adamları Kija'ya yardım ediyordu. Beraber krallığın sekiz büyük kanununu hazırladılar:

1. Erkeklerin tarımla uğraşması
2. Kadınların kumaş dokumayla uğraşması
3. Hırsızların cezalandırılması
4. Katillerin idam edilmesi
5. Ülke topraklarının dokuz kareye bölünüp merkezdeki toprağın devlet yararına sürülmesi
6. Herkes için rahatlık ve refah dolu bir hayat

7. Evlilik kanunu
8. Kötü kalpli insanların köle yapılması

Kija yolları yaptırdı, ölçüleri ve uzaklıkları belirledi, nezaket kurallarını anlattı. Yabani insanlara güzel evler yapmayı öğretti. Böylece insanlar evlerine sazdan veya kiremitten çatı yapmayı, zeminin altına borular döşeyerek evlerini ısıtmayı öğrendiler. Evlerin bir ucunda şömine, öteki ucunda baca vardı. İnsanlar, sabahları ve akşamları olmak üzere günde iki kez kazanları veya mutfaklarındaki ocakları yakıyordu. Borulardan geçen alevler, ısı ve duman, odaları sıcacık yapıyordu. Bu sayede kış ortasında dahi insanlar evlerinde rahatça oturabiliyordu. Her gün ocaklardan çıkan duman şehrin üzerini kaplıyordu. Hınzır ve neşeli peri Tokgabi, en büyük yaramazlıkları işte bu borular ve ocakların etrafında yapardı. Fanilerle eğlenip onlara musallat olmaktan daha fazla sevdiği bir şey yoktu.

Eski zamanlarda bu toprakların insanları pek kaba ve görgüsüzdü. Sürekli kavga edip duruyor, birbirlerini öldürüyorlardı. Bu yüzden Kija onları daha barışçıl insanlar hâline getirmek amacıyla bir şeyler yapması gerektiğini anladı. İlk önce yumuşak yöntemler denedi. Kaba adamların uzun saçlarını dağınık bırakmış olduklarını gördü. Ayrıca bu adamlar son derece bakımsızdı. Üstelik saçlarını asla taramıyor ve yıkanmıyorlardı.

İşte bu yüzden Kija, iki topuzlu dağ ruhu Dan Kun'ın kanununu yeniden yürürlüğe soktu. Her evli adamın saçlarını başının üzerinde topuz yapmasını emretti. Böylece Kore halkına özgü topuz saç şekli, kanunen belirlenmişti. Gençlere gelince, onların saçlarını tek örgü yapmaları gerekiyordu. Bir delikanlı, evlenene dek erkek sayılmayacaktı ve büyüklerinin yanında dilini tutması gerekiyordu. Evlenme-

den önce saçını topuz yapmaya kalkışan delikanlılar cezalandırılacaktı.

Ne var ki kaba insanlar Kija'nın iyi niyetini anlayamamıştı. Topuzu, sokaklarda kavga ederken birbirlerini yakalayabilmek için kullandılar. İri yarı adamlar, ufak tefek olanları topuzlarından kavrayıp zalimce sürüklüyordu. Dahası sopalarla birbirlerinin kafalarına vuruyorlardı. Bu yüzden sokaklarda bir sürü ölü adam vardı. Bu kavga ve cinayetlere bir son vermek isteyen Kija, kavgacıları en az bir metre uzakta tutacak türden bir şapka icat etti.

“Artık kimse kavga etmeyecek,” dedi Kija. “Bu eğlenceleri hepsine pahalıya mal olacak. İki kabadayı her kavga ettiğinde, bir çömlek parası ödeyecekler.”

Kija, kocaman kil şapkalar yaptırdı. Genişliği bir, boyu yarım metre olan bu şapkaların her biri, iki üç kilo ağırlığındaydı. Taş gibi sertleşene kadar bu şapkaları ocakta pişirtti. İşte böylece ters çevrilmiş lapa kâselerine benzeyen şapkalar ortaya çıkmıştı.

Asabi ya da kavgacılığıyla meşhur adamlar, bu ağır çömlekleri başlarına takmak zorundaydı. Ne zaman bir grup erkek bir araya toplansa, ayaklı mantarlara benzeyen bir manzara çıkıyordu ortaya.

Erkekler kavga ettiklerinde başlarındaki çömlekleri kırıyorlardı. Bu sayede Kija, yasayı çiğneyenleri kolayca tespit edip cezalandırabiliyordu. Sonra adamlar çömlekçiye gidip yeni şapka almak zorunda kalıyordu. Bu iş pek pahalıya mal oluyordu; bir şapka için koca bir yıl kazandıkları paranın neredeyse yarısını vermeleri gerekiyordu.

İşte bu şapka fikri sayesinde Kija'nın bilgeliği kanıtlanmış oldu. Çömlek şapkalar, kutsal topuzlar için iyi bir korumaydı ve erkekler bu şapkaları pek sevmişti doğrusu.

Kavgacı adamlar artık birbirlerinin saçlarını çekip kafalarına vurmayı bırakmıştı. Bundan böyle, birbirlerinin yüzüne yumruk atıp kafataslarını kırarak dindirmeyeceklerdi öfkelerini. Bunun yerine alaycı ya da azarlayıcı sözler söylüyor, kızgın kızgın bakıyor ya da gözlerini deviriyorlardı. Tabii bu şekilde hiç kan ak mıyordu. En korkunç mimikleri yapıp dişlerini en vahşi şekilde gıcırdatan ve canavar gibi gözükmeyi başaran adamlar, ülkenin en cesur adamları sayılıyordu.

Sokak kavgaları, çirkin surat ifadeleri ve berbat mimiklerden oluşan benzersiz bir mücadeleye dönüşmüştü artık. İlk başta kanlı biteceği sözü verilen bir dövüş, sessiz bir düello veya sağır dilsiz insanlar arasındaki bir tartışma halini almıştı. Bu sayede şiddet eylemleri yalnızca sert bakışlar ve diş gıcırdatmakla sınırlanmıştı. Bu kavgalarda çıkan ses, kaynayan bir çaydanlıktaki buharın sesi kadardı ancak. Zamanla büyük bir sükûnet ve nezaket tüm ülkeye hâkim oldu.

Çömlek şapkalar çok moda olmuştu artık. Hatta kadınlar bile kullanışlı olduğu için bu şapkalardan takmak istiyordu. Mesela ters çevrildiğinde bunları çamaşır leğeni olarak kullanmak mümkündü. Bu yüzden pek çok ev kadını kocalarının eski çömlek şapkasını ödünç alıp çamaşır yıkamak için kullanıyordu. Ayrıca atlar, eşekler ve diğer hayvanlar için yemlik ve yalak olarak da kullanışlıydı bu şapkalar.

Kadınların çömlek şapka giymelerine izin verilmemişti. Yine de Kija'nın onlara muamele tarzından çok memnundular. Çünkü kaba adamların artık ihtiyaç duymadıkları sopalarını ellerinden alıp çamaşır dövmek ve ütölemek üzere kullanmaları için kadınlara vermişti. Bu sayede Koreli kadınlar, ailenin erkek üyelerinin kolalı kıyafetlerini parlatmayı öğrendi. Özellikle de evin babasının giydiği uzun beyaz kaftanı

özenle temizliyorlardı. Kija, eskiden birbirlerinin kafalarını kırmak için kullandıkları sopaları çamaşır sopasına dönüştürerek kabadayıları da beyefendilere dönüştürmüştü. İşte o zamandan beri Koreliler nezaketleriyle tanınır olmuştur.

Ne mutlu ki erkekler daha da görgülü hale gelmiş ve eşleri ile kızlarına kibar bir şekilde davranmaya başlamıştı. Çünkü bembeyaz giysileri görünce kadınların onlar için ne kadar çok emek harcadığını anlıyorlardı. Yaz geldiğinde beyefendiler sıcak havadan şikâyet etmeye başlamıştı. Çok terledikleri için giysilerinin bozulacağından korkuyorlardı. Bunun üzerine Kija, bambudan içlik yapmalarına izin verdi. Bunlar ip gibi incecik giysilerdi. Böylece Koreli beyefendiler, omuzlarından bir etek gibi dökülen içlik üzerine dış giysilerini giymeye başladı. Bambudan yapılmış bu iç çamaşırları öyle rahattır ki bunları giyince insan sanki kendi derisini çıkarıp atmış ve sırf kemikleri varmış gibi hisseder.

Kija'nın yönetimi sayesinde insanların görgüsü yavaş yavaş arttı. Kamıştan yapılmış bu rahat giysilere de alıştılar. Dolayısıyla, o ağır çömlek şapkalardan artık vazgeçtiler. Bunun yerine topuzlarının üstüne at kılından yapılmış “kuş kafesleri” takmaya başladılar. Dışarıda ise toplumdaki mevkilerine göre saman, kamış, sepet ipi veya siyah cilalı kâğıttan “çatılar” takıyorlardı. İşte Kore'nin şapkalar ülkesi diye anılmasının nedeni budur.

Fancha ve Saksagan

Bin yıl evvel, Kore'nin kuzeyinde, Tatarların soğuk ve bozkır ülkesinde ün salmış bir kabile yaşırdı. Bu kabilenin erkekleri saçlarını uzatıp örer ama başlarının ön kısmını kazıttırlardı. Bu halkın adı *Mançular* idi.

Mançular, bebeklikten itibaren at binmeyi öğrenirdi. Zamanla çok cesur atçılar ve savaşçılar haline gelmişlerdi. Dağlara kurulmuş ülkelerinden âdeta bulutlar gibi binlerce atlı olarak çıkıp daha sıcak ve zengin bölgelere akın ediyorlardı. Müthiş ok ve yayları, kılıç ve kalkanları vardı. Yüzlerce savaş kazandılar. Sonunda diğer pek çok kabile de onlara katıldı. Büyük Çin ülkesini ele geçirip Kore'yi işgal ettiler.

Ne var ki Mançular, çölde dolaşan göçebe kabilelerden ibaret oldukları sürece yoksul yaşamaya mahkûmdu. Çimenli ovalar ve ormanların sunduğu yiyeceklerle yaşıyorlardı. Mesela fındık, fıstık, bazı otlar, kısrak sütü ve koyun eti yiyorlardı. Giysilerini koyunlarının yününden yapıyorlardı. Bir tek kuvvetlerinden gurur duyarlardı ve atalarının kim olduğunu asla sormazlardı.

Fakat Çin gibi zenginliğiyle meşhur devasa bir ülkenin yöneticileri olduklarında işler çok farklı olmuştu. Bu ülkenin kitapları, yazısı ve binlerce yıllık bir tarihi vardı. Zarif Çinli beyefendiler ve soylular, ülkelerini ele geçiren fatihlere “at suratlı Tatarlar” diyerek onları hor görüyorlardı. Tatarlar zamanla yıkanıp koku sürünmeyi, yeşim taşı ile çay ve porselen gibi Çinlilere has şeyleri kullanmayı öğrendiler.

Çölden çıkıp gelmiş bu insanlar artık tahtlarda oturup başlarına taç takıyor ve mücevherlerle süslü ipek kaffanlar ile kadife ayakkabılar giyiyorlardı. Nihayet, ataları-

nın kim olduğunu ve nereden geldiklerini merak etmeye başladılar.

Böylesi güçlü bir ailenin atalarının bir zamanlar uzak çöllerde çam kozalakları ve at eti, kimi zaman da koyun eti yiyerek ve tatlı niyetine ise kısrak sütü içerek yaşadığına, koyun yününden giysiler giyip ahır hizmetçileri gibi atlarla ilgilendiklerine inanmak olmazdı.

Hayır! Yönettikleri ve itaat altına aldıkları halk, artık Pekin’de yaşayan ve Korelilere kabadayılık eden soyluların bir zamanlar seyislik yapıp at kestiklerini, üstelik evlerde değil yırtık pırtık çadırlarda yaşadıklarını bilseydi, büyük gürültü koparmaları işten bile olmazdı. Koreliler ve Çinliler sözlerini dinlemeyip isyan çıkarabilirdi. Hatta Tatarların onları takmaya mecbur kıldığı domuz kuyruklarını kesip Avrupa ve Amerika’daki erkekler gibi saçlarını kesebilirlerdi. Bu beyaz suratlı ve sakallı yabancılara “Güneyli Barbarlar” diyorlardı; çünkü gemileri Hindistan üzerinden güneyden gelmişti.

“Çinliler ile Korelilerin önemli kişiler olduğumuzu düşünmeleri için ne yapacağız?” diye sordu Çin İmparatoru bilge adamlarına.

Divanda ilk önce gençlerin fikrini sormak âdetti. En yaşlı ve bilge divan üyeleri ise en son konuştu. Uzunca bir süre meseleyi görüştüler. Nihayet bir aksakallı, gözlüklerini çıkarıp fikrini belirtti. Burnunun üstünde boynuzdan yapılma yeşil bir gözlük vardı. Diğer insanların taktığından çok daha büyük bir gözlüktü. Bu gözlükler sayesinde geçmişte ve gelecekte diğer insanlardan çok daha uzakları görebiliyordu. Zira bir adamın gözlükleri ne kadar büyükse, bilgisi de o kadar büyük sayılırdı. İşte içi doldurulmuş bir baykuş kadar bilge gözüken yaşlı ve şişman adam, kendinden genç

diğer danışmanların ardından en son söz almıştı. Kocaman yeşil gözlükleri nedeniyle arkasından konuşanlar ondan Yeşil Lamba diye bahsederlerdi.

Kore ve Çin’de biriyle konuşurken gözlüklerinizi burununuzda tutmak ayıp karşılanır. Bu yüzden gözlüklerini çıkaran Yeşil Lamba diz çöktü. Ardından yere kapandı. Hükümdara saygı göstermek için yapılan bu hareket, dokuz kez alnınızı yere değdirmenizle tamamlanırdı. Yeşil Lamba, bunu yapayım derken az daha katılmışı boynunu kıracaktı. Ardından, Göklerin Oğlu unvanını taşıyan İmparator’a hitap etti:

“Efendimiz, atalarımızın sıradan insanlar gibi doğmadığını, tam tersine göklerden indiklerini göstermediğimiz takdirde halk bize saygı göstermeyecektir. Neredeyse yüz on yedi yaşında ihtiyar bir kadın var. Göklerden inen atalarımızı anlatır çocuklara. Onu huzurunuza çağırayım mı?”

“İsmi nedir?” diye sordu Majesteleri.

“Buruşuk Hanım derler adına, ey Göklerin Oğlu,” diye cevap verdi Yeşil Lamba.

“Hemen huzuruma çağır onu,” dedi İmparator, nilüfer işlemeli asasını savurarak.

Bizim Yeşil Lamba pek kurnaz bir ihtiyardı. İmparator’un nazarında daha da yükselmek istiyordu. Bu yüzden yaşlı kadını sarayın bir başka odasında bekletmekteydi. Hemen gidip onu İmparator’un huzuruna çıkardı. Kadın, uzun yıllardır çocukları eğlendirmek için anlattığı hikâyesine başlama-ya hazırdı. Dışarıda rüzgârın uğuldadığı ve her yerin karla kaplı olduğu uzun kış gecelerinde bütün aile ateş başına toplanırdı. İşte o zamanlar onun büyükannesi de aynı hikâyeyi anlatırdı. Bir zamanlar Buruşuk Hanım, gül yanaklı genç bir

kızdı ama şimdi Pekin’de yaşayan en yaşlı Tatar olmuştu.

Genç kadınlar, yüzü buruş buruş olduğu için ona Buruşuk Hanım diyorlardı. Bir keresinde ihtiyar kadın hikâyesine başlayınca hınzır bir kız, kadıncağızın yüzündeki kırışıklıklar ile çizgileri saymaya koyuldu. Yetmiş dörde gelince ise durdu. Her yaş için bir çizgi olabileceği aklına gelmişti ve her nedense 177 sayısı uğursuz kabul ediliyordu.

Buruşuk Hanım topallayarak içeri girdi. Zaten yılların ağırlığıyla iki büklüm olduğundan saygısını göstermek için eğilmeye kalktığında saray nazırı, katı boynunu eğip dokuz kez yere kapanmasına gerek olmadığını söyledi. Yere kapanırsa bir daha ayağa kalkamayacağından korkuyorlardı. Bu yüzden hikâyesini oturarak anlatmasına izin verdiler.

Konfüçyüs’ten beri şairler ile âlimlerin ve edebiyatçı kadın ve erkeklerin işleyip zenginleştirdiği cilalı Çince dilinde değil, düz Tatarca yani Mançuca konuşuyordu kadın. Ama genel anlatım tarzı oldukça hoştu. İhtiyar kadın, heyecanla ve hoş mimiklerle hikâyesini anlatırken, dinleyenlerin gözleri parlıyordu. İmparator’un Ejder Çehre denen yüzünden memnuniyeti okunuyordu.

Hikâye şöyleydi:

Kore’yi Mançurya’dan ayıran Ebedi Beyaz Dağlar’ın öteki tarafında Göller Ülkesi vardır. Masmavi gökyüzü ve karlarla örtülü dağlar tüm ihtişamıyla tıpkı bir ayna gibi olan bu göllerden birine yansiyordu. Geceleri bu dalgasız ayna, mücevherlerle süslenirdi. Kristal berraklığındaki su ile güneşin doğuşu ve batışı sırasında oluşan güzel renklerinin ünü göklere kadar ulaşmıştı. Gökyüzündeki saraylarda yaşamakta olan üç bakire kız vardı. İşte bu kızlar aşağı inip bu güzel nehrin sularında yıkanmak istiyorlardı.

Göklerin Efendisi dünyaya inmelerine izin verince periler gibi sevindiler. Kendi güzel yüzlerini göl suyunda görmekten hiç sıkılmıyorlardı. Sabahları altın güneşin doğuşu ve bulutlarla sulardaki güzel renkleri izlemek için erken kalktıklarında sanki her taraftan güzel şarkılar işitirlerdi. Ilık rüzgârlar göl yüzeyini dalgalandırdığında neşeyle ellerini çırpıp ve akşam yatma vakti gelince kıyıya vuran dalgaların ninnisiyle uykuya dalarlardı.

Bu ülkeye delice âşık olmuş, güzelliğiyle büyülenmişlerdi. Öyle ki eski memleketlerini bütünüyle unuttular. Bir daha göklere dönmeyi hiç istemiyorlardı. Bütün canlılara, bilhassa da saksâğanlara karşı pek nazik davranıyorlardı. Bu tüylü hayvanlar insanlara epey alışkındı. Bu sayede genç kızlar onları beslemeye başladı. Ayrıca saksâğanı kutsal kuşları olarak seçtiler.

Yukarıdaki mavi gökyüzünü izleyip aşağıdaki mavi surlarda yıkanmaya bayılan üç kız kardeş, sık sık göle inerdi. Çakıl taşlarıyla dolu sahilde kaftanlarını çıkarırlardı. Suya en son atlayan daima en küçükleri olurdu. Bir gün, hemen üzerlerinde uçmakta olan bir saksâğanı fark ettiler. Sanki onlara vermek istediği bir mesaj var gibiydi. Yaklaşınca kuşun gagasında kan kırmızısı bir meyve olduğunu gördüler. Kızların elbiselerinin olduğu yere inen kuş, bir an bekledikten sonra kırmızı meyveyi en küçük kızın elbisesinin üzerine bıraktı.

Aceleyle sudan çıkan kızlar sahile oturup bu olağanüstü olay hakkında konuşmaya başladılar. Onların gözünde kutsal olan bu kuşun hediyesinin uğurlu bir işaret olduğunu, güzel şeylerin olacağını düşünüyorlardı. Tepelerinde dönüp duran saksâğan uçup gitmişti. Paylaşıp yedikleri o leziz meyveyi, göklerden gönderilmiş bir mesaj olarak gördüler.

Bir saksagaanın ulaştırdığı bu ilahi armağanla birlikte bakire kızların en küçüğü hamile kaldı ve bir erkek çocuğu dünyaya getirdi. Bebeğe “Altın Aile Kökü” dediler çünkü büyüdüğünde bir hanedanlığın kurucusu olacağından emindiler. Bu çocuk kral olacak ve doğduğu parlak su kenarına atfen Büyük Işık ismini alacaktı.

Genç anne, oğlunu büyütürken ona sıradan ölümlüler gibi olmadığını anlattı. Göklerden gelmişti o. Dolayısıyla her hareketi soylu olmalıydı. Büyüdüğünde insanlar arasındaki anlaşmazlıkları gideren bir barış prensi olacaktı. Tüm dünyaya mutluluk ve refah getirecekti.

Böylece göklere dokunuyor gibi görünen ulu dağların koruması altında çocuk büyüdü. Bu dağ etekleri ile vadilerdeki ışık ve gölge oyunlarını ve göl üzerine yansıyan yüzünü seyretmek en sevdiği şeydi. Bütün bunlar onun için Büyük Koruyucu Ruh’un tebessümü kadar güzeldi.

Fakat zaman içinde sevgili annesi hastalandı ve “ölülerin buzlu mağaraları”na girdi. Bir başına öksüz kalmıştı. Zira diğer iki bakire kız, çoktan uzaklara gitmişlerdi. Çocuk, teyzelerinin nerede olduğunu bilmiyordu.

Dağlarda bir başına kalan çocuk, Fancha yani Göklerden Doğmuş anlamındaki ismi almak ve insanları yönetmek üzere yola çıkmaya karar verdi.

Hemen bir tekne yapmaya koyuldu. Sonra teknesine binip gölün nehre akan kısmından suya açıldı. Kabilelerin birbiriyle kavga etmekte olduğu bir yere vardı. Yaygaraya alışık kaba saba adamlardı bunlar. Sadece kendilerini düşünüyor, diğer insanları hiç umursamıyorlardı.

Ama bu soylu gencin tek başına ve silahsız olarak teknesinin küpeştesine çıkma cesaretini gösterip onları kibarca

selamladığını görünce asil görünümü ve gözü pekliğinden çok etkilendiler. Onlara nasıl doğduğunu anlattı. Annesinin ona Göklerde Doğmuş diye hitap ettiğini söyledi. Bunu işiten insanlar “Şefimiz!” diye bağırıp hükümdarlığını gösteren takılar ve nişanlar taktılar. Göklerde doğmuş genç adam kısa zamanda büyük bir lider oldu. Cesur savaşçıların başında tüm savaşlardan muzaffer çıktı ama asla savaşı başlatan kendisi olmadı. Öteki kabileler de onun hükümdarlığını tanıdı. Sonra bir şehir inşa ettirdi. Büyük bir kabilenin prensesi ile evlendi ve çok sayıda erkek evladı oldu.

Ama savaşlar devam ediyordu çünkü savaş geleneği hemen vazgeçilemeyecek kadar eskiydi. Bu savaşlardan birinde Fancha adındaki oğlu hariç bütün oğulları öldürüldü. Düşmanlar Fancha’yı açık ovada uzun bir mesafe boyunca kovalamıştı. Onu yakalayıp tutsak almak istiyorlardı. Ne var ki Fancha ormana ulaşıp saklanmayı başarmıştı.

Fancha koyu ve karanlık ormana ulaştığında kutsal bir kuş kılığında bir ulak geldi yanına. Saksagan kuşuydu bu ve genç adamın başı üzerine yerleşmişti. Fancha bu olayı emniyette olduğunu gösteren ve göklerden gönderilmiş bir işaret saydı.

Peşindeki düşmanlar ormana koşturup ağaçların arasında delikanlıyı aradılar. Fancha bir direk gibi hareketsiz duruyordu. Kuşu gören adamlar, onu kuru bir odun parçası ya da yıldırım çarpmış bir ağacın kalıntısı sandılar, yanından koşturarak geçtiler. En sonunda takibi bıraktılar. Fancha güvenli bir yere kaçtı.

“Hikâyenin geri kalanını zaten biliyorsunuz Majesteleri,” diye sözlerini bitirdi ihtiyar kadın. “Zira Fancha on yedi nesil önceki atanızdır.”

Bütün Çin ülkesinin ulu imparatoru, yaşlı kadının anlat-

tığı hikâyeden çok etkilenmişti. Ona pek çok armağanlar ve nişanlar verdi. Ayrıca yaşlı kadın için İmparatorluk Çocuklarının Baş Masalcısı makamını oluşturdu. Yaşadığı sürece rahat içinde olmasını sağladı. İmparator, ateş kırmızısı bir kalemi eline alıp şu emri bizzat yazdı: Buruşuk Hanım “göklere yükseldiğinde” sandalağacından yapılma yaldızlı bir tabutla gömülecek, devlet töreni yapılacak, mezarının üzerinde mermer bir tablet olacak ve ölümünden sonra çeşitli nişan ve unvanlarla şereflendirilecekti.

Yeşil Lamba’ya gelince, onun da mevkisi yükseltildi. Şapkasının üzerine yeşim taşından bir rozet takılarak onurlandırıldı. Ayrıca tahtirevanıyla imparatorluk sarayının kapısına başbakanından sonra en çok yaklaşabilecek kişi olma hakkını kazandı.

Hapşırın Dev Heykel

Dağ eteğinde yaşayan Bay Kim, pek tembel bir adamdı. Bakmak zorunda olduğu bir ailesi vardı ama çalışmayı hiç sevmezdi. Çamaşır sopası gibi uzun piposunu tüttürürken karınlarını doyuracak bir şeylerin ortaya çıkmasını beklerdi.

Aç çocuklarını boş tabaklarla beslemekten usanan karısı, kocasını bir güzel azarlayıp eve bir şeyler getirmesi için dışarı yolladı. Bu aile, anne ve baba ile suratları kir pas içindeki dört ufaklıktan ve bir de küçük köpekten ibaretti. Bu köpek yavrusu, tehlike söz konusu olduğunda kapıdaki kare şeklindeki küçük delikten içeri girer, güvende olduğunu anlayınca var gücüyle havlamaya başlardı.

Karısı tarafından azarlanan Bay Kim bir şeyler bulmak üzere dağlara gitti. Belki şansı yaver giderse bir *ginseng* kökü, bir külçe altın veya değerli bir taş bulabilirdi. Yoksa biraz dağ çileği ile üzüm ya da armut da iş görürdü. Bu sırada evde bekleyen karısı, kilerde kalmış pirinç tanelerini ezip çocuklarına yemek hazırlıyordu.

Bay Kim uzunca bir süre kayalıkların üzerinde dolandı durdu ama eve götürebileceği hiçbir şey görmedi. Öğlen olduğunda devasa bir *miryek* yani büyük Buda heykelinin olduğu yere geldi. Bu dev heykel, dağların oyulmasıyla yapılmıştı ve yerden metrelerce yükseklerle uzanıyordu. Yüzyıllar önce, her yanda Budist manastırlarının olduğu ve Budist rahipleri ile rahibelerinin Buda'yı övmek için ilahiler okudukları zamanlarda, dindar adamlar aylarca emek vererek bu dev heykeli oymuşlardı. Burnu bir metre, ağzı ise bir buçuk metre genişliğindeydi. Düz başını granit bir levhadan yapılmış, öğrencilerin taktığı mezuniyet keplerine benzeyen

kocaman bir başlık örtüyordu. Öyle ki üstünde on adam birbirlerine dokunmadan rahatça durabilirdi.

Ama bu heykelleri dağlara oyan rahipler çok uzun zaman önce unutulmuş ve manastır harabeye dönmüştü. Orman iyice genişlediği için taştan yapılmış bu büyük suret ağaçların arasında kaybolmuştu. Ön tarafta yerden yükselen sarmaşıklar filizleriyle taşı kavrayıp, dalları ve yapraklarını yayararak heykeli neredeyse boynuna kadar örtmüştü.

Fakat heykelin başındaki bir boşlukta kök salmayı başaran bir armut ağacı görülüyordu. Uzun zaman önce yakınlarda şakıyıp öten kuşlardan birinin büyük büyükbabasının düşürdüğü bir tohumdan bitmişti bu ağaç. Ne müthiş şey! Ağacın bir dalının ucunda neredeyse bir insan başı büyüklüğünde, olgunlaşmış enfes bir armut vardı! Bu, dilimlendiğinde bütün aileye yetecek bir tatlıydı. Ne şanslı adamdı şu Kim! Meyveye bakıp talihine şükretti.

Çalılıklarla yaban sarmaşıklarına güç bela tutunan Bay Kim, yukarı tırmanmaya başladı. Nihayet büyük taş suretin çenesine kadar ulaştı. Hemen tepesinde heykelin kocaman burnu öne doğru çıkmıştı, delikleri iki mağara gibiydi. Gerçi bir ayağını taş dudaklara yerleştirip burnuna tutunmuştu ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın granit yüzün yukarısına çıkamıyordu. Çıldırmaq üzereydi. Yukarıdaki o leziz armut, âdeta ona işkence etmek için oraya konmuştu. Hafif esen rüzgâr sanki “Elinden geliyorsa kopar beni,” diyordu.

Fakat cilalı burun çok kaygandı. Kulakları ise çok düz olduğundan yukarı tırmanmak iyice imkânsız hale gelmişti. Neye tutunabilirdi? Şüphesiz buradan daha yukarıya çıkmak imkânsızdı. Peki, armuttan vazgeçmesi mi gerekiyordu?

Parlak bir fikir geldi aklına. Sağ burun deliğine girip tepeye varan bir çıkış bulmaya çalışacaktı. Bunu yapabilece-

ğini düşünerek bir böcek gibi deliğe girdi. Çok geçmeden Kim gözden kaybolmuştu. Karanlıkta yukarı tırmanmaya çalışıyordu.

Peki ama büyük taş adamın burun deliklerini kaşındırmak tehlikeli değil miydi?

Ama Kim aklına gelen düşüncelere aldırmandan ilerledi. Ne olursa olsun, o armudu koparmaya kararlıydı.

Bir anda dağı yerinden oynatacak kadar büyük bir gürültü koptu. Eyvah! Deprem mi olmuştu, yoksa yıldırım mı düşmüştü?

Hayır, hiçbirisi değil. Dev heykel hapsirmişti, hepsi bu. Böylece taş adam, onu rahatsız eden davetsiz misafirden kurtulmuştu. Bay Kim'in ilk hatırladığı şey havada uçup çalılıkların arasına yuvarlanması oldu. Öğleden sonra saat bir civarlarında yaşanmıştı bu olay.

Bay Kim, neredeyse güneş batana kadar kendine gelemedi, oracıkta uzandı kaldı. Sonra uyandığında olanları fark etti. Göklere uzanan koca taş burun, tepesinden sarkmış duruyordu.

Fakat çok şiddetli hapsirdiği için dev heykelin başı titremişti. Bu sayede büyük armut düşmüştü. Kim, hemen yanındaki meyveyi alıp neşe içinde evin yolunu tuttu.

Evin kapısındaki küçük delikten bakan köpek, sahibini havlayarak karşıladı. Karısı koca armudu dilimleyip sofraya getirdi. Bütün aile toplanıp bu muhteşem akşam yemeği eşliğinde Bay Kim'in başından geçenleri dinledi.

Genç Köstebek Hanım'a Bir Damat

Kingin Nehri kenarında büyük bir *Miryek* yani Buda heykeli vardır. Yıllar önce kayaya oyulmuştur bu suret. Tabanı yerin çok altındadır. Onlarca kilometre karelik granit başlığı etrafında fırtına bulutları toplanır ve dağdan aşağı yuvarlanarak oyunlar oynarlar.

Uzun zaman önce işte bu devasa heykelin yakınında, yeraltında yumuşak tüylü bir köstebek ile karısı yaşıyordu. Bir gün bir kızları oldu. O güne dek görülmuş en sevimli köstebek yavrusuydu bu. Babası böyle güzel bir çocuğu olmasından o kadar gurur duyuyordu ki kızını dünyadaki en muhteşem varlıkla evlendirmeye karar verdi. Bu güzel varlığa karşı hissettiği gurur duygusunu başka hiçbir şey tatmin edemeyecekti. Baba Köstebek, dünyanın en harika varlığını bulabilmek için uzun süre etrafı aradı durdu. Sonra köstebekler kralının yanına gidip saraydaki bilge danışmanlardan karar vermesine yardım etmelerini istedi. Danışmanlar, mavi gökyüzünün, ihtişam ve büyüklük bakımından diğer her şeyden üstün olduğu konusunda hemfikirlerdi.

Böylece Baba Köstebek gökyüzüne çıkıp ulu maviliğe kızını eş olarak sundu. Masmavi örtüsünün hem yeryüzünde hem de yeraltında çok büyük bir şanınin olduğundan bahsetti. Evrenin en muhteşem güzelliği gökyüzüne aittir deyip övgüler yağdırdı. Gelgelelim Baba Köstebek'i çok şaşırtan bir şey oldu. Gökyüzü teklifini reddetmişti.

“Hayır, söyledikleriniz doğru değil. Evrenin en muhteşem varlığı ben değilim. Sizi Güneş’e yönlendirmem gerek

zira gece ve gündüz onun elindedir. Ancak o doğduğunda parlak renklerle dolu kaftanımı giyebilirim. Güneş battığında karanlık kaplar dünyayı. O zaman insanlar artık beni değil yıldızları görürler. İyisi mi, güzel kızınızı Güneş'e verin."

Bu cevap üzerine Bay Köstebek Güneş'e gitti. Doğrudan yüzüne bakmaya korksa da derdini anlatmayı başardı. Güzel kızını Güneş'le evlendirmek istiyordu.

Fakat genellikle sert gözüken, insanların gözlerini kamaştırıp tarlalardaki çimenleri yakan ulu ışık kaynağı, birden pek mütevazı olmuştu. Güneş bu teklifi hemen kabul etmek yerine babaya şöyle cevap verdi:

"Kibar sözleriniz için çok teşekkür ederim lakin evrenin efendisi ben değilim. Bulut benden daha büyüktür çünkü üzerimi örtüp günlerce gözden uzak tutabilir beni. Ne yazık ki sandığınız kadar kudretli değilim ben. Bu yüzden kızınızı, Bulut'la evlendirmenizi öneririm."

Buna pek şaşırان Baba Köstebek hüsrana uğramıştı. Üstelik Bulut'la ne zaman görüşmesi gerektiğinden emin değildi. Bir yaz günü gümüş beyazlığıyla parlarken mi yoksa bir fırtına sırasında karalara bürünüp herkesi tehdit ederken mi gitmeliydi yanına? Gelgelelim, kızını dünyanın en muhteşem damadıyla evlendirme isteğı o kadar büyüktü ki sonunda bir zaman belirledi. Bulutla görüşmek için şimşekler çakıp gök gürleyene dek bekledi. Sonra etrafa alev saçan korkunç ve karanlık Bulut'un huzuruna çıkarak biricik kızının güzelliğinden bahsetti ve onu eş olarak almasını istedi.

"İyi ama niçin bana geldin?" diye sordu Bulut, fırtınanın öfkesiyle yüzü mürekkep karasıydı, gözleri ise yıldırım ateşiyle kızarmıştı.

"Çünkü siz evrendeki en muhteşem varlıksınız. Üstelik

müthiş gücünüzle ispat ettiniz bunu,” diye cevap verdi Baba Köstebek.

Bunun üzerine Bulut yuvarlanmayı kesti, ateş saçmayı ve uğultuyu durdurdu. Az daha bir kahkaha koparacaktı.

“Bırak dünyanın en muhteşem varlığı olmayı, ben daha kendimi bile kontrol edemiyorum. Baksana rüzgâr nasıl da yönlendiriyor beni. Birazdan havaya karışıp görünmez olacağım. İyisi mi sen Rüzgâr'a git. Bulut'un Efendisi, sana iyi bir damat olacaktır.”

Bunun üzerine Baba Köstebek, Rüzgâr'ın bulutları dağıtıp sakinleşmesini bekledi. Sonra kızının hünerlerinden ve güzelliğinden bahsederek tek çocuğunun Rüzgâr'la evlenmesini çok arzu ettiğini anlattı.

Baba Köstebek'in beklediğinin aksine Rüzgâr hiç de kibirli değildi. Gayet alçakgönüllü ve hatta utangaç bir tavırla, *Miryek* yani devasa taş suret önünde gücünün bir hiç olduğunu itiraf etti.

“O Büyük Taş Surat'a şamar üstüne şamar vururum ama gözlerini bile kırpamaz. Kulaklarına kükrerim fakat umurun da olmaz. Onu hapsiştirmek için ne kadar uğraşsam da burnu bile kaşınmaz. İstedğim kadar üstüne çarpayım kılını bile kıpırdatmadan tebessüm eder. *Miryek* yerinde durduğu sürece evrendeki en büyük şey ben değilim. Ona git. Kızınla evlenmeye bir tek o layıktır.”

Bu arada Baba Köstebek'in yorgunluktan ayaklarına kara sular inmişti. Belli ki görüştüğü bütün bu adaylar, güzel kızının hünerlerini takdir etmişti. Peki, ama Baba Köstebek kızına layık bir koca bulabilecek miydi?

Biraz dinlenip *Miryek*'in yanına gitti. Bir deniz feneri büyüklüğündeki bu granit heykelin başı dimdik havadaydı, kulakları ise işitmeye hazırды.

Baba Köstebek, incecik sesiyle ciyaklayıp taş heykele il-tifatlarda bulundu. Dünyanın en muhteşem şeyi olduğunu söyledi. Sonra evlilik çağındaki kızı için bir eş aradığını anlattı. Hiç nefes almadan konuşmaya devam ediyordu. Kızının hünerlerini bir bir sayıp evladını uzun uzun övdü. Bu kadar çok konuşarak az kalsın tüm uğraşlarını berbat edecekti.

Miryek, taştan bir sabırla gururlu babayı dinlerken beyaz granit gözleri parlıyordu. Sonra yavaşça kıpırdayan dudaklarından şu sözler çıktı:

“Ey evladına düşkün baba! Bu söylediklerin pek doğru. Hakikaten büyüğüm ben. Gece gündüz gökyüzünü umursamam çünkü aydınlıkta da karanlıkta da aynı kalırım. Güneşten korkmam çünkü beni eritemez. Soğuk ise beni donduramaz. Bunların hiçbirisi bana zarar veremez. Yaz kış değişmeden kalırım. Bulutlar gelip gider ama beni yerimden kıpırdatamazlar. Ateşlerinden ve gürültülerinden, yıldırımları ile şimşeklerinden korkmam. Evet, hakikaten muhteşem bir varlığım ben.” Bu sözlerin ardından taş dudaklarını kapattı.

“Öyleyse, kızım için iyi bir eş olacaksın, değil mi? Yani onunla evleneceksin, doğru mu anladım?” diye sordu gururlu baba, umutlanmış olsa da hâlâ şüpheleri vardı.

“Memnuniyetle evlenirdim kızınızla,” dedi *Miryek*. “Tabii dünyanın en muhteşem şeyi olsaydım, yapabilir-dim bunu. Lakin öyle değilim.” Sonra devam etti sözlerine: “Ayaklarımın dibinde bir köstebek yaşar. Kürek gibi elleriyle çukurlar kazar durur. Onun gücü karşısında direnemem. Yakında temelimi iyice oyacak. Yere yuvarlanıp öteki taşlardan farksız olacağım. Evet, doğru duydunuz! İtiraf ediyorum ki evrendeki en büyük varlık köstebektir.”

Böylece bu uzun yolculuğun ardından baba, uzaklara bakmasına gerek olmadığını anladı. Danıştığı herkes, köste-

beklerin dünyadaki en müthiş varlık olduğunda hemfikirdi. Bu yüzden, kendi memleketinde ve kendi türünden bir damat buldu. Kızını genç ve yakışıklı bir köstebekle evlendirdi. Gençlerin düğünü pek eğlenceli oldu. Birbirine çok yakışan çift, birlikte mutlu bir hayat yaşadı.

İhtiyar Ak Bıyık ile Bay Tavşan

Kang Wen Dağları'nda adına Ak Bıyık dedikleri devasa bir alaca kaplan yaşardı. Kore yarımadasındaki en kibirli kaplandı bu. Ateşli gözleri, upuzun bir kuyruğu ve dağlarda ki her hayvandan daha büyük çizgileri vardı. Bir ineği devirebilir, köylerdeki bütün köpeklerle dövüşebilir, bir adamı mideye indirebilirdi ve silah taşımadıkları sürece avcılardan hiç korkusu yoktu. Buzağılar ile domuzlara gelince, onları atıştırma olarak görüyordu. Tek pençesiyle büyükbaş hayvanların tutulduğu ahırların çatılarını çökertip parmaklıklarını kırabilirdi. Gördüğü bir domuzu anında mideye indirir, sonra bir diğerini sırtına atıp kilometrelerce uzaktaki barınağına koşturur ve yeni yakaladığı domuzla yavrularına bir ziyafet çektirirdi.

Ak Bıyık'ın gururunun özellikle bir nedeni vardı: İnsanların korkup tapındığı ve şerefine tapınaklar inşa ettikleri dağların büyük cinlerinin uşağıydı. Bu dağ ruhlarından biri, dilediği zaman hâkimiyetindeki tüm kaplanları çağırabilirdi. Sonra içlerindeki en cüsseli kaplanın sırtına atlayıp bulutlara doğru yola çıkabilir ya da Kore'nin düşmanlarına karşı zafer kazanmak üzere uzaklara gidebilirdi. Hem kaplanlar hem de leoparlar, emrine amadeydi. Ama Dağ Ruhu'nun emirlerini yerine getirmesi için yalnızca en cüsseli, hızlı ve çizgili kaplanlar seçilirdi.

Çizgili büyük kaplan Ak Bıyık'ın görevlerinden biri de her gün tepedeki tapınakları ziyaret edip adak ve kurbanları denetlemektir. Hem Dağ Ruhu'ndan hem de onun hizmetkârları kaplanlardan çok korkan insanlar, her gün ruhlara kurbanlar sunuyorlardı. Taş ve bez parçalarıyla bulabildikleri parlak

metalleri ya da yiyecekleri, pek dediğim dedik ve zorba olan Dağ Ruhu için buraya bırakıyorlardı. Zavallı insanlar bu şekilde eşya ve yiyecek yığmadıkları takdirde Büyük Ruh'un öfkelenip geceleri köylerine kaplanları musallat edeceğinden çok korkuyorlardı. Kaplanlar kapılarını tırmalayıp eşekleri, inekleri, buzağuları, domuzları ve hatta kadınları, erkekleri ve çocukları yiyecek olursa ne yaparlardı? Avcılar çıkıp insan yiyen bu hayvanları tüfekleriyle öldürebilirdi ama o zamana kadar her şey bitmiş, gün doğmuş ve kaplanlar çoktan dağlardaki barınaklarına gitmiş olurdu.

Hakikaten bir kaplanı vurmak o kadar zordu ki beyaz kaftanlı komşularıyla eğlenmeyi pek seven Çinliler, "Yılın yarısında Koreliler kaplan avlar ama yılın öteki yarısında kaplanlar Korelileri avlar," derler. Yani yaz mevsiminde erkekler silahlarıyla ava çıkarlar ama kış gelince evlerine kapanırlar. İşte o zaman aç hayvanlar dağlardan inip av aramaya başlar.

Ak Bıyık, kibirli olduğu kadar kurnazdı da. Yıllarca bir sürü domuz, buzağı, köpek, eşek ve tavuk yemiş, bunun iki katı sayıda da insanı mideye indirmişti. Üstelik her türlü tuzaktan kurtulmuştu, insanların mermileri onu daima ısıkalamıştı. Bu yüzden düşmanlarına gülüp geçiyordu. Gerçi bu durum pek uzun sürmeyecekti zira birazdan göreceğimiz üzere onun gücüne veya pençelerine sahip olmayan bir hayvan tarafından alt edilecekti.

Köyün yakınındaki bir tepede kazdığı çukurda yaşayan Bay Tavşan, Ak Bıyık için akşam yemeği olmak üzere yakalanmış bahtsız domuzların ciyaklayışı ile anıran eşeklerin tekmelerini iştirdi. O zamana kadar oldukça tedbirli davranmış ve o çizgili zorbadan uzak kalmayı başarmıştı. Fakat soğuk bir kış günü yorgun ve güçten düşmüş bir halde eve dönüyordu. Önceki günden beri yiyecek bir şey bulamadığı

için çok açtı. İşte o gün, buz tutmuş nehri geçtiği sırada Ak Bıyık ile yüz yüze geldi. Sahil kenarında, Bay Tavşan'ın çukuruna yakın bir kayanın ardından atlayıveren koca kaplan, büyük yeşil gözleriyle ona dik dik bakıyordu. Niyeti, tavşanın korkudan dondurmaktı. Bay Tavşan, kaplanların avlarını yemeden önce onlarla oynayıp hırpalamaya bayıldığını biliyordu. Bu yüzden, artık yolun sonuna geldiğini düşünmüştü.

Ama Bay Tavşan, korkusunu hiç belli etmeyip gayet serinkanlı bir tavır takındı. Bu karşılaşmayı uzun zamandan beri beklemekteydi ve Ak Bıyık'ın onu hazırlıksız yakalama niyetinde olduğunu biliyordu. Bir iki dakika içinde küçük hayvanın derisini söküp kemiklerine diş geçirmeyi bekleyen kaplan, tavşana şöyle dedi:

“Çok açım. Hemen yiyeceğim seni.”

“Neden benimle uğraşasınız ki?” dedi Bay Tavşan. “Ben pek küçük ve sıskaım. Siz Kaplan Majesteleri'nin dişinin kovuğuna gitmem. İyisi mi beni dinleyin, size layık bir akşam yemeği yemenize yardım edeyim. Dağa çıkıp yiyeceğiniz hayvanı bizzat ayaklarınıza getireyim. Yalnız, bunun için söylediklerimi harfi harfine yapmanız gerek.”

Bu ziyafet düşüncesiyle kaplan neşe içinde sırtıtmaya başladı. Esnerken kırmızı oyuk ağzının içi, her biri birer çivi gibi kocaman beyaz dişleri ve diken gibi sivri uçlarla kaplı dili gözüktüyordu. Bu manzara karşısında Bay Tavşan'ın ödü kopmuştu. Tavşan daha önce bir kaplanın ağzına hiç bakmamıştı ama korktuğunu belli etmedi. Bu, büyük bir ziyafet beklentisiyle ağzı sulanan ve patilerini yalayan kaplanın ne kadar mutlu olduğunu gösterme şekliydi sadece.

“Söylediğin gibi yapacağım,” dedi Ak Bıyık. Tavşanın, hayatını kurtarabildiği için ne kadar minnettar olduğunu anlamıştı.

“Dağların efendisine hizmet etmek, benim için şereftir,” dedi Bay Tavşan. “Şimdi, şu buzun üzerine uzanın, gözlerinizi kapayın ve hiç kıılmamayın. Gözlerinizi sakın açmayın, yoksa bu büyü işe yaramaz. Samandan bir daire yapıp etrafınızda dönüp duracağım. Sonra afiyetle mideye indireceğiniz av hayvanını buraya getireceğim. Acayip sesler ve hışırtılar duysanız bile, ben tamam diyene kadar gözlerinizi açmayın. Bu biraz zaman alacak.”

Bütün gün ormanda gezinip domuz ahırları etrafında dolanan ama hiçbir şey bulamamış olan Ak Bıyık çok aç ve yorgundu. Bu yüzden beklerken bir şekerleme yapmaya karar verdi. Göz açıp kapayınca kadar uykuya dalmıştı.

Bunun üzerine Bay Tavşan bulabildiği bütün samanları getirip Ak Bıyık'ın etrafına yığdı. Koca hayvanın horladığını işitince pek sevinen Tavşan, kolay ateş alabilen bu kuru otlardan kalınca bir daire oluşturmuştu. Sonra samanı ateşe verdi, alevler havaya yükselene dek bekledi.

Çatırtı sesiyle uyanan Ak Bıyık, esneyip patileriyle gözlerini ovdu. Bu ses ne olabilir diye meraklanmıştı.

“Dur bakalım!” diye haykırdı Bay Tavşan. “Sözünü tut!” Sonra hızla tepeden yukarı koşturdu.

“Seni çakal!” diye kükredi Ak Bıyık, kızıl alevler etrafını sararken. Canını kurtarmak için epey yükseğe atlaması gerekmişti.

Ne var ki ateş çemberinden kurtulmaya çalışırken bir patisi fena halde kavrulduğu için topallayarak yürüyordu. Kürkünün uçları da yanmıştı, o uzun saçları ve görkemli görüntüsü kaybolmuştu. Eve döndüğünde öteki kaplanların alay konusu oldu.

İşte o günden sonra ikinci sıraya düşmüştü çünkü Dağ Ruhı, böyle aptal bir hizmetçiye artık güvenmiyordu.

Çiçeklerin Kralı

Kore, eşsiz manzaralar ve muhteşem güzellikte çiçeklerin ülkesidir. Kar beyazı ve parlak kırmızı en önemli renklere sahiptir. Bahar gelince karlar erir ve nehirler sularını denize boşaltır. İşte o zaman bütün ülke, açelyaların pembe çiçekleriyle renklenir. Dere yatakları, vadi zambaklarıyla beyaza bürünür. Ülkeye yayılan ılık rüzgârlar, çiçek kokusuyla doludur.

Kızlar, yılın bu zamanının geldiğini takvime değil çiçeklere bakarak anlarlar. Anne babaları, çok sevdikleri kız çocuklarına çiçek isimleri verir. Aynı şekilde, Koreli bir adam şefkat göstermek istediği karısından “erik ağacı” diye bahseder. Eski bir şarkıda, ailesinden ve sevdiklerinden uzakta evini özleyen koca, gurbette bir hemşerisine sorar:

“Memleketten ne haber var?

Gel de anlat bildiklerini.

Güzel evimin önünde,

Erik ağacı çiçeklenmiş mi?’

Yabancı hemen cevap verir:

‘Çiçeklenmiş ama soluktur benzi.

Seni özleyip bekleyen yüzü üzgündür.”

İşte Sabah Işığı Ülkesi’nde çiçekler, dilin bu kadar önemli bir parçasıdır. Her bitki ve çiçek ya hoş ya da nahoş çağrışımlara sahiptir. Bir kıza armut çiçeği demek iltifattır çünkü armut en muhteşem ağaçlardan biridir. Ayrıca çiçekleri göze pek hoş gelir. Bununla birlikte, kızlara tarçın gülü demek hiç uygun düşmez çünkü bu çiçek kötü şeyleri ha-

tırlatır. Korelilerin telaffuzuyla *gee-sang* yani Japonların *geisha* adını verdiği dansçı kızlar, tarçın gülüyle bağdaştırılır. Bunun hikâyesini, bilge atalarımız anlatmıştır.

Bundan bin iki yüz yıl önce Sul Chong adında meşhur bir âlim yaşardı. Bütün Kore'deki âlimlerin en büyüğüdü. Bir cennet hurmasının içi nasıl etli meyveyle doluysa onun kafası da bilgiyle doluydu ve fikirleri, nar taneleri kadar çoktu. Çin kitaplarında ne varsa halkına öğretmişti. Bugün bile Konfüçyüs'e adanan tapınakta resmi asılıdır. Bu bilge adam Silla Krallığı'nda yaşamaktaydı. Krallığın altın devrini yaşadığı o günlerde Japonya ve Çin'den gemiler gelirdi. Bağdat'tan yola çıkan Araplar güzel eşyalar getirerek karışığında altın, kâfur, porselen ve tarçın alıp "Binbir Gece Masalları"nda okuduğumuz kudretli halifelerine ve saraydaki soylulara götürürlerdi. Silla Kralı Sin Mun, lüks içinde yaşıyordu. Sarayı güzel dansçı kızlarla doluydu. Akli hep bu sefahatle meşgul olduğundan devlet işleriyle ilgilenemiyordu. Bunun üzerine Sul Chung, saraydaki kadınların gideerek artan etkisi nedeniyle efendisini ikaz etmek için işte şu hikâyeyi anlattı:

Evvel zaman içinde bir bahar mevsimiymiş. Çiçeklerin kralı Şakayık öyle göz alıcı renklerle çiçek açmış ki bütün ülkedeki güzellik âşıkları ona hayran kalmışlar. Yüzlerce insan parlak renkli çiçekleri görebilmek için uzun yollar aşmış Silla'nın başkentine gelmiş. Kral'ın bahçelerinde uzun sırkalara dayalı dallar kocaman kıvılcık meyvelerle yüklüymüş. Hakikaten pek güzel bir manzaraymış bu. Lakin bütün bahçenin kralı tek bir şakayık imiş. Tek bir kökte büyümüş olduğu için bitkinin bütün güç ve besin kaynağı, o asil çiçekte yoğunlaşmış. Bütün çiçekler, Şakayık'ı kral olarak kabul edip selamlamış.

Diğer bütün çiçekler, krallarının şanını işitince hürmetlerini göstermek için çiçekli saraya gelmişler. Bütün ağaçlar en seçkin çiçeklerini, elçi olarak yollamış. Şeftali, Erik, Armut, Elma ve Cennet Hurması, güzel kokular ve renklerden meydana gelen bir kafilе halinde sarayın bahçesine girmişler. Her biri, tüm çiçeklerin kralı önünde saygıyla eğilmiş. Bütün bu ağaçların çiçekleri, insanlık için leziz meyvelerin müjdecileri olduklarını söyleyerek gururlanıyorlarmış.

Sonra kalabalık arasından capcanlı ve el değmemiş çiçekler çıkmış. Çay Gülü inci renkli bir elbise içindeyken Açelya pembeler giymiş. Zambak beyazlara bürünmüş. Çilek Çiçeği ve daha pek çok güzel çiçek varmış bahçede. Son olarak Tarçın Gülü çıkmış ortaya. Kibirli havası ve baharat kokan nefesiyle yeşil eteği ve kırmızı ceketi içinde hızlıca koşturmaktaymış.

Her bir çiçek sırayla Kral Şakayık'a takdim edilmiş. Hepsi hükümdarı hürmetle selamlamış. Fakat Kral, içlerinde en çok Tarçın Gülü'nü beğenmiş. Diğerlerini çabucak başından savmış ama baharatlı misafiriyle uzun uzun ilgilenmiş. Âdeta büyülenmiş. Biraz zaman geçtikten sonra Kral, Tarçın Hanım'dan saraya gelip onunla birlikte yaşamasını istemiş. Devlet işlerini yardımcılara bırakmış. Bütün zamanını bu genç hanımla geçiriyormuş. Tarçın Gülü, Majesteleri'ne yakın bir yere yerleştirilmiş. Majesteleri bu çiçeği pür dikkat dinliyor ama başvekiline hiç kulak asmıyormuş. Hatta Başvekil'in Kral'la tek bir kelime konuşabilmek için günlerce beklemesi gerekiyormuş. Sanki Kral değil de Tarçın Gülü ülkenin hükümdarı gibiymiş.

Fakat günün birinde saraya İhtiyar Adam adında bir çiçek gelmiş. Çuval bezinden kıyafeti ve yaslandığı bastonuyla yaşlı bir dilenci gibiymiş. Saygıyla eğilip Kral'ın misafirper-

verliğinden faydalanmayı rica etmiş. Bunun üzerine saraya alınmış, kendisine bol bol yiyecek ikram edilmiş. Nihayet Kral Şakayık'ın huzuruna çıkıp konuşmasına izin verildiğinde şöyle demiş:

“Majesteleri! Yol boyunca sizin zenginliğiniz ve sofranızdaki bolluğu işittim. Şimdi anladım ki bir ilaca ihtiyacınız var. Çin ipeklerine sarınmış olmanıza ve kaftanlarınızın ihtişamı ile sarayınızın görkemi eşsiz olmasına rağmen, ihtiyaçlar bakımından benden farkınız yok. Öyle değil mi?”

“Evet, çok haklısın İhtiyar Adam,” diye cevap vermiş Kral. “Ama Tarçın Gülü’nü çok seviyorum, hep yanımda olsun istiyorum. Onsuz yaşayamam.”

“Anlıyorum, Majesteleri. Ne var ki bilge ve tedbirli kimselerle birlikte olduğunuz takdirde, hükümrانlığınızın uzun, güçlü ve ihtişamlı olacağı doğru değil midir? Peki ya aptallarla zaman geçirirseniz, ne olur? Eviniz yıkılmaz mı? Üç büyük Çin Hanedanlığı, Majesteleri’ni baştan çıkarıp görevlerini unutturan güzel kadınlar yüzünden sona ermedi mi? Kadim zamanlarda geçerli olan bu gerçek şimdi de geçerli değil midir?”

Kral’ın yüzü utançtan kıpkırmızı olmuş. Hatalarını kabul edip hayatına çekidüzen vermiş.

İşte bu masalın verdiği mesaj, masalı dinleyen Kral’ı da etkilemişti. Haremini dağıtıp dansçı kızları gönderdi ve ölene dek akıllı bir yönetici olarak hüküm sürdü.

Tokgabi'nin Hayvanları

(Kediler ile Köpekler)

Kore'de köpek çoktur ama pek az kedi vardır. Zavallı kedicikleri burada pek sevmezler. İnsanlar evcil hayvan olarak nadiren kedi besler. Çocuklar, buzağuları bile kedilerden çok okşayıp sever. Bu ülkede tekir kedinin yerini sevimli köpek yavrusu almıştır.

Kore kedileri, Japonya'daki kuzenleri gibi kısa kuyruklu değildir. Çin'de yaptıkları gibi yeşil gözlerindeki çatlakların genişliğine bakarak saati söylemek için de kullanılmazlar.

Heyhat! Kore'deki kediler, insanların arkadaşı olamayacak kadar yabaniidir. Köpeklerden ise hiç hazzetmezler. Anne kediler yavrularına köpeklerin zalimliklerini ve köpeklerle kedilerin niçin geçinemediklerini konu alan müthiş hikâyeler anlatırlar.

Bu toprakların çatılardan inmeyen hınzır tekirleri tıpkı diğer ülkelerdeki kediler gibi miyavlayıp bağırabilir, kuyruklarını dikip tıslayabilir, tatlı tatlı kaşınıp mırdayabilir, tüylelerini yalayıp patileriyle suratlarını temizleyebilir. Fare ve kuş avcıları olarak pek hünerlidirler. Ne var ki bu konuda pek çok zorluk yaşarlar zira ülkedeki köpekler durmadan rahatlarını bozmaktadır. Koreli kediler, ayaklarının ıslanmasından nefret eder. Yine de peşlerinden koşan köpeklerden kurtulmak için sık sık sulara batıp çıkmak zorunda kalırlar. Kaba-rık tüylü pisiciklere gelince, onların öfkeli köpeklerden kaçıp büyüme-yi nasıl başardıklarını kimse anlayabilmiş değil.

Aslında bütün bunların sebebi, kedilerin hiç olmaması gereken bir zamanda gülmüş olan eski bir atasıdır. Kediciği

güldüren aslında okul çocuklarıydı. Yine de köpek, ciddi-yetsizliği yüzünden eski dostu kediye hiç affetmedi. Her şey şöyle olmuştu:

Evvel zaman içinde dağ perilerinden biri yüksek tepelerden yere inmişti. Şarap dükkânı sahibi Tip Pul adlı yaşlı bir adam ona çok iyi davranmıştı. Bunun üzerine peri, Tokgabi'yi çağırıp yaşlı adamı değerli bir mücevherle ödüllendirmesini söyledi.

Bu nedenle, bir gece Tokgabi, Tip Pul'un uzun boyunlu şarap şişesine mücevheri attı. Tuhaftır ki bundan sonra şişedeki şarap hiç tükenmedi. Şişe daima doluydu. Tip Pul her gün komşularına bol bol kaliteli ve ucuz şarap satıyordu. Böylece Tip Pul'un iyice yaşlandığında yoksul düşmekten yana bir korkusu kalmamıştı. Ne karısı ne de çocuğu olan Tip Pul'un tek yoldaşları Sunap ya da kısa ismiyle Snap diye çağırıldığı bir köpek ile Miyav adında bir kediye. Üçü birlikte mutlu mesut yaşıyorlardı.

Fakat günün birinde şişe boşalmıştı. Tip Pul şişeyi salladı durdu ama içinde tıkırdayan bir şey yoktu. Sihirli taş bir şekilde ortadan kaybolmuştu. Artık yoksul günler yaşayacağı kesindi. İhtiyar adam, acıyla donup kalmıştı. Komşuları gelip üzüntüsünü paylaştı. Hiçbir yerde Tip Pul'un nehir kenarında yer alan dükkânındaki kadar leziz ve ucuz şarap bulamayacaklarını biliyorlardı.

Ne var ki bu muhteşem taşın kayboluşu, Tip Pul'un hayvanlarının eseriye. Suçlu olduklarını bilen kedi, bir anda dünyanın en çalışkan pisiciği oluvermişti. Kayıp taşı bulmak için yalnızca sahibinin evinde değil, köyün bütün evlerinde ne kadar fare deliği varsa hepsini didik didik ediyordu. Kedinin çatı kirişleri arasında çıkardığı gürültü patırtı, bazı insanları sinirden deliye döndürmüştü. Tokgabi, Tip Pul'un

şarabından yudumlayıp sarhoş oldu diyorlardı. Oysa bütün gürültüyü çıkartan Miyav'ın ta kendisiydi. Tütün kutularını deviriyor, duvarda asılı şapka örtülerini tırmıklıyor, mutfak ocağının üzerindeki dolaba konmuş tabak çanaklar ile rafları kurcalıyordu.

Diğer bir deyişle, bu dört bacaklı hayvan, insanların genelinde isli peri Tokgabi'ye atfettiği her türlü yaramazlığı yapmıştı.

Fakat karanlık çatı katına çıkıp girişlerin arasına bakanların tek görebildiği ay gibi parlayan bir çift yeşil gözdü. Bu esrarlı şeyi balık olmalarıyla dürtmek ya da ona ayakkabı fırlatmak, tükürük veya hırıltıyla karşılık buluyordu. Böylece bunları yapanın Tokgabi değil kedi olduğunu anladılar ve tekrar yataklarına döndüler. Topuzlarını ahşap yastıklarına ve bedenlerini ise halıya yerleştirip hızlıca uykuya daldılar. Koreliler küfür etmezler ama yaşadıkları rahatsızlık yüzünden kedinin ataları için söyledikleri sözler epey kötüydü. Hatta bu sözlerin bir kısmı bazı gelenek ve atasözlerinde hâlâ varlığını sürdürür. Gelgelelim, ne kadar uğraşsa da Miyav, sihirli şarap taşını hiçbir yerde bulamamıştı. Tıp Pul ise giderek yoksullaşmıştı.

Köpek, çatılar ile girişlere KediciK gibi tırmanamıyordu ama çok hızlı koşabiliyordu. Ayrıca bir mil öteden bir kaplanın kokusunu alabilirdi. Bütün ülkeyi dolaşmış, buz tutmuş nehri bile geçmişti. Diğer bir sürü köpekle de dövüşmüş, sayısız fareyi deliklerine kadar kovalamış ve yüzlerce kedinin kâbusu olmuştu. Ayrıca ahşap kulübeler ile inek ve at ahırlarına girip çıkmıştı ama hiçbir yerde taşı bulamamıştı.

Bir keresinde, ahırda kayışlarla karnından tavana bağlanmış midilli atı, akşam yemeği olan fasulye çorbasının tadını çıkarmaktaydı. İşte o sırada ahırda sihirli taşı arayan

zavallı köpek, yediğı tekmeyle az daha canından olacaktı. Huysuz hayvan, fasulyelerinden çalacağını sanıp Snap’a tekme atmıştı. Aldığı darbe yüzünden köpek bir hafta topallamıştı.

Uzun kış mevsimi geçmiş, buzlar erimişti ama nehir suyu hâlâ çok soğuktu. Günün birinde, bir Yang-ban yani soylu beyefendinin evinin kirişleri arasında fare kovalamakta olan Miyav, bıyıklarını yeşilimsi bir sabuntaşı kutusuna sürttü. Kralın, hoşuna giden insanlara hediye olarak gönderdiğı türden bir kutuydu bu. İçinde, sahibinin kaybettiğı mücevhere benzer bir şeyin kokusunu alan Miyav, dişleri ve pençesiyle kutuyu açmak için uğraştı.

Miyav ne kadar tırmalayıp ısırса da nafileydi. Köpek de yardım edememişti. Bunun üzerine kutuyu açıp sihirli taşı almak için farelerle bir anlaşma yaptılar. Hem Snap hem de Miyav, ilerinden biri kutuyu kemirip açmayı kabul ettiğı takdirde fareleri altı aylığına rahat bırakacağına söz verdi.

Altı ay boyunca, özellikle de tahılların olgunlaştığı dönemde huzur ve sessizlik içinde yaşama fikrine çok sevenen fareler ve sıçanlar el ele verip kutuyu kemirmeye koyuldular. Dişleri acısa da yılmadılar ve sonunda sihirli taşı çıkarıldılar. Patileriyle taşıdıkları taşı, eski düşmanlarının alması için yere koydular. Snap hemen mücevheri ağzına alıp nehre koşturdu. Miyav da peşindeydi.

“Haydi Kedicik!” dedi Snap, “Sırtıma atla, boynuma sıkıca tutun da yüzerek karşıya geçelim. Benim nefesimi tutmam gerekiyor. O yüzden mücevheri ağzında tut. Sakın ha, karşıya geçene kadar ağzımı açayım, esneyeyim ya da güleyim deme. Anlaşıldı mı?”

Miyav kuyruğunu sallayarak onayladı ve o değerli şarap taşını güvenli bir şekilde sahibine ulaştırabilmek için sıkıca ağzına aldı. Miyav bir an evvel kıyıya atlayıp sahibine koşturmayı planlarken Snap ise taşı bulan hayvan olarak takdir görmek istiyordu.

Uzunca bir süre yüzdüler. Nehrin üçte ikisini katetmişlerdi ama köpeğin dermanı kalmamıştı. Kedi ise pek neşeliydi çünkü köpeğe tutunmak ve ayaklarını ıslatmamaya çalışmaktan başka bir şey yapması gerekmemişti. Karşı kıyıya çıkana kadar her şey yolunda gitmişti.

Tam o esnada okuldan çıkmış ve eğlenmek isteyen bir grup çocuk, bu tuhaf ikiliyi fark etti. Hayatlarında bu kadar komik bir şey daha görmemişlerdi. Gürültülü kahkahalar kopardılar. Snap, çocukların neşesine aldırmayacak kadar ciddiye fakat Miyav, taşı bulmanın verdiği kibirle iyice şırmarmıştı. Çocuklara eşlik ederek kahkahalarla gülmeye başladı. Öyle ki Snap'ın bütün vücudu fena şekilde sarsıldı. Az kalsın kedi yüzünden burnu suya girecek ve her ikisi birden boğulacaklardı. Ama bu olay, akli bir karış havada olan kibirli kediyi daha da çok güldürdü. Nihayet nahoş bir kahkaha daha basan Miyav, ağzındaki taşı suya düşürdü. Dibe batan taş nehirde kaybolmuştu.

Köpek artık bu kadarını kaldıramayacaktı. Onca emeği heba olmuştu. Yalnızca sahibini düşünen sadık ve ağırbaşlı Snap, nehrin dibine dalarken Miyav'ı sırtından attı. Miyav tırmalayıp pençelemeden köpeği bırakmamış ve ardından da sahile doğru yüzmüşü tabii.

Ne yazık ki Snap, o değerli taşı bulamadı. Kıyıya çıkınca iyice silkelenip kurulandı. Ardından onu bir güzel pataklamak için kediye doğru koşturdu. Ama Miyav çoktan bir ağaca tırmanmıştı. Buz gibi sudan çıkan Snap havladıkça hırıldayarak ona karşılık vermeye devam etti.

Bu olaydan sonra Kore'de kediler ile köpekler bir daha arkadaş olamadılar. Birbirleriyle konuşmadılar bile. İşte bu yüzden, bir türlü seilmeyen ve evlere sokulmayan yabani kedi, Tokgabi'nin hayvanat bahçesindeki kötü hayvanlardan biridir. Köpek ise insanın sadık dostudur.

Kedi-kin ile Ana Kraliçe

Kore, Erik Çiçeği Ülkesi adıyla anılsa da kış mevsimi geldi mi nehirler don tutar. İşte o zaman erkekler, birkaç metre kalınlığındaki buzı delerek oltalarını salar ve buzun altındaki suda yüzen balıkları avlarlar. Elbette, baharın gelişine dair her işareti sevinçle karşılar ve geçisöğütlerinin ortaya çıkışını neşeyle seyrederek.

Kore yarımadasının tahıl ambarı olarak bilinen Nampo'da yaşayan bir çiftçi vardı. Öteki aileler daha ziyade erkek çocukları olsun isterken bu adamcağız küçük bir kız çocuğu olsun istiyordu.

Bir gün Pak adındaki bu çiftçi, bir geçisöğüdüne rastladı. Uzun bir kışın ardından karanlık bir yerdeki ışık gibiydi bu bitki. Geçisöğüdüden küçük tomurcuklarla dolu bir dal koparıp gururla evine götürdü. Baharın gelişi karşısında duyduğu mutluluğun bir işaretiydi bu. Buzdan ve kardan bıkmıştı. Kısa süre sonra karanlık tepelerin, yeni açan çiçeklerin parlak renklerine bürünerek âdeta bir bayrak ordusu gibi gözükeceğini biliyordu.

Aynı gün duaları kabul olmuştu. Karısı bir kız çocuğu dünyaya getirmişti. Geçisöğüdü dalını karısına verip dedi ki: "Bebeğimize Kedi-kin yani Kedicik adını verelim."

Kedi-kin hiç beşikte uyumadı çünkü Koreli anneler bebeklerini sırtlarında taşırlar. Kedi-kin çok çabuk büyüyordu. Kısa sürede ayağa kalkıp köpekçik ve diğer evcil hayvanlarla oynamaya başlamıştı. Kore'de yavru kedilerden bu dörtayaklılar tercih edilir; çünkü kediler pek vahşidir ve çocuklarla oynamalarına izin verilmez.

Koreliler masalları severler. Kedi-kin de küçükken masallara bayılırdı. Ayrıca muhteşem insanlar ile hayvanları ve yaşadıkları maceraları anlatan masalları çok severdi. Sık sık yüksek tepelere ve uzak dağlara bakardı. Periler, ejderhalar, devler ve kaplanların buralarda yaşadığını sanıyordu. Burada ayrıca *sen-nin* yani dağ ruhları da yaşardı. Yaşlıların hep bahsettiği, askerlerin ise savaşa giderken duvarlara resimlerini çizdiği iyi huylu, bilge ruhlardı bunlar.

Sekiz yaşlarındayken babası Kedi-kin'e gökyüzündeki parlak Kutupyıldızı'nı göstermişti. O günden sonra küçük kız, bu yıldıza doğru yürümenin hayalini kurmuştu hep. Bir keresinde de babası kuzeydeki eyaletlerden birine gitmişti. Burada karlarla kaplı Ebedi Beyaz Dağ'ın gündüzleri masmavi gökyüzüne yükselişini görebiliyordu. Dağın tepesinde Ejder Prens Havuzu'nun bulunduğunu işitiyordu. Burası, Kore'yi bir adaya çeviren iki nehrin kaynağıydı. Nehirlerden birinin adı Tumen, ötekini adı ise Yalu idi. Bir yeşilbaşın sırtındaki yeşil ve mavi tüylerden almışlardı bu isimleri. Parlak suları işte böyle muhteşem renklere sahipti. Babası gezilerinden bahsedince Kedi-kin de kuzeye gidip gökyüzüne dokunmayı isterdi.

Ama bir erkek gibi güçlü ve uzun bacaklı olsa dahi bunu yapamayacağını biliyordu çünkü orası kaplanlarla doluydu. Bu sarı ve siyah çizgili kaba hayvanlar, insan yiyerek yaşıyordu. Onlar için küçük bir kızdan daha leziz bir akşam yemeği olamazdı.

Küçük kız, bazen hayal ettiği gibi bir ejderhanın sırtına binip gitmek dışında Ebedi Beyaz Dağ'a ulaşmanın ve Havuz'un masmavi sularını görmenin bir yolunu bulamadığı için bu kanatlı yaratıklardan birinin gelmesini bekler dururdu.

Kedi-kin, perilerin bir gün onu ziyaret edeceğinden emindi. Bu yüzden günlerden bir gün bir cennet hurması ağacı altında oturup hikâye okurken kitabını ağırbaşlı bir tavırla yere vurmaya başladı:

“Ey yer ruhu, ey yer ruhu! Yanıma gel, haydi yanıma gel de beni gör.”

Birden hava hoş kokularla doldu ve Kedi-kin’in eviyle bahçesi, tıpkı bir buluta benzeyen gümüş bir sisle kaplandı. Sonra göz kamaştıran bir ışık sardı her yanı. Küçük kızın tam karşısında altın tekerlekli ve mavi yeşim taşından pırıl pırıl bir at arabası belirdi. Süt beyazı atların çektiği arabanın göz kamaştıran gümüş koltuğunda Batı Göklerinin Ana Kraliçesi oturmaktaydı.

Ana Kraliçe’ye göz alıcı kaftanlar giymiş binlerce güzel kız hizmet ediyordu. Kehribar rengi süsler, gümüş kemerler ve kıymetli taşlar takmışlar, püsküllü ipek elbiseler giymişlerdi. Ayaklarında altın işlemeli kadife terlikler ve başlarında ise altın taşlar ve parlak mücevherlerle süslü başlıklar vardı. Kedi-kin onca süs, kolye, göğüs zincirleri ve yeşim taşından yapılmış asa benzeri değnekleri artık sayamıyordu. Kızların elleri nilüfer çiçeklerine benziyordu. Yüzleri ise gül pembesiydi, gözleri parlıyordu ve hepsinin elleriyle ayakları ufacıktı.

Ana Kraliçe, Kedi-kin’e bakarak kulağa müzik gibi gelen tatlı bir sesle konuştu:

“Yaklaş, küçük kız. Korkma benden. Seni sarayıma, Mücevherler Adası’na götüreceğim ve ne dersen vereceğim. Ayrıca bizimle gelersen halkına da pek çok iyilikte bulunacağım.”

Kedi-kin hiç korkmamıştı. Cesaretle ileri çıkıp at arabasının önünde diz çöktü.

Ana Kraliçe, nilüfer tomurcuğu gibi kıvrılan süt beyaz değneğiyle kıza dokunup kalkmasını işaret etti.

Bir saniye sonra süt beyaz iki atın çektiği turkuaz tekerlekli gümüş at arabası yaklaştı. Altın kaftanlı hizmetçi hanım, Kedi-kin'e arabaya binmesini işaret etti.

Ejderhalar öfkeli, güçlü ve ateş püskürten yaratıklardı. Geniş kanatları vardı. Kuyrukları da hesaba katıldığında bir balina kadar uzundular. Gözleri ise alev saçıyordu. Fakat Kedi-kin hiç de korkmuyordu, aksine ejderhaları pek eğlenceli buluyordu. Sonra bu parlak varlıklar, bulutların arasından geçerek gökyüzünde ilerlediler. Ana Kraliçe'nin arabasını takip ediyorlardı. Kafil, göğün tam ortasında durakladı. O zaman Kedi-kin'e at arabasının kenarından yeryüzüne ve kilometrelerce aşağıdaki okyanusa bakması söylendi. Babasının köy evini bulabilecek mi acaba diye merak ediyor gibiydiler sanki. Ama kız evini göremiyordu. Bütün köy saz çatılardan oluşan gri bir yığın gibiydi. Bir tek tapınağı seçebilmişti gözleri.

Büyük deniz işte oradaydı. Safir gibi masmavi; bazı kıyıları ise zümrüt yeşiliydi. Ama deniz üzerindeki gemileri göremiyordu Kedi-kin. Sahil ve kıyıları, dağ sıralarını da göremiyordu. Kore'den eser yoktu. Yalnızca dalgalar gözüküyordu. Yine de mavi denizin ortasında bir ada vardı. Ağaçlar zümrüt, evlerin çatıları altın ve pencereler elması. Hepsi ışık doluydu, bu yüzden lambaya gerek yoktu.

Giysileri gibi yüzleri de çok güzel olan hizmetçi kızlar, bahçelerde yürüyor veya oyunlar oynuyor, bazen de şarkılar söylüyorlardı. Kimi zaman ise safir mavisi sularda yüzüp eğleniyor, mermerden yapılmış gibi gözükken bembeyaz teknelerle gezintiye çıkıyorlardı.

Kraliçe'nin bir işaretiyle şarkılarına son verdiler. Sonra

aşağıdaki bahçede çalınan müzik aletlerinden en tatlı melodiler işitildi.

Kedi-kin, koronun tıpkı kalp atışları gibi havada yükselen şu sözleri söylediğini duyuyordu sanki: “Hoş geldin, sevimli fani! Kraliçemiz seni davet ediyor ve bizler de seni selamlıyoruz. Sana pek çok armağanları olsun! Koreli kızlar arasında onurlandırıldın, haydi gel! Yanımıza gel, bize katıl, seni bizden biri gibi sevelim!”

Bir şahinin göz kırpması kadar kısa bir sürede Ana Kraliçe ile misafiri yere indiler. At arabaları ada toprağına dokununca göz alıcı bir grup kız ileri çıktı. Bir kısmı Ana Kraliçe’ye hizmet etmek, diğerleri ise Kedi-kin’i saraydaki odasına götürmek için gelmişti. Muhteşem elbiseler giydirdiler küçük kıza, ayrıca parlak ve her renkten kıymetli taşlarla süslü bir şapka taktılar. Bir çift de altın işlemeli kadife terlik verdiler.

Kızlardan biri beş mücevherli bir kraliyet tacını getirip kaşlarının hemen üstüne yerleştirmeye Kedi-kin çok şaşırdı.

“Bu benim için mi?” diye sordu şaşkınlıkla.

“Evet, senin için. Görkemli annemiz seni onurlandırmaktadır.”

“Peki, bu beş taş; yani yeşim taşı, kristal, malahit, kehribar ve akik taşı neyi temsil ediyor?” diye sordu Kedi-kin.

“Ah, bunu sana söyleyemeyiz ama Ana Kraliçe, tacının bu taşlarla süslenmesini emretti. Yarın her birinin anlamını sana bizzat açıklayacak.”

Kedi-kin etrafı gezip muhteşem manzaralar ve seslerin tadını çıkardı. Ayrıca ikram edilen leziz yemekleri iştahla yiyip bitirdi. Ama hiç uykusu yoktu. Zaten odasında yatak görememiş, kimsenin dinlenmeye çekilmekten söz ettiğini

işitmemişti. “Yarın” sözüyle ne demek istediklerini merak ediyordu çünkü burada ne güneş ile ay ne de alacakaranlık ve şafak vardı. Yine de fazla kafa yormadı, zamanla endişeleri aklından uçup gitti.

Bütün saray ve Kraliçe’nin ailesiyle hizmetçileri toplandı. Majesteleri’nin saray nazırı, Kraliçe’nin Kore halkına iyi bir nazarla baktığını ve onlara hediyeler bahşetmek istediğini ilan etti. Bu amaçla Kedi-kin adlı Koreli kızı seçerek sarayına getirmişti. Kore halkının bu kızına beş güzel özellik vererek onları ödüllendirecekti. Nazik düşünceleri ve içten sevgisinin göstergesi olarak Majesteleri şimdi bu beş değerli taşın manasını açıklayacaktı. Bu taşlar yeşim, kristal, mala-hit, kehribar ve akik taşıydı.

Kedi-kin, Kraliçe’nin önünde diz çöktü. Kraliçe ise Kedi-kin’in avuçlarına parlak mücevherler koydu. Sonra hizmetçi perilerden biri taşları kızın avuçlarından alıp altın kenarları olan ateş kırmızısı kadife minderlerin üzerine yerleştirdi. Ardından beş kız belirdi. Her biri minderlerden birini almıştı ellerine.

Sunum töreni bittikten sonra Kraliçe bir konuşma yaptı. Koreli kızın talihinden ve parlak geleceğinden söz etti.

Kedi-kin tekrar bulutlar ve okyanus üzerinden ülkesinin başkentindeki kraliyet sarayına gönderilecek ve bir prenses olacaktı. Onun güzelliğini ve Mücevherler Adası’na yaptığı ziyareti işiten soyluların ve diğer ülkelerin krallarının oğulları genç kıza talip olmak üzere sarayına gelecekti. Fakat Kedi-kin, Kore kralının oğlundan yani kendi halkının prensinden başkasıyla evlenmeyecekti.

“Şimdi güzel kız, bu mücevherleri al ve erdemleriyle halkını yücelt,” dedi Kraliçe. “Bundan bin yıl sonra hep beraber Kore’yi bir kez daha ziyaret edeceğiz.”

Sonra hem Kraliçe hem de Kedi-kin, ateş püsküren ejderhaların çektiği gümüş at arabasına binip yola çıktılar.

İlk önce bulutların üzerinde yol aldılar. Sonra aşağı doğru indiler. Kore'ye ve dağların üzerine doğru yönelip değerli yolcularını başkente götürdüler.

Bir bulutun üzerinde yere indiler ve arabanın tekerlekleri saray kapısı önünde durdu.

Ama Kraliçe ve ejderhaları tek bir faniye gözükmekten kayboldular. Kedi-kin, Ana Kraliçe'nin hediye ettiği kaftanlar içinde göz alıcı bir güzellikle oracıkta duruyordu. Herkes bu kızın Mücevherler Adası'ndan geldiğini anlamıştı.

Saray hanımları ve hizmetçileri ile soylular ve prensler çoktan sıralanmış, bu kızı beklemekteydiler. Zira çocukluktan beri şanını işittikleri Kraliçe'nin hediyeleriyle geleceğini biliyorlardı. Her biri güzel kokulu ahşap bir kutuda, üzeri altın kaplı ve incilerle süslü olan beş mücevher ortaya kondu.

Kutsal Ana Kraliçe'nin armağanları prensesler eşliğinde taht odasına götürülerek ipek örtülü bir masa üzerindeki beş kırmızı kadife mindere kondu.

Sonra taşların kime verileceğinin belirlenmesi için kura çekilmesine karar verildi. İlk olarak yüzü ve tavrı güzel bir prens, bir kutu seçti. Diğer dört soylu da sırayla hepsi birbirine benzeyen kutulardaki mücevherleri aldılar. Ancak evlerine dönene kadar kutuları açmaları yasaktı.

Bunlar hem beden hem de zihin için birer armağandı. Her prens, seçtikleri taşın temsil ettiği değerlere göre yaşayacak, çocukları ve zenginlikleri buna uygun olacaktı. Yüzyıllar içinde bu erdemler, yirmi milyon Korelinin ulusal özellikleri haline gelecekti.

Her prens kendi kutusunu açtı ve Kore halkının karak-

ter özelliklerinden birini keşfetmiş oldu. Bu özellikler şöyleydi:

Oyalanmak: Bugün yapılması gereken şeyi, yarın ya da daha sonraya bırakmak ve sadece bir kişinin değil tüm ulusun zamanından çalmak.

Misafirperverlik: Arkadaşlarla buluşmaktan, yabancı bile olsa insanları ağırlamaktan mutlu olmak. Herkesle iyi ilişkiler kurmak ve kendini yoksullaştırmak pahasına da olsa ekmeğini paylaşmak. Bu, yıllar geçtikçe biraz abartılmış bir alışkanlık halini alacaktı.

Belirsizlik: Açık düşünememe, doğru hesap yapamama veya gerçekleri olduğu gibi ifade edememe, bir hikâye anlatırken çok uçmak yani fazla abartma alışkanlığı.

Aile sevgisi: Kore’de anne babalar çocuklarını, ailelerini ve akrabalarını çok ama çok sever!

Mizah anlayışı: Bir Koreli, her konuda eğlenceli bir taraf görebilir. Şaka yapmayı pek sever, üzüntüye katlanmasını bilir çünkü tebessüm etmekten hoşlanır. Kızlara gelince, yağmur damlaları ya da yeni açan çiçekler gibi kolayca gülüverirler.

İşte Ana Kraliçe’nin tahmini gerçek olmuştu. İster beğenin ister beğenmeyin, Kore halkı tıpkı bir eli oluşturan beş parmak gibi işte bu özelliklerle tanınır.

Sihirli Şeftali

Okyanusun uzak köşelerinde hiçbir geminin yelken açmadığı bir ada vardır. Kore dilinde “Batının Ana Kraliçesi” anlamına gelen Su Wang Moo’nun yedi katlı sarayı işte bu adada yer alır. İyi insanlara hediyeler verip iyilikler yaparak yardım etmeye daima hazırdır.

Bu adada binlerce cin, Ana Kraliçe’nin emirlerini yerine getirmek üzere bekler. Ayrıca ejderhaların çektiği gümüş ve altından bir arabası vardır. Her yana mesajlarını bu arabayla gönderir.

Cinler ve güzel hizmetçilerinin çoğu, Kraliçe’nin emirlerini yerine getirmek üzere evde kalırlar. Bu hizmetçilerin yanında Ana Kraliçe’nin yüzlerce mavi güvercini vardır. Bunları uzak yerlere gönderir. Güvercinler, gagalarında birer hediye taşır ya da insanları mutlu edecek bir vaat bildirir.

Pek çok Koreli genç kız şunun hayalini kurar: Günün birinde, Batının Ana Kraliçesi ipek elbiseler ve mücevherle dolu kolyelerle birlikte evleneceği yakışıklı genci yollayacaktır. Delikanlı, düğün töreninde takılması için gümüş bir yüzük getirecektir.

Sonra nasıl süslenip hazırlanacağını, gelinliğin içinde ne kadar güzel görüneceğini hayal eder. Uzun siyah saçları iyice yukarı kaldırılıp başının üstünde toplanacak, çiçekler ve taşlarla süslenecektir. Ayaklarında ise süslü terlikler olacaktır. Onu artık bir kadın yapan kutsal şaraptan içip kocasıyla birlikte atalarını anan kitabelerin önünde eğildiğinde nasıl hissedeceğini hayal eder.

Kocasının evinde yaşayacağı mutlu günleri düşünür du-

rur. Bütün bunların ardından en büyük dileği iyi bir kayınvalidesinin olmasıdır. İşte o zaman kendi küçük ülkesinin kraliçesi olacaktır. Bol bol pirinç, *kimçi*, çörek ve her biri birbirinden lezzetli daha nice yiyecekler olacaktır evlerinde.

İşte bu yüzden pek çok Koreli genç kız, yıldızlara bakmak için gökyüzünün altında durur ya da ay ışığının aydınlattığı gecelerde kuşlar geliyor mu diye havayı tarar gözleriyle. Mavi güvercinleri selamlamak umuduyla en güzel gıysilerini giyip izlerler. Onlarca hayalleri vardır.

Ah! Kaç erkek çocuğu, aynı cinlerin yardımıyla ejderha sırtına binip dağları ve okyanusları aşmayı ve uzaklardaki yabancı ülkeleri gezmeyi hayal eder. Ayrıca giyecekleri pembe kaftanın hayalini kurarlar. Pembe kaftan, bir erkek çocuğunun nişanlı olduğunu ve büyüdüğünde, şimdi belki küçücük bir bebek olan bir kızla evleneceğini gösterir. Zira Kore’de çocuklar ve hatta anne kucağındaki bebekler, öbür çocuklarla nişanlanır.

Sonra çocuk, şimdi başının arkasından sarkan tek örgüsünün yetişkin erkeklerinki gibi topuz yapılacağı günün hayalini kurar. Bekâr bir delikanlı, kaç yaşında olursa olsun saçlarını tek örgü yapmalıdır. İzin istemeden büyükleriyle konuşmamalıdır. İnsanların “gördüğü ama duymadığı” biri olmalıdır. Evlenmediği sürece herkes ona çocuk gibi davranacaktır. İşte bu yüzden çocuk, mavi güvercinlerin gelmesini bekler çünkü büyüyünce evlenmek üzere nişanlanmış olmak çok önemlidir.

İşte o zaman genç koca, okuldan sonra geniş kenarlı bir şapka takıp diğer köylülerle birlikte okuma sınavlarına girmek için şehre gidecektir. Sülün tüyleriyle donatılmış bir bayrak altında hep beraber yürüyeceklerdir. Sınavı başarıyla geçerse, müzikli bir geçit töreni eşliğinde karşılanacaktır.

Zamanla yükselip hâkimlik görevine getirilecektir. Kulağı üzerinde kehribar boncuklar olacak ve göğsüne ise altın işlemeli kadife bir kare takacaktır. Hizmetçiler onu tahtırevan-da taşıyacaktır. Ayrıca adamları, kanunu çiğneyen insanları cezalandırmak için tahta sopalarla dolaşacaktır.

İşte o zaman kolalı bembeyaz elbiseler içinde kasıla kasıla yürürken, sıradan halk ondan korkacaktır. Çocuğun, mavi güvercinleri beklemesi boşuna değil!

Kraliçe'nin Mücevher Adası'ndaki sarayının bahçelerinde pırıl pırıl ve rengârenk meyveler vardır. Ziyafetlerde sunulup yenen bu meyveler misafire uzun ömür verir, hatta bin yıl yaşamasını sağlar.

Küçük altın tabaklarda sunulan kutsal şeftali, uzun ömür sağlama bakımından bilhassa güçlüdür. Bu şeftalinin suyu, kişinin vücudunu yeniler. Böylece kişi yüzlerce yıl yaşayabilir. Bazen Kraliçe, yeryüzünde sevdiği insanlardan birine bu meyvelerden gönderir. Yine de Kraliçe bizzat vermediği sürece kimse bu meyvelerden alamaz. Üstelik şeftali ağaçları cinler ve ejderhalar tarafından özenle korunmaktadır. Kraliçe'nin hizmetkârları veya nedimleri bile onun izni olmadan bu şeftaliyi ölümlülere hediye edemez.

İşte Kraliçe, bir kralın oğlunun erdemlerini işitince güzel hizmetçilerinden birini ejderhaların çektiği on bin arabasından biriyle göndermiş ve Prens'i kendisini ziyaret etmesi için Mücevher Adası'na davet etmişti. Ayrıca Prens'in anne babasına bir mesaj göndererek oğullarının dolunay zamanında döneceğini haber vermişti.

Prens'in endişeli annesi, hâlihazırda bir gelin seçmişti. Bu yüzden Kraliçe'nin sarayındaki sevimli prenseslere ya da güzel hizmetçilere bakmaması için oğlunu uyardı. Kadının bazı şüpheleri vardı. Sevgili oğlu için korkuyordu. Çünkü o,

göl pembesi yüzleri ve ay gibi büyük gözlerinin birer maske olduğunu ve bu kızların aslında erkekleri baştan çıkaran deniz kızları olabileceğini düşünüyordu. Hatta bunlar dışı kılığına bürünmüş canavarlar olabilir ve oğlunu yiyebilirlerdi!

Ayrıca görgü kurallarına dikkat etmesi için de oğlunu uyardı. Genç adamın bilhassa ağırbaşlı davranması gerekiyordu. Çünkü oradaki davranış ve görgü kuralları, dünya üzerindeki kibar insanların uyguladığından farklı olabilirdi. Dahası her şeye dikkat etmesi ve kulak vermesi, eve döndüğünde olup biten her şeyi anne babasına anlatması gerekiyordu.

Diğer yandan Mücevher Adası'nın Kraliçesi de gönderdiği güzel prensesi uyarmıştı. Delikanlı, yolda ya da adaya vardığında bu güzel kıza âşık olabilirdi. Eğer Prens, genç kızı dünyada kalıp onunla evlenmeye ikna ederse, saray kızı rezil olup erkenden ölecekti.

Kraliçe bunları gülerek söyledi ama dikkat etmesi gerektiğini hatırlatmayı da ihmal etmedi. Genç kız, Kraliçe'nin çok ciddi olduğunu ve emirlerine uyması gerektiği anlamıştı.

Böylece kız, çok dikkatli davranmaya ve tedbirli olmaya karar verdi. Prens'le karşılaştığında çok soğuk bir tavır takınacaktı. Kraliçe'nin davetini haber verirken, bunu yalnızca önemli bir görev olarak gördüğünü gösterecekti. Prens'in köşkünde bir saatten fazla kalmayacaktı.

Ejderhaların çektiği araba eve dönerken çok sessiz olacak ve hiç konuşmayacaktı. Ayrıca Prens'i yanına oturtmayacaktı. Kendisi, ejderhanın yanındaki ön koltukta otururken, Prens dev hayvanın sırtına binecekti.

İşte bu yüzden, Prens'in bulutlar üzerindeki yolculuğu

pek sessiz geçmişti. Araba iyice yükselmiş, yeryüzü ve okyanuslar aşağıda kalmıştı. Bütün bu zaman boyunca Prens ejderhanın sırtında oturdu ama bir süre sonra yine arabaya bindi. Zaten arabanın hızı ve ihtişamından öyle etkilenmişti ki doğruyu söylemek gerekirse Kraliçe'nin mesajını getiren güzel kız aklından çıkıp gitmişti. Derken kendini Kraliçe'nin Mücevher Sarayı'nın önünde buldu.

Arabadan indikten sonra Prens, kendisi gibi onurlandırılmış misafirlerle birlikte enfes yemeklerle dolu altın ve gümüş tabakların servis edildiği bir masaya oturdu. Tıpkı Prens gibi en güzel giysilerini giymiş misafirlere eşsiz güzellikteki kızlar hizmet ediyordu. Kızların altın elbiseleri büyük işçilikle hazırlanmış kıymetli mücevherlerle donanmıştı.

On altı yaşlarında gözüken bu güzel kızlardan biri, Prens'in dikkatini çekmişti. Emirlerini yerine getirmek için yere diz çökmüştü kız. Genç Prens, kızın güzelliğine hayran kaldığından masada konuşulanlara hiç dikkat edemiyordu. Annesinin uyarılarına karşın görgü kuralları konusunda da pek çok hata yaptı. Uzun yolculuğun ardından iştahı iyice açılmış olduğundan, leziz yemeklerden bol bol yedi. Keyfi yerinde olan Prens, ziyafetin sonuna doğru şefitalilerden bir tane kopardı. Sonra dilimlediği meyvenin tadını çıkardı. Meyvenin her bir parçası, sanki ona yüz yıllık canlılık veriyordu. Ömrünün uzadığını ve hayatta ona zevk veren şeylerin tadını çıkarma gücünün arttığını hissediyordu.

Hakikaten Prens, olması gerektiği gibi iyi bir öğrenci ve âlim değildi. Öğretmenleri günün derslerini anlatmak üzere evde onu beklerken Prens dışarıda oyun oynardı. Ablası gülererek "Derslerinin, eğitimini bölmesine asla izin vermez," derdi onun için.

Bu arada yanında diz çökmüş bekleyen kız, giderek

daha da güzel geliyordu gözüne. Yüzü ve endamı, elbisesiyle süsleri, hareketlerindeki rahatlık ve zarafet her saniye daha hoş bir hal alıyordu. Hakikaten güzelliğin vücut bulmuş hali gibiydi. Prens gözlerini ondan alamıyordu. Oysa yediği sihirli şeftali yüzünden böyle hissettiğini bilmiyordu; zira kız, ziyafetin başında olduğundan daha güzel değildi. Değişim Prens'in kendisindeydi, kızda değil.

Bu arada Prens o kadar çok içmişti ki kör kütük sarhoş olmuş ve annesinin uyarılarını unutmuştu. Masadaki altın sepetten en güzel gözüken şeftaliyi alıp güzel kıza doğru attı. Kıza gelince, o da genç ve yakışıklı misafire hayran kalmıştı. Bu yüzden, genç adam şeftaliyi atmak için harekete geçtiğinde kız Mücevher Sarayı'nın kurallarını bozarak ellerini açtı. Sanki delikanlıyla top oynuyormuş gibi şeftaliyi yakalayiverdi.

Bu olaya şahit olan saray hanımları dehşete düşmüştü. Tek görevlerinin Kraliçe ve misafirlerine hizmet etmek olduğunu ve bunun haricinde misafirlerin söylediklerine veya yaptıklarına karşılık vermemeleri gerektiğini öğrenmişlerdi oysa. Şarabın etkisiyle coşan misafirlerin kızları alaya alıp eğlenmek isteyecekleri açıktı. Bu yüzden kendilerine gösterilen her türlü ilgiyi reddederek görevlerine devam etmeleri gerekiyordu. Fakat bu kız yüzünü çevirmek ya da gözlerini indirmek yerine ellerini açıp şeftaliyi yakalamış, üstelik meyveyi yiyerek herkesi dehşete düşürmüştü.

Bu olaydan hemen sonra neler yaşandığını periler bile tam olarak hatırlayamıyor. Çünkü ziyafet salonunu altın bir sis kaplamıştı.

Bu noktada hikâyede büyük bir boşluk vardır. Seul'ün arka sokaklarındaki kulübesinde oturan Koreli masalcı, hikâyesine bir ara verip oğlunu kalabalıktan para toplamaya

yollar. Herkesin payına düşeni vermesi gerekmektedir. Aksi hâlde, su kabağından yapılmış para kutusu bozuk paralarla çınlayana kadar masalcı hikâyesine devam etmeyecektir.

Tekrar anlatmaya başladığında kimilerine göre aynı hikâyeye devam eder. Başkaları ise bunun farklı bir masal olduğuna emindir; onlara göre sadece Batı Göklerinin Ana Kraliçesi'nin Mücevher Adası'ndaki sarayında, ziyafet salonundaki prens ile saray hizmetçisi kız aynı kişilerdir. Şeftaliye gelince kaybolmuş değildir zira Kraliçe tarafından verilen bu meyvenin erdemleri asla yok olmaz. Hal böyleyken hikâye devam eder:

Binlerce yıl sonrasında Ebedi Beyaz Dağlar'da kutsal bir adam, bir münzevi yaşardı. O bölgedeki insanlar bu adama büyük hürmet gösterir, hatta tapardı. Yaz gelince yüzlerce hacı, inzivaya çekilmiş bu keşişin kulübesini ziyaret ederek nasıl yaşamaları ve iyilik yapmaları gerektiği konusundaki sözlerini dinler ve duasını alırdı. Vahşi hayvanlar bile bu adamın yanında uslu dururdu. Asla kimseyi ısırıp yemeye kalkmazlar, yaşlı adamın canını yakmaz ya da mütevazı kulübesine zarar vermezlerdi. Kaplanlar, leopardlar ve ayılar, onun yanındayken sanki pençeleri veya dişleri olduğunu unutmuş gibiydiler. Yavruları ise usul usul birbirleriyle oynardı.

Bu münzevinin kıyafeti, bin yıl önceki Ko Hanedanlığı dönemindeki kıyafetlere benziyordu.

Günün birinde, her zamanki gibi yürüyüşe çıkmış olan aksakallı bu keşiş, güzel bir kadınla karşılaştı. Kadın epey genç olmalıydı çünkü gül pembesi yüzünde hiç kırışıklık yoktu. Uzun yoldan gelmiş gibiydi ama daha yirmisine basmamış genç bir kız gibi seke seke yürüyordu. Elbisesi çok eski devirlere ait gibiydi. *Dolmen* yani neredeyse bin beş yüz yıl evvel krallar ile soylu adamların gömüldüğü ve Kore'de

çok sayıda örneği bulunan devasa taş odaların duvarlarında-ki mağara resimlerinde görülen kadınlara benziyordu.

Keşiş ile genç kadın, büyük çam ağacının hemen altındaki patikada karşılaşp selamlaştılar. Kadın yere kadar eğildi. Sonra başını kaldırıp adamın gözlerine baktığında sanki uzun zamandır görmediği eski bir dostunu görmüş gibi yüzü sevinçle aydınlandı.

Bilge adam, kadına kim olduğunu sordu. Söylentiye göre yüzyıllardan beri Kore'nin dokuz eyaletinde genç yaşlı pek çok insanın gördüğü gezgin kadın olabilir miydi bu?

Bu sorunun üzerine kadın hikâyesini anlattı.

Bu genç kadın, Mücevher Adası'nda Kraliçe'nin sarayında yaşayan saray kızlarından biriydi. Bir zamanlar neşeli bir prens iken bugün karşısındaki kutsal münzevi olan genç adama hizmetle görevlendirilmişti. Ardından genç kadın bir kez daha saygıyla eğildi.

Prens'in attığı şeftaliyi yakalayıp yiyerek sarayın kural-larını çiğnediği için Kraliçe, genç kızı bin yıllık bir sürgüne yollamıştı.

Fakat bütün bu zaman boyunca ona uzun ömür şeftali-sini atmış olan Prens'i arayıp durmuştu çünkü kendisinin de Prens'in de bin yıl geçmeden ölemeyeceğini biliyordu. Gel-gelelim, ne kadar yakışıklı ya da zengin olursa olsun karşısı-na çıkan hiçbir erkek uzun zaman önce gördüğü o delikanlı değildi. Onu bulamayınca bir ejderhanın sırtında Mücevher Adası'na geri dönüp Kraliçe'ye yalvardı ve sevdiği adamı bu-lana dek yaşayabilmek için ömrünü uzatmasını istedi. Yüz-lerce yıl dolaşması gerekse de razıydı.

Ana Kraliçe kızı dinledi ve dileğini kabul ederek ömrü-nü uzattı. Böylece kız, yeryüzünde dolaşmaya devam etti.

Kutsal keşişle karşılaştığı için çok mutluydu. İnsanda saygı uyandıran bu kutsal adamın bir zamanlar âşık olduğu kişi olduğundan emindi; çünkü onun ruhunu görebiliyordu.

Keşiş, kadının saraydaki hayatını ve sevdiği adamı aradığı bin yıl boyunca dolaştığı yerleri anlatmasını neşeyle dinledi. Özellikle Kraliçe'nin hikâyedeki rolünü çok ilginç bulmuştu.

Münzevi adamın göğsüne değen uzun ak sakalı düşüverdi, kel başı bir anda simsiyah gür saçlarla örtüldü. Yine genç bir delikanlı olmuştu, çevik adımlarla yürüyor ve gözleri de daha iyi görüyordu. Gül pembesi cildinden hayat fışkırıyordu. Saatlerce konuştular, Mücevher Adası'nda yaşadıkları şeyler hakkında neşeli bir sohbete daldılar.

Artık kavuştuklarına göre Kraliçe'nin ikisi hakkında vereceği karara uymayı kabul ettiler.

Fakat evrenin dört bir köşesinden haber toplamasıyla ünlü bir ejderha, âşıkların dağ yolundaki buluşmasını ve geleceklerini Majesteleri'nin vereceği karara bıraktıklarını çoktan haber vermişti.

İki sevgili, dağ yakınında tatlı bir müzik işitti. Sanki bir peri lavta çalmaktaydı. Ses giderek yaklaşıyordu. Kısa süre sonra tatlı kokularla dolu bir bulut etraflarını sardı. Zümrüt gözlü iki ejderhanın çektiği altın bir araba yanlarına geldi. Prens ve saray kızı arabaya bindirilerek bulutlar, dağlar ve denizler üzerinden Mücevher Adası'na götürüldü. Kraliçe evlenmelerini emretti. Muhteşem bir düğün yapıldı ve sonsuza kadar mutlu yaşadılar.

Ateş Yiyen Koca Taş

Evvel zaman içinde Kore'nin başkenti Seul'ün güneybatısındaki dağlarda yaşayan bir Ateş Canavarı vardı. Daima açtı ve ateş alabilen her şeyi yiyebilirdi. Ağaçları, ormanları, samanları, odunları, kısacası bulabildiği her şeyi mideye indirirdi. Bu şeyleri bulamazsa taş ve kayaları yerdi. Alevlere bayılırdı ama yediği sert şeyleri lav olarak püskürtürdü.

Ateş Canavarı günlerinin büyük kısmını biraz uzaktaki devasa volkanın içinde geçirirdi. Şehir halkı sabahtan akşama dek kraterden çıkan duman ile kızıl ateşi ve alevlere bürünen gökleri izlerdi. Sonra "Ateş Canavarı sarayını aydınlatıyor," derlerdi. Bulutlu gecelerde volkanın içi tıpkı bir kazan gibi parlardı. Kraterin içindeki dağ kütlelerinin gölgesi bulutlara yansırı. Böylece neredeyse canavarın karnını görebilirdi insanlar.

Ateş Canavarı için evler, ahırlar, çitler gibi insanların inşa ettiği şeylerden daha leziz yiyecek yoktu. Bilhassa kraliyet sarayını yutmaya asla hayır diyemezdi.

Bir gün, kraterinden dışarı bakarken yeni yapılmış parlak gümüş sarayı gördü. Seul şehri semalarında yükselen kraliyet sarayını görünce pek mutlu olmuştu. Kıkırdayıp kendi kendine şöyle dedi:

"İşte tam ağzıma layık bir ziyafet! Şimdi evimden çıkıp şu ufak lokmayı yutuvereyim. Bakalım, kral ne diyecek bu işe."

Ne var ki Ateş Canavarı'nın hiç acelesi yoktu. O günkü akşam yemeğini bulduğuna emindi. Bu yüzden arkadaşı Güney Rüzgârı'nın gelip ona katılmasını bekledi.

“Hazır olunca haber ver bana,” dedi Ateş Ruhu. “Birlikte muhteşem bir fırtına çıkaralım. Sonra gece olunca, insanlar üzerimize tek damla su atmaya fırsat bulamadan işimizi bitirelim. Pikniğimiz hakkında yağmur bulutlarına sakın bir şey söyleme.”

Daima eğlenceye hazır Güney Rüzgârı hemen kabul etti bu teklifi.

Böylece güneş batınca ve hava iyice kararınca Ateş Canavarı volkandaki evinden çıkıp Seul’e doğru uzun adımlarla yürüdü. Güney Rüzgârı da onunla beraber hoplaya zıplaya yürüdü. Başkentin sokaklarını şiddetli rüzgârlarla doldurdu. Öyle ki geniş kenarlı şapka takan adamlar, fırtınada başlıklarını kaybetmekten korktukları için dışarıya adım atmaya cesaret edemiyorlardı. Bir metre genişliğinde ve küvet gibi derin saman şapkalar giyen yas halindeki adamlara gelince, onlar da kendilerini eve kapatıp satranç oynuyorlardı. Bütün saray nöbetçileri uykuya daldığı sırada, Ateş Ruhu hışırdı. Güney Rüzgârı’na dedi ki:

“Ben küçük evlerin çatılarına dokunmaya başlarken var gücünle es. Böylece sarayı daha büyük iştahla yutabileceğim. Birlikte her şeyi yiyip bitireceğiz.”

Şiddetli bir uğultu ve çatırtı duyan Seul halkı, neler olduğunu anlamak için kâğıt panjurlarını kaldırıp dışarı baktılar. Bir de ne görsünler! Alevler, sanki kızıl dilleriyle gökteki yıldızları yalıyordu. Saray tarafını görebilenler, güneş doğdu sandılar ama düşen çatıların sesini işitip duman ve alev sütunlarını görünce her şeyi anladılar. Sabah olduğunda binalar yok olmuştu, her taraf küllerle kaplıydı. Rüzgârla birlikte duman bile ortadan kaybolmuştu.

Kaçarak hayatlarını kurtaran Kral ve saray halkı, sarayı yutmayı kafasına koyan Ateş Canavarı’nı nasıl durdurabileceklerini düşünmeye başladılar.

Bu mesele hakkında bir karar vermek üzere bilge adamlardan oluşan bir meclis toplandı. Bütün itfaiyeciler, taş doğrayıcılar, falcılar, ejderha eğitmenleri, kâhinler ve yangınları önlemede hünerli kimseler, gözü doymaz Ateş Canavarı ile mücadelede en iyi yolun ne olduğuna dair tavsiyeler sunmak üzere çağrılmışlardı.

Soruna çare aramakla geçen haftalardan sonra Çin'den Kore'ye bir ejderha getirilmesine karar verildi. Bir bataklıkta tutulup iyi beslenirse, Ateş Canavarı'nı mutlaka alt edebilir ve Seul'e fazla yaklaşmasına engel olabilirdi. Ayrıca ejderha, Güney Rüzgârı'nı da yanına katmayı iyi bilirdi.

Böylece büyük bir maliyet ve zahmetle Çin'in en büyük ejderhalarından birini Kore'ye getirttiler. Bu hayvan düşmanları üzerine yağmur yağdırıp yüzlerce ton su dökabiliyordu. Kore'de bir bataklıkta tutulmaktaydı. Ayrıca kraliyyetin sağladığı süslerle onurlandırılmıştı. Kulağına kehribar boncuklar takılmış, at kılından bir şapka ile soylulara has bir kemer verilmişti ve dilediği kadar turp yiyebiliyordu. Kral'ın gözdesi olarak muamele görüyordu.

Ama hepsi boşunaydı. Onca para ve emek heba olmuştu. Çünkü ejderha çok sık yağmur yağdırarak ülkeyi sel altında bırakmıştı. Böyle yapmaması söylenince surat asıp küsmüş ve görevini ihmal etmişti. Nihayet iyice şişmanlayıp tembelleşti. Dışarıda rüzgârın kol gezdiği bir gece nöbette olması gerekirken uyuyakaldı.

Bekçisinin şekerleme yaptığını gören Ateş Canavarı, âdeta hapsoldüğü volkandan dışarı fırlayıp Güney Rüzgârı'nın da yardımıyla hızla Seul'e yürüdü ve birkaç saat içinde kraliyet sarayını yutuverdi. Ertesi gün etrafta küllerden başka bir şey kalmamıştı. İçini yediğimiz fındıkların kabukları bizim için neyse, bu küller de Ateş Canavarı için işte oydu.

Kral ve bilge adamları Ateş Canavarı'nı uzak tutmak için yeni bir plan yapmak üzere bir kez daha toplandı. Onu boğmaya ya da başka bir canavara yem etmeye hazırlardı çünkü sarayı iki defa yalayıp yutmuştu. Çin'den getirilen ejderhayı memleketine geri yolladılar. Ayrıca falcılar ile taş doğrayıcıları ve kuyu kazıcıları da çağıldılar. Bilge adamlar günlerce haritaları inceledi, coğrafya konuşup dağlara, vadilere ve volkana baktılar, hava akımlarını incelediler. Nihayet ağaçlar ve sular, ormanlar ve nehirler hakkındaki derin bilgisiyle tanınan bir adam haritaya işaret ederek şöyle dedi:

“Belli ki ateş her seferinde güneybatıdan ve bu vadi üzerinden gelmiş.”

“Doğru, doğru,” dedi bilge adamlar hep bir ağızdan.

“Öyleyse, tam yolunun üzerine büyük bir gölet kazalım ki Ateş Canavarı göle düşüversin. Böylece sönecek ve ilerlemeyecektir.”

“Evet, böyle yapalım,” diye bağırdı bilge adamlar aynı anda. “Daha önce neden düşünmedik ki bunu?”

Kuyu ve hendek kazmakta hünerli kim varsa hepsi başkente çağırıldı. Haftalarca kazma kürek vurdular. Sonra nehirde su getirip çukuru doldurarak yapay bir gölet oluşturdular.

Böylece Seul halkı kralın sarayının artık güvende olduğuna inanarak dinlenmeye çekildi.

Fakat ejderhanın gittiğini ve kendisine fırsat doğduğunu gören Ateş Canavarı yine volkanından çıkıp av aramaya koyulmuştu. Bu defa Güney Rüzgârı başka bir yerdeydi ve Ateş Canavarı'yla gelememişti. Bu yüzden yalnız başına giden Ateş Canavarı, gölete gelince yuvarlanıp suya düştü. Fena hâlde ıslanmıştı. Öyle ki saraya vardığında neredeyse

sönmüştü. Bu yüzden sarayın ancak yarısını yakabildi. Bu işe canı çok sıkıldığı için homurdanarak evine döndü. O gece aç kalmıştı.

Bilge adamlar bir kez daha saraya çağrıldılar. İlk olarak, göleti yaptıran kuyu kazıcıya teşekkür ettiler. Kral onu huzuruna çağırıp kendisine ve çocuklarına armağanlar verdi. Kuyu kazıcıya dört rulo ipek, kırk kilo beyaz ginseng, kaplan derisi bir kaftan, altmış kuru kestane ile kırk dört bakır para verildi. Kore'ye has bu müthiş zenginlikle donatılan adam dizleri üstüne çöküp Majesteleri'ne defalarca teşekkür etti.

Sonra taş doğrayıcı başını çağırıp ateş yiyen ve Ateş Canavarı'nı korkutup kaçırarak kadar çirkin bir vahşi hayvan heykeli yontabilir mi diye sordular.

Taş doğrayıcı, bu tür bir heykel yapmak üzere çağırılmayı uzun zamandır umuyordu ama o zamana kadar Kral ve saray bu tür bir işin çok pahalıya mal olacağından korkmuştu.

Bunun üzerine emir verildi. Dağların ortasından kocaman bir granit parçası çıkarılıp tekerlekli bir araba üzerinde Seul'e getirildi. Binlerce işçi, kayayı kaldırıp ustanın istediği yere yerleştirdi. Ateş Canavarı'nın bu planı öğrenmemesi için işçilerin üzerinde çalıştığı kaya örtülerek gizlenmişti. Çekiç ve keski sesleri birbirine karıştı. Nihayet heykel tamamlandı. Ateş Yiyen Koca Taş artık kraliyet sarayı ve hazinesinin koruyucusu olarak saray kapısı önünde yerini almaya hazırды.

Güney Rüzgârı, Korelilerin başkentte neler yapmakta olduğunu anlatıp canavar kayanın onu yiyebileceğini söyleyerek uyardığında Ateş Canavarı gülüp geçti. "Gidip kendim göreyim şu tehlikeli tuzağı," dedi.

Bir gece gizlice dışarı çıkıp şehre doğru ilerledi. Gölette az kalsın boğuluyordu ama hemen cesaretini toplayıp sarayın yakınlarına gelene kadar yürümeye devam etti. Ateş Canavarı'nın geldiğini işiten Ateş Yiyici Büyük Kaya başını çevirdi. Tıpkı bir sineği avlamayı bekleyen su kaplumbağası gibi ağzı sulanmıştı. Ateş Canavarı'nı bütün olarak yutmayı planlıyordu.

Bu tiksiniş taş canavarı bir kez görmek, Ateş Canavarı için yeterli olmuştu. Tam karşısında yüksek bir kaideye oturtulmuş, daha önce ne yerde ne gökte gördüğü türden bir şey vardı. Ateşte ölmeyen bir semender gibi pullarla kaplıydı vücudu. Kıvrıkcık saçlıydı ve ağzı kocaman azı dişleriyle doluydu. Bir volkan ruhu bile bu çirkin şeyi görse ürperirdi.

“Bana bakarak açtığı şu çenesine bir bak,” dedi Ateş Canavarı kendi kendine. “Bu yaratık yarı timsah yarı su kaplumbağası olmalı. İyisi mi ben eve gideyim. Yemek yemek için uygun bir vakit değil!”

İşte Ateş Yiyen Koca Taş, sadece dondurucu bakışıyla, Ateş Canavarı'nı korkutup alt etmişti. Canavar böylece bir daha sarayın yanına yaklaşamadı ve kraliyet sarayı güvende kaldı. Bu çirkin heykel bugün hâlâ nöbettedir. Bu masaldan keyif almak için ona bir kez bakmanız yeter.

Domuzcuk ile Kibirli Kız Kardeşi

Armut ieği, bir anda annesiz kalmış kk bir Koreli kızdı. Yüksek rütbeli bir yönetici olan babası Kang Wa, pek kibirli bir dulla evlendi. Bu kadın ile Kang Wa'nın Violet adında bir kızı oldu. Anne kız ev içlerinden nefret ediyorlardı. Pirinç ayıklamak, yemek yapmak ve ocağı yakmak gibi bütün işleri Armut ieği'nin üstüne yıkmışlardı. Armut ieği'ne çok kötü davranıyor, tek güzel söz söylemedikleri gibi kızcağıza Domuz Yavrusu ya da Domuzcuk diyorlardı. Küçük kız bu sözü duyunca hüngür hüngür ağlıyordu.

Babasına ne kadar şikyettede bulunsa da faydası yoktu. Kang Wa hep meşguldü. Uzun piposunu tttrp saatlerce dama oynardı. Belli ki beyaz kaftanının güzelce yıkanıp kolalanması, kızının mutluluğundan daha önemliydi. Elbisele-
rinin kar gibi parlayana kadar çamaşır sopasıyla dövülmesi gerekiyordu. Geniş kenarlı ve siyah at kılından şapkasının da daima temiz tutulması şarttı. Evinden çıkıp hükümet binasına gittiğinde tepeden tırnağa beyazlar içinde kusursuz gözüküyordu.

İşte mutfak işine ek olarak bu çamaşır yıkama, tleme ve kolalama işini de zavallı Domuzcuk yapmak zorundaydı. Kalpsiz vey annesi ile kız kardeşi çoktan uykuya daldığında avludan hâlâ kızcağızın çamaşır sopasının sesleri gelirdi.

şehirde bir festival olacaktı. Günlerdir evde bir hazırlık vardı. Kralı ve geçit alayını izleyecekleri zaman en güzel kıyafetlerini giyinmeleri gerekiyordu.

Zavallı Domuzcuk, geçit törenini izlemeyi çok istiyordu ama zalim üvey annesi dev bir pirinç çuvalı ile kocaman ve kırık bir su kovanını önüne koyup bütün pirinci ayıklamasını ve kuyudan su çekip kırık kovayı ağızına kadar doldurmasını söyledi. Aksi halde dışarı çıkmasına izin yoktu.

Neredeyse yüz kilo pirinci ayıklayıp kırık bir kovayı doldurmak imkânsızdı. Domuzcuk acı acı ağılamaya başladı. Nasıl yapacaktı bütün bunları?

Kızağız işte bunu düşünüp dururken çuvalı açıp pirinçleri yerlere saçmaya başladı. O sırada kanat ırpışına benzer sesler duydu. Hemen sonra bir güvercin sürüsü geldi yanına. nce kızın başına ve omzuna kondular. Sonra yere atlayıp gagalarıyla pirinci ayıklamaya başladılar. Birkaç dakika içinde temizlenmiş ve bembeyaz bir pirinç yığını ortaya çıkmıştı. Pembe ayaklarıyla pirinç kabuklarını çekip ayrı bir yığın yapmışlardı. Ardından yüksek sesle terek uçup gittiler.

Domuzcuk kuşların bu muhteşem yardımını karşısında öyle mutlu olmuştu ki onlara nasıl teşekkür etse yetmezdi. Gelgelelim, şu kırık kovayı doldurma işi vardı bir de. Kız kovayı eline alır almaz ocağıın içinden is karası bir peri çıkıverdi. şakacı Tokgabi idi bu.

“Ağılama,” diye ciyakladı. “Senin için kovayı onarıp suyla dolduracağıım.”

Bu sözlerin ardından Tokgabi, kırık kovayı kille onardı. Sonra kuyudan su çekip ağızına kadar doldurdu. Tokgabi, şaşkın kızın yardımını için teşekkür etmesine bile zaman bırakmadan saygıyla eğılip ocaktaki yerine geri döndü.

Böylece Domuzcuk, basit ama tertemiz ve kar beyazı renkteki giysilerini giyip hazırlanmaya zaman bulabilmişti.

Kraliyet bayrakları ile Kral'ın binlerce sadık adamından oluşan geçit törenini izleyebildi.

Bir keresinde üvey annesiyle kızı dağda piknik yapmaya karar verdiler. Bir sürü yiyecek içecek hazırlandı. Domuzcuk ayrıca giysileri yıkayıp kolalayacaktı. Ceketler, uzun etekler, kemerler, çantalar ve daha neler neler. Kızcağız bütün bunları hazırlarken yorgunluktan bayılacaktı neredeyse. Ama ona teşekkür edeceği yerde zalim üvey anne Domuzcuk'a bahçedeki bütün zararlı otları, taşların arasındaki çimleri temizlemedikçe dışarı çıkamayacağını söyledi.

Zavallı kızın yüzü, yine gözyaşlarıyla sırlıklam olmuştu. Herkes süslü püslü elbiseleriyle pikniğe gitmişken o evde bir başına kalmıştı.

İşte böyle ağlayıp durduğu sırada kocaman siyah bir inek geldi. Hayvanın ıslak gözlerinden kızcağıza acıdığı anlaşılıyordu. İnek, otları bir çırpıda yiyiverdi. Taş girişteki çimleri de temizledi.

Gözlerindeki yaşları silen Domuzcuk, bu muhteşem hayvanın peşinden çayırlara ve ormana geldi. Burada o güne dek gördüğü en güzel meyveyi gönlünce yedi. Sonra eve döndü.

Muhteşem ineğin yaptıklarını işiten kıskanç kız kardeş de ormanda bir ziyafet çekmeye karar vermişti. Bu yüzden bir sonraki geçit töreninin yapılacağı günde annesiyle çıkmak yerine evde kaldı, kendisinin yerine Domuzcuk'un gitmesine izin verdi. Domuzcuk, neden kendisine izin verildiğini anlayamamıştı ama onu asıl şaşırtan şey, üvey annesinin ufak tefek şeyler alsın diye verdiği harçlıktı. Kadına minnettarlıkla teşekkür edip en güzel giysilerini giydi ve ana caddeye çıktı. Şehrin güzel manzarasının tadını çıkarıp mutlu insanları seyretti.

Gerilmiş ip üzerinde dans eden cambazlar, davul ve flüt çalarak insanları eğlendiren bando, sihirbazlar, kastanyet çalıp şarkılar söyleyen kızlar ve daha neler neler. Balı şeker, arpa şekeri ve şekerleme satan çocuklar vardı her yanda. Domuzcuk aşevinde kızarmış balık, pilav ve yanında kırmızı biber, turp, kuru cennet hurması, kızarmış kestane ve portakaldan oluşan güzel bir akşam yemeği yedi. Âdeta bir kraliçe gibi mutluydu.

Bencil kız kardeşi ise evde kalmıştı. Ama Domuzcuk'u işten kurtarmak için değil, muhteşem ineği görmek için yapmıştı bunu. Siyah hayvan gelip de arkadaşının orada olmadığını görünce ormana doğru gitti.

Üvey kız kardeş hemen peşinden koşturup ineğin ayak izlerini takip etti ama hayvan pek hızlı kaçmış ve hiç de hoş olmayan yerlere gelmişti. Çok geçmeden kız kendini çamurlu ve her yanı çalılıklarla kaplı bir bataklıkta buldu. Hâlâ o harika meyveyi bulmayı umarak bitap düşene dek ineği izlemeye devam etti ama hayvan gözden kaybolmuştu. Sonra üstü başı çamur ve kir içinde eve dönmeye çalıştı fakat dikenli çalılar elbisesini delik deşik etmiş, ellerini parçalamış ve yüzünü çizikler içinde bırakmıştı. Nihayet dermansız bir halde eve ulaştı. Üstü başı paramparçaydı, güzelliği de gitmişti.

Oysa pembe yanaklı ve tombul Domuzcuk harika görünüyordu. Öyle ki o esnada başkenti ziyaret etmekte olan ve iyi bir aileden gelen güneyli bir genç adam, kızın güzelliğine vurulmuştu. Onunla evlenmek istiyordu. Bu yüzden hemen kızın nerede yaşadığını öğrenmeye çalıştı. Sonra iki aileyi de ziyaret edip nişan ve nikâh için gerekli bütün düzenlemeleri yapacak bir aracı buldu.

Muhteşem bir düğün yapıldı. Damat Su-wen, siyah be-

yaz kaftan giymiş, at kılından şapkasını takmış ve bir Yang-ban yani beyefendi olduğunu gösteren şekilde saçlarını taramıştı. Gümüş süslü bir kuşağın sardığı göğsünde ise dalgaların üzerinde yükselen turnalarla süslü kare bir nişan vardı. Bulunduğu memuriyet görevinin sembolüydü bu. Genç adam uzun boylu, yakışıklı, zengin ve kültürlüydü. Ayrıca şiirleriyle ün salmıştı. Klasik eserleri de pek iyi biliyordu.

Artık gerçek ismiyle anılan Armut Çiçeği, sırma işlemeli ve kar beyaz ipekten iç elbisesini örten uzun kollu kaftanıyla hakikaten göz alıcıydı. Kırmızı ayakkabıları ufacıktı ve parmak kısımları havaya doğru kıvrıktı. Kafes örgüsü gümüş kemeri, yüksek belli eteği, ipek elbisesinin boyun kısmını saran katları ve parmağındaki nikâh yüzüğüyle prensesler kadar güzeldi.

Gelinlik çeyizi haricinde babası Armut Çiçeği'ne özel bir hediye isteyip istemediğini sormuştu. Kız ne istediğini söylediğinde babası bir kahkaha patlattı. Yine de isteğini yerine getirdi. Bugün bile artık Bayan Su-wen adındaki Armut Çiçeği'nin küçük odasında memleketine has kilden yapılmış siyah inek heykeli vardır. Öte yandan, güvercinler her bahar mevsiminde çiçek açan ve kokulu yapraklarını kar taneleri gibi yere döken bir armut ağacı etrafında uçuşmaya bayılırlar.

Başa Bela Olan Ayna

Seul şehri, yüksek dağlardan başlayıp denize akan Han Nehri yakınında yer alır. Kimsenin ülke dışına çıkmadığı eski zamanlarda pek çok Koreli için Seul dünyanın merkeziydi.

Krallıktaki bütün yollar bu muhteşem kente varırdı. Burada büyük dükkânlar ile mağazalar, güzel giysiler içinde sokakları dolaşan insanlar vardı.

Güzelce yıkanıp kolalanmış beyaz kaftanları içindeki beyefendiler başları dik gururla yürürlerdi. Newfoundland köpekleri büyüklüğündeki midilli atlarına bindiklerinde, eşeklere binmeye çalışan filler gibi gözüktürlerdi.

Sabahtan akşama dek caddeler insanlarla dolup taşardı. Arapların Hindistan'dan ve tüccarların Japonya ve Çin'den getirdikleri muhteşem şeyler, Kore'nin başkentinde satın alınabilirdi.

Her gün, saman ve odun yüklü binlerce boğa Seul'ün kapılarına gelirdi. Yol boyunca geçtikleri görülürdü ama bacakları, kuyrukları ve boynuzları haricinde bir şeyi seçmek mümkün değildi. Kahvaltı ve akşam yemeklerinde genellikle yerin altına yerleştirilmiş olan ve güzel yemeklerin yapıldığı mutfak ocağından ısı ve ateş taşıyan on bin bacadan mavi duman bulutları yükselirdi. Arabalar dolusu pirinç, darı, arpa, meyve, sebze, şekerleme ve kurabiye kavanozları ve çömlekleri uzaktan dağ gibi gözüktü.

Saraylar, pagoda* ve tapınaklar ile zengin ve soylu kimselerin köşkleri, kralın yaşadığı bölgeyi çok güzelleştiriyor-

* Budistlerin dini yapıları. (e.n.)

du. Uzakta şehrin beyaz taştan ve sarmaşıklarla sarılı surları gözükiyordu.

Güneş, dağların ardında kaybolduğunda kapılar kapandı ve sabaha kadar kimse içeri giremezdi. Kapıların her açılıp kapanışında müzisyenler muhteşem melodiler çaldı ve büyük çan, güneşin doğuşu ile batışında çınlar dururdu. Bandoda davullar, düdükler, trompetler ve ipli çalgılar vardı.

Geceleri evlerden ve şarap dükkânlarından neşeli sesler, müzik ve şarkılar duyulurdu. Dans ve ziyafet sabahlara kadar devam ederdi.

Büyük Güney Dağı'nda kocaman bir ateş yanardı ve alevleri göğe yükselirdi. Bu, bütün krallığın huzur içinde olduğunu haber veren karşılama mesajıydı. Dağların tepesinde, Ebedi Beyaz Dağ'ın karlı zirvelerinden Güney Denizi'ndeki adalara ve doğudan batı sahiline kadar bu işaret ateşleri parlar dururdu. Alevler, birbirlerine karşılık vererek her şeyin yolunda olduğunu anlatırdı.

Ama saat dokuz olunca Seul'ün sokakları kadınların şehrine dönüşürdü. Bütün erkeklerin sokaklardan çekilmesi gerekirdi. Polis bir adamı yakalayacak olursa hemen valilik binasına götürürdü. Orada görevliler adamı sopalarla döverdi. Sonra kadınlar ile yetişkin kızlar dışarı çıkıp nefes alırlar, yürüyüşlerini yapar, ziyaret etmeleri gereken yerlere giderler, sohbet ve dedikodu yapıp eğlenceli bir zaman geçirirlerdi. Ama gece yarısı olunca herkesin evinde olması gerekiyordu.

Köylerde yaşayan çiftçiler ve insanların, Seul'ü dünyanın en muhteşem kenti olarak görmesi boşuna değildi. Paris veya New York gibi yerleri işitseler bile harita üzerinde gördükleri bu yerlerin birer köy olduğunu sanırlardı. Bir şeh-

rin Seul'e denk olması ve hatta onu aşması mümkün olabilir miydi? Bunu düşünebilmek bile saçmaydı!

En küçük köylerde çocuklar bile günün birinde şehri görmeyi ümit ederdi. Çoğu zaman ejderha sırtında havada süzülerek oraya varmayı hayal ederlerdi. Bir faninin ve hatta gözü doymaz şakacı peri Tokgabi'nin bile ihtiyacı olan her şeyin Seul'de bulunduğu inanılırdı.

Kuzeyde, salatalıklarıyla meşhur bir köyde, Bay Kim adında bir değirmenci ile karısı Cho yaşırdı. Adam yıllarca çalışıp didinmiş, demir ve pirinçten para yığınları biriktirmişti. Bu paraları, çatısının altındaki bir kireşte saklıyordu. Uzun zamandır kralın yaşadığı şehri görmek istiyordu. Karısı da onu cesaretlendirmekteydi çünkü yeni bir elbise ile bir tarak ve şehir halkının giydiği türden ayakkabılar istiyordu. Kızları ise kemer, terlik ve gümüş saç tokası istiyordu. Kim, hem kendisi hem de ailesi için Seul'e gitmek zorundaydı.

Bu yüzden güzel bir mayıs sabahında Seul'e gitmek ve etrafı dolaşmak için yola çıktı. Karısıyla kızları, başlarını haliye kadar eğip bahsettikleri güzel şeylerden getirmesi ve kendisi için de hoşuna giden şeylerden alması için yalvardılar.

Sadık eşi ayrıca hırsızlarla soygunculara dikkat etmesini, kaldığı hanlarda parasını ortalık yerde bırakmamasını söyleyip onu uyardı. Seul'e varınca meyhanelere ya da *geesang* (geyşa) denilen dansçı kızları görmeye de gitmemeli, parasını akıllıca harcamalıydı. Etrafta kötü insan çoktu. Ayrıca başkentte kibar insanların yanında kaba saba serserilerin de olduğunu işitmişti. Bu anlatılanların doğru olduğundan emindi zira bu konuyla ilgili bir atasözü bile vardı.

Kim'in de karısına nasihatleri olacaktı. Hava hâlâ serin olduğundan mutfak ocağını her gün yakıp evi ısıtmasını ve kızları üşütmemesini söyledi. Ayrıca onun da hırsızlara

dikkat etmesi gerekiyordu. Bu kötü adamlar ocağın söndürüldüğü gece yarısından sonra gelip evin altına yerleştirilmiş taşları usulca kaldırıp eve girerlerdi. Bacaları kullanarak odalara ulaşırlardı. Gece evin güzelce kilitlenip kapının sürgülenmesi gerekirdi. Böylece etrafta dolaşan leopar veya kaplanlar içeri giremezdi. Eğer çatıda bir tırmalama sesi duyacak olursa hemen zili çalmalıydı. Bu sayede köylüler uyanacak ve erkekler meşaleleriyle koşturup av hayvanlarını kovacaktı. Ahırdaki domuzların ciyakladığını duyacak olursa yine zili çekmeliydi. Çünkü kaplanlar, Kore domuzlarını, Kore'nin insanlarından bile daha çok severdi.

Kim, çok yetenekli bir adamdı. Köyde fasulye, pirinç veya darı alırken çok iyi pazarlık yapardı. Arpa öğütmekte ve eşeklere saman hazırlamakta da pek hünerliydi. Ama bir kez büyük şehrin surlarından içeri girdiğinde işler muhtemelen değişecekti. Onca ilginç manzara ve ses arasında başı dönmüştü. Ana caddenin ortasında durup aval aval çevresine baktı, hayretten ağzı açık kalmıştı. Kalabalıklar yanından geçip giderken bütün bu insanların nereden geldiğini ve nasıl geçindiklerini merak ediyordu.

“Seul’de bile kaba insanlar vardır,” sözünün ne kadar doğru olduğunu gördü. Çünkü yanından geçen bir adam, “Kapatmayı unuttuğun ağzınla gökteki ayı yutmaya mı niyetlisin?” diye bağırmıştı. Çocuklar gülüp alay ettiler. Ağzının kafes gibi olduğunu, birazdan içine bir kuş kaçacağını söylediler.

Kim, dükkânlardaki eşyalara biraz göz gezdirdi ama fiyatlarını öğrenince az kalsın düşüp bayılacaktı. Öyle korkmuştu ki hiçbir şey almadan yürümeye devam etti. Yine de karısıyla kızları için yelpaze, elbiselik ipek, bir kutu saç tokası ile kehribar boncuklar gibi çok güzel hediyeler aldı. Bir de gümüş yüzük almıştı. Böylece yakın zamanda evle-

necek olan en büyük kızının düğün için hiçbir eksikliği olmayacaktı.

İpek dükkânındaki tezgâhtar, Kim'in kırsaldan geldiğini anlayınca onunla biraz eğlenmek istedi. Bu yüzden Kim'e perilerden bahsedip tam karşıdaki bir dükkânı gösterdi. Oradaki yuvarlak şeye bakmak isterse, tezgâhtar memnuniyetle yardımcı olacaktı. Daha önce hiç görmediği ve dokunmadığı bir şeydi bu.

Kim hemen karşı tarafa geçti. Metal eşyaları temizleyip parlattıkları dükkâna doğru gitti. Orada ay gibi yusuvarlak bir şeyin önünde dikildi. Bir adamın yüzü vardı üzerinde. Sanki tanıdığı birinin yüzüydü bu. Kendi yaşlarında bir adamdı. Daha önce mutlaka görmüş olmalıydı onu. Kendi köyünden bir arkadaşı veya komşuyu şaşırtmayı umarak başını çevirdiğinde, yanında kimseler olmadığını gördü. Sonra bir kez daha baktı. İşte oradaydı! Arkadaşı saklanıp geri mi gelmişti? Kim biraz öteye çekilince yüzü göremedi ama o yuvarlak şeyin tam karşısında durduğunda aynı adam yine aynada gözüktüyordu zira parlatılmış bir metal, yani aynaydı bu.

Kim gülünce adam da gülüyordu. Suratını asıp buruşturunca, o da aynısını yapıyordu. Kim onu yakalamak için başını ne kadar hızlı çevirirse çevirsin, adam ortadan kaybolmuş oluyordu.

Bizim Kim ömründe hiç ayna görmemişti. Bu yüzden bu şeyin ne olduğundan haberi yoktu. Fakat bunun perilere özgü sihirli bir şey olduğunu düşündüğünden yuvarlak metal satın alıp yanında götürdü.

Eve vardığında ilk iş, ailesi için getirdiği bütün o güzel eşyaları kutularından çıkarması gerekmişti; çünkü kızlar, babalarının ne getirdiğini görmek için sabırsızlanıyordu.

Hediyelere öyle dalmışlardı ki Bay Kim'in kendisi için ne aldığını fark etmediler bile. Babaları, aynanın bulundu-ğu kutuyu masaya koydu. Aldığı diğer bazı şeyleri de evin en güzel odasında duran inci işlemeli dolaba koydu. Sonra değirmene bakmaya ve beslediği eşek, öküz ve domuzlarla ilgilenmeye gitti.

Kim işleriyle meşgulken, kızlar ayna kutusunu açmış-lardı. Hemen o anda çok kötü bir şey oldu. Kızının arkasın-daki anne, genç bir kadının yüzünü gördü. Evinde yabancı bir kadın vardı! Aniden bir kıskançlık nöbeti geçiren kadın haykırdı: “Babanız, Seul’den başka bir kadın, bir *gee-sang* ge-tirmiş. Yerime geçirecek o kadını!”

Cılalı metalin yüzeyinde bir yüz gören kızı itiraz etti: “Olmaz anne, evimizde senin yerine yabancı bir kadının ol-masına izin vermeyiz. Ayrıca o kadın çok genç. Bize zalimce davranacağından da eminim.”

Bütün bu bağrışmayı işiten büyükanne, topallayarak içeri girip ne oluyor diye sordu. “Gel de kendin gör! Babamız bizi mahvetmek için ta Seul’den ne getirmiş.”

Büyükanne bir süre aynaya baktı kaldı. Sonra o da öfke-lenip bağırdı: “Bu yaşlı kadının evimizde işi yok! Oğlumun bana ve ailemize bakması yetiyor, başka birine daha baka-maz. Ah, ne diye Seul’e gitti ki sanki?”

Bu arada genç, orta yaşlı ve ihtiyar bu dört kadın öyle şiddetle ağlayıp inlediler ki gözyaşlarını silerken her biri üç mendil ıslatmıştı.

“Eyvah, eyvah!” diye ağlaştıkları sırada büyükbaba içeri girdi. Sopasını sallayıp sessiz olmalarını söyledi. Sonra göz-yaşlarıyla ıslanmış yüzlerine bakıp ne diye bu kadar üzülüp ağladıklarını sordu.

“Gel de kendin gör,” dedi karısı. Sonra köyde benzeri hiç görülmemiş baş belası aynayı uzattı.

Yaşlı adam bir anda öfkeden kıpkırmızı oldu.

“Oğlum delirmiş olmalı!” diye bağırды çatlak bir sesle. “Eve yaşlı bir adam getirmiş. İki babayı nasıl besleyecek? Bu yaşlı adama nereden *kimçi* ve darı bulup getirecek?” Sonra aynayı kutuya atıp kapağını sıkıca kapattı.

Öfkeli ev halkı kıskançlıkla dolup taşarken gürültüleri iyice artmıştı. Kim, domuzları ve değirmeniyle ilgilenmeyi bırakıp ne oluyor diye bakmaya koşturdu.

Çok güçlü bir kadın olan karısı, hemen üstüne atlayıverdi. Adamcağızı topuzundan yakalayıp yere serdi ve sokağa kadar sürükledi. Hâkimin çalıştığı binaya kadar da durmadı. Sonra korkunç bir hikâye uydurdu:

Başında kocaman bir şapkası olan ve kulağının üzerinden kehribar boncuklar dizili bir ip sarkan büyük hâkimin karşısına çıkan kadın, kocasının ailelerini parçalamak için Seul’den ne getirdiğini anlattı. Şüphesiz, başkente geri dönüp genç bir kadınla evlenmekti niyeti! Kadının öfkesi öyle büyüktü ki çenesi bir an durmuyordu.

Kanunlarda yazılı bütün suçları attetti kocasına. Ne var ki elindeki tek kanıt, Kim’in getirdiği yuvarlak ve parlak metaldi. Hâkime, bu yuvarlak şeyin Tokgabi ve cinleri gibi karabüyüyle dolu olduğunu söyledi.

Şimdi ailenin öteki üyeleri de değirmenciği suçlamaya katılmıştı. Kadını destekleyip anlattıklarının kelimesi kelimesine doğru olduğunu söylediler. Beş tanık da Kim’in suçlu olduğunda hemfikirdi.

Tartışma ve konuşma sesleri bir şekilde sona erince, bu arada upuzun saplı ama kestane büyüklüğünde tunç kâseli piposunu tüttürmekte olan hâkim sordu:

“Bu kara büyüün hangi şekilde geldiğini söylemişsiniz?”

Bunun üzerine değirmenci Kim’in ihtiyar babası kutuyu çıkarıp açtı ve aynayı hâkime uzattı. Hâkim ömründe böyle bir şey görmemişti. Yıllar önce sınavlara girmek için Seul’e gittiği zaman haricinde eyaletten dışarı çıkmış da değildi. Gerçi Seul’de geçirdiği o dönemde odasına kapanıp ders çalışmaktan başka bir şeye zaman ayıramamış, şehri pek görememişti.

Aynayı göz hizasına kaldırınca öfkeli bir şeytana dönüştü. Tıpkı salondaki müştekil gibi davranmaya başladı.

Elinde tuttuğu yuvarlak şeyin yüzeyinde yalnızca büyük adamların giydiği türden resmi giysiler giymiş bir adam gördü. Yine yalnızca hâkimlerin taktığına benzeyen kocaman yuvarlak bir şapkası vardı. Sağ kulağından ise yirmi sekiz büyük kehribar boncuk dizili bir ip sarkıyordu.

Aynayı aşağı doğru indirince dantel işlemeli göğüs broşunu fark etti. Ayrıca hâkimlerin kaftanını bağlayan küçük gümüş düğmeyi gördü. Beline ise süslü bir kemer sarılıydı.

Bütün bu gördükleri sinirden neredeyse nefessiz kalmasına neden oldu. Köye yeni bir hâkimin geldiğini düşündü. Üstelik bu yeni hâkim onun yerini almaya gelmişti. İşte bu düşünce adamı deliye çevirdi.

Bu durumda, kendisi nasıl para kazanacaktı? Eğer işini kaybederse, yaşlı anne babasıyla yirmi beş yoksul akrabasına kim bakacaktı? Bunlar yetmezmiş gibi, yaşlılık çağında meteliksiz kalıp fakir biri olarak mı yaşayacaktı?

Öfkeden dili tutulmuştu. Bu yüzden mahkeme salonunda en az yarım dakika sessizlik oldu. Kadınların dili kıpırdamadı. Herkes acaba ne olacak diye birbirine bakıp duruyordu.

Fakat sessizlik fazla uzun sürmedi; çünkü kıskanç kadın, kocasını topuzundan kavrayıp eve götürmek için sürüklemeye başlamıştı. Hâkimin çok kızgın ve kıskanç olduğu için davayı erteleyeceğinden korkmuştu.

Yaygara devam ederken bir haberci girdi mahkemeye. Kralın gönderdiği bir müfettişin, incelemelerde bulunmak üzere bölgeye geldiğini haber verdi. Beş dakika içinde mahkeme binasının kapısında olacaktı.

Kıskanç kadın, hemen kocasının topuzunu bıraktı. Hâkim herkesin susmasını emrederek memurlarını yerlerine gönderdi. Kral'ın müfettişini kurallara göre karşılamalarını istedi. Sonra sinirden dağıttığı şapkasıyla topuzunu düzeltip müfettişi karşılamaya gitti. Selamlaşmanın ardından müfettişi baş koltuğa oturttu.

Resmi karşılama sona erince müfettiş, görülmekte olan dava hakkında bilgi istedi.

Yerel hâkim, aynayı ipek bir minderin üzerine koyup müfettişe uzattı.

“Buyurun, efendim. İşte hepimizi kıskançlıktan çılgına döndüren şey. Nedir bu?”

Bunun üzerine başkentten gelen ve büyük şehrin rahatlığı ile sarayın ihtişamına aşina olan bu beyefendi, aynanın ne olduğunu açıkladı. Aptallıkları için hepsini güzelce azarlayıp başından savdı. Ne zaman kıskançlık hissederlerse beş turp alıp bunların tepesindeki otları koparmalarını ya da bir bardak pirinç suyunu yavaşça içmelerini söyledi. Böylece, birbirilerine kötü söz etmeden evvel düşünmek ve sakinleşmek için fırsatları olacaktı.

Bunun üzerine değirmencinin karısı, kocasının ayaklarına kapanıp af diledi. Ardından bütün aile üyeleri, aptallıklarına gülerek evin yolunu tuttu.

Bir Koreli gülmeye başladı mı onu durdurmak bazen imkânsız olur. Neyse ki yarım saat sonra herkes yine sessizleşti. Bu olaydan sonra parası olan herkes bir ayna aldı. Köydeki bütün kızların er ya da geç bir aynası olmuştu.

Kendi yüzlerini görmek için aynaya öyle sık bakıyorlardı ki pek çok evde ayna örtüleri hemen eskiyordu.

Seul'deki aynacılar, o güne dek yalnızca salatalıklarıyla meşhur bu köye birden ne oldu diye merak ediyordu. Ama bu ayna tutkusu sayesinde zengin oldukları için neşelerine diyecek de yoktu.

İhtiyar Kereste Kafa

Kore'nin Çayır Nehri anlamına gelen Kang Wen eyaletindeki periler, pek eğlenceli zaman geçirmekteydi. Çünkü içlerinden bir grup, İhtiyar Kereste Kafa dedikleri bir öküz çobanına oynadıkları oyunu anlatmaktaydı. Nasıl böyle garip bir isim aldığını işte bu masal anlatıyor.

Bu çoban, çok zengin ama cimri bir adamdı. Kereste işinde servet yapmıştı. Bulabildiği bütün ağaçları satın alırdı. Sonra bunları kestirip kütük ve tahta yaptıırırdı. Adamları, güçlü boğaların çektiği arabalarla odunları kereste bahçesine taşırdı. Kış mevsimi gelince bu iş için kızaklar kullanılırdı. Ama ister kar mevsimi isterse ağaçların çiçek açtığı bahar zamanı olsun, kızakları veya arabaları çekmek için kullanılan hayvan, daima bir öküz olurdu.

Zira Kore'de atlar veya eşekler, hiçbir şey çekmeyi bilmez. Midilliler ise çok ufaktır. İşe alışkın olmadıklarından, koşum takıldığında yükleri tekmeleyip parçalarlar.

Bu hayvanlar sırtlarında çok yük taşıyabilir ama öküzler de aynı işi yapabildikleri için yük taşıma konusunda en değerli hayvanlar olarak kabul görürler. Ayrıca sahibine bol para kazandırır ve yük taşıyamayacak hale geldiklerinde de güzel bir akşam yemeği olurlar.

Çalı çırpı ve sopalarla yüklü bu sabırlı hamalları küçük birer dağ taşırken görebilirsiniz. Yükleri içinde çıra olarak kullanılan ağaç dalları, saman ve yapraklar ile ağır kütükler bulunur. Gelgelelim, öküz yavruları, tay veya sıpalardan bile mutludur çünkü evin içinde aileyle birlikte yaşayıp çocukların oyun arkadaşı olurlar.

İhtiyar Kereste Kafa, odunlarını fahiş bir fiyata sattığı için yoksullar zor durumda kalırdı. Yakacak almak için bu kadar para veremediklerinden kışın çok üşürlerdi. Bu yaşlı herifin, bir sineğin bile derisini yüzüp yağını kullanacağını söylerlerdi. Bu yüzden ona Deri Yüzücü derlerdi.

Köylüler, hayvanlarını korumak için kalın, ağır ve dayanıklı tahtalara ihtiyaç duyuyordu. Ne var ki bunları alacak kadar paraları yoktu. Oysa besledikleri domuzları, dağlardan inip geceleri köylerde dolaşan kaplanlardan saklamaları gerekiyordu. Bu uzun tüylü ve siyah çizgili hayvanlar domuz etini öyle seviyorlardı ki her tarafın karla kaplı olduğu kış mevsiminde bile ne soğuktan ne de avcılarının silahlarından korkuyorlardı. Doğruca domuz ahırlarına çıkıp korkudan ciyaklayan hayvanların arasına giriyorlardı. Hemen bir domuz yavrusu kapıp kaçabilirler ya da yakaladıkları büyük bir domuz sayesinde yavrularını haftalarca besleyebilirlerdi. Ahırların çok sağlam yapılması gerekiyordu zira kaplanlar bir süre yiyeceksiz kaldı mı koca bir atı ya da öküzü, koşum takımıyla beraber yiyebilirlerdi. Ama genellikle domuz ya da buzağı varken öküz ve at etine ilgi göstermezlerdi.

İhtiyar Kereste Kafa, sadece kereste işinden kazandığı parayla yetinmek istemiyordu. Kore’de mezarlıklara ve çevrelerine en güzel ağaçların dikilmesi âdettendir. İşte Deri Yüzücü, çok fakirleştikleri için atalarının mezarlarında dikili muhteşem ağaçları satmak zorunda kalan bir aileyi işitince hemen adamlarını yolladı. Keresteci adamlar uzun ipler bağladıkları bir ata bakır ve demir paralar yüklediler. Ortalarında kare bir delik olan paralar, kıvrılmış samandan bir sicimle birbirine bağlanmıştı. Yirmi dolar değerindeki bu demir paralar, çok ağır bir yükü. Ailenin yanına varınca İhtiyar Kereste Kafa’nın adamları ağaç sahipleriyle sıkı bir pazarlık ederek en düşük fiyata ağaçları aldılar. Ardından o

kocaman ağaçları bir bir kesip doğradılar. Mezarların üzerinde talaştan başka bir şey kalmamıştı. İnsanlar, sevdikleri ağaçların yok olmasına ağlıyorlardı.

Böylece o güzelim manzara mahvolmuştu. Bu durum, köylüleri çok kızdırdı zira Kore halkı doğayı çok sever ve ülkelerini yüzyıllardır güzelleştiren ağaçlara âdeta taparlardı.

Ama İhtiyar Kereste Kafa'nın umurunda mıydı bu? Onun tek derdi, paralarını şıkırdatmaktı.

Zaman içinde bu zalim adamın hırsı o kadar büyüdü ki artık başka insanların ihtiyaç ve acılarından para kazanıp daha da zenginleşmek dışında bir şey düşünemez oldu. Zenginliği arttıkça daha fazlasını istiyordu. Ne var ki eskisinden daha mutlu değildi. Kimse onu sevmiyor, tam tersine bir sürü insan ondan nefret ediyordu.

Nihayet Seul'e yani her Korelinin bir gün görmeyi hayal ettiği başkente gitmeyi düşündü. Orada şan ve şeref kazanıp çeşitli mevkilerle ödüllendirileceğine inanıyordu. Kereste Kafa'nın Seul'de yaşayan bir akrabası vardı. Bu adam kralın hizmetindeydi ve yüksek bir mevkide çalışmaktaydı. Ondan yardım alabileceğinden emindi zira bütün Koreliler, bilhassa da akrabalarına karşı daima nazik ve yardımsever davranır.

Bir memur olduğu takdirde Kereste Kafa, geniş kanatlı çok güzel ve parlak bir memur şapkası takabilecek ve uzun beyaz bir ipek kaftan giyebilecekti. Kaftanının göğsünde ise leylek veya ejderhaların, bulutlar ve dalgaların işlenmiş olduğu kocaman kare bir nişan olacaktı. Sokağa çıktığında sanki dünyanın efendisiymiş gibi kasılarak yürüyebilecekti. Çok yüksek ve geniş kenarlı bir şapka takacağı için şapkası fırtınadaki bir gemi gibi devrilmesin diye rüzgârlı günlerde dışarı çıkmaya cesaret edemeyecekti. İşte böyle bir kıyafet içinde halk tarafından saygıyla karşılanacak ve insanlar

önünde eğilecekti çünkü onun büyük bir adam olduğunu düşüneceklerdi.

Peki, ama böyle bir pozisyona ulaşış şan ve şöhret sahibi olmayı nasıl başaracaktı?

Bir âlim değildi, eline bir kitap alıp okumamıştı ömründe. Hukuk ve tıp alanında da hiç bilgisi yoktu. Asker olmadığından savaştan falan hiç anlamazdı. Bu yüzden generaller gibi tek tekerlekli bisiklete binemezdi. Üzerinde küçük bir ejderha resmi olan tunç bir kask takıp her yanı parlak metallere süslü uzun kırmızı kaftanlar giyen generallerin arasını dört adam çekerdi. Kereste Kafa, böyle büyük bir göreve atanmış olsa dahi tek tekerlekli bisikletten düşüp ahmağın teki olduğunu göstermiş olurdu.

Bu yaşlı adam öyle kibirliydi ki bir zamanlar Kore’de yaygın olan bir geleneğe uydu. Ailesini en ucuz türden *kim-çi*, turp ve dariya mahkûm bırakıp Seul’e doğru yola çıktı.

Koreliler, yoksul akrabalarına karşı misafirperver davranışlarıyla tanınırlar. Evsiz ve tembel insanlara da bu şekilde yardım ederler. Bir adam zengin olursa ya da yüksek bir memurluğa atanırsa, bakması gereken bir sürü kişi olacaktır. Hatta bunlardan bazıları işsiz güçsüz ve aylak kimse-ler olacaktır.

Bu yüzden Seul’e varınca İhtiyar Kereste Kafa, akrabasının büyük evinde kalmaya başladı. Burada uzun bir süre kaldı ve kendisine çok iyi davranıldı çünkü ev sahibine da-ima güzel sözler söylüyordu. Hatta muhterem ev sahibinin önünde tıpkı bir köle gibi eğiliyordu. Fakat gerçekte hizmet-çiler ve işçiler bile ondan nefret etmekteydi.

Ev sahibinin misafirperverlik sınırını aşmamak için ara-da sırada bazı hediyeler vermesi gerekiyordu. Bu nedenle

hem geliri hem de serveti zamanla azaldı. Bu arada memleketteki ailesi de acı çekmekteydi. Nihayet günün birinde bir mektup aldı. Kereste işi batmıştı ve ailesi Seul'e daha fazla para gönderemeyecekti. İhtiyar Kereste Kafa aylaklık ederken evden aldığı haberler giderek kötüleşmekteydi. Karısı, borçlarını ödemek için evi satmaya mecbur kalmıştı. Kızıyla birlikte köyün sonundaki sefil bir kulübede yaşıyorlardı ve artık insanların içine çıkamayacak kadar utanıyorlardı.

Bütün bu zaman boyunca Seul'de bu ahmak adamı tanımış olan ve bir âlimin beyaz kaftanını ya da askerlerin giydiği renkli kıyafetleri giyebilme hırsına kapılmış olduğunu bilen herkes, İhtiyar Kereste Kafa'nın beyni olmadığını söylüyordu. Hatta omuzları üzerinde kafa yerine kocaman bir balkabağı olduğunu ya da uzun zaman önce sattığı odunların, kafasının yerine geçtiğini söyleyip alay ediyorlardı. Meyhanelerde, yaşlı adamın kafası açılacak olsa içinden balkabağı çekirdekleri mi yoksa kereste mi çıkar diye tartışıyorlardı.

Bu yüzden ona "İhtiyar Kereste Kafa" demeye başladılar. Çünkü kafasının tahta olduğunu ve Budist tapınaklarında, cennet hurması ağacından yapılmış ev putlarından farksız olduğunu düşünüyorlardı. Ayrıca içinde herkes gibi kemik ve beyin olan bir kafası olduğunu ancak bunu "kollarının altında taşıdığını" söyleyenler de vardı.

Periler bunu işitince hep birlikte yaşlı adamı ıslah etmeye karar verdiler. Onu bir öküze çevirmeleri gerekse bile bunu başaracaklardı.

Artık iflas eden ve yoksul olan Kereste Kafa, Seul'den ayrılıp memleketine dönmesi ve geçinmek için çalışması gerektiğini biliyordu. Seul'deki zengin akrabasına memleketine dönmek zorunda olduğunu ve veda etmeye geldiğini söylediğinde hiç de iyi karşılanmadı. Artık çok fakir olduğundan onca zaman evinde kalıp konukseverliğinden ya-

rarlandığı ev sahibine bir hediye alamamıştı. Bu yüzden çok soğuk bir cevap aldı. Ev sahibi, "Git, canın ne istiyorsa öyle yap," dedi.

Yıllarca iltifatlarda bulunup hediye verdikten sonra işte akrabasından aldığı karşılık buydu! Bir teşekkürü bile çok görmüşlerdi yaşlı adama! Zavallı Kereste Kafa perişan olmuştu. Yumruklarıyla başını dövdü durdu. Kafasının gerçekten keresteden yapıp yapılmadığını anlamak istiyordu.

Köyüne dönerken büyük bir fırtına koptu. Yaşlı adam sıırıslıklam olmuştu, çok üşüyordu ve açtı. İşte bu halde bir köy hanına giderek kalacak yer istedi. Han sahibesinin kocası bir kasaptı ve o esnada evden uzaktaydı. Bu, Kereste Kafa'nın gururuna indirilen büyük bir darbe oldu çünkü kasaplar, toplumun en aşağı görülen kesimiydi. Kore'deki diğer erkeklerin aksine şapka takmalarına bile izin verilmezdi.

Ama kadın, yaşlı yolcuya iyi davranmıştı. Ona sıcak yemek verdi. Ayrıca mutfaktan geçen soba borularının üstündeki sıcacık bir odada uyumasına izin verdi. Böylece adam, ısınıp yağmurda sıırıslıklam olmuş elbiselerini kuruttu. O kadar yorgundu ki ertesi sabah neredeyse öğlene kadar uyudu. Ayrıca o kadar rahattı ki kendini başkentte yaşayan büyük bir adam gibi hissetti.

Uykusundan uyandığında iri yarı kasabın aksi sesini işitti. "Nerede o öküz? Bugün pazar var, onu hemen satmam gerek," diyordu.

Bir dakika sonra adam ile karısı perilerin oraya yerleş-tirmiş olduğu dört sopayla içeri girdi. Ayrıca bir yular, kıvrılmış pirinç samanından bir ip ile sahiplerine itaat etmeleri için öküzlerin burnuna takılan türden kalın bir demir halka vardı ellerinde. Demir halka ile ipi yere atıp bir çırpıda sopa-

yı İhtiyar Kereste Kafa'nın sırtına geçirdiler. O anda başından boynuzlar çıkmaya başladığını hissetti. Dudakları sosis gibi kalınlaşıyordu. Ağzı ise tabak gibi açılmıştı ve üst çenesinden kocaman dişler çıkmaktaydı. Tam arkasından bir kuyruk çıktı ve dört sopa, dört bacağa dönüştü.

Daha neler olduğunu anlayamadan Kereste Kafa, kendini dört bacağı üstünde dururken buldu. Kasap ise öküzün burnuna halkayı takmakla meşguldü. Ah, canı nasıl da yandırmıştı Kereste Kafa'nın!

Hayvanı odadan çıkarıp dar kapıdan geçirmek epey güç olmuştu. Bu esnada duvarlardaki kâğıtlar ve mobilyalar da zarar görmüştü. Ama nihayet açık havaya çıktığında bir zamanlar Kereste Kafa olan öküz, sahibinin yanında sessizce pazara gitti. Başını çevirmeye, kaçmaya ya da bir şekilde sahibini kızdıracak şekilde davranmaya kalktığında burnu fena halde acıyordu. Öküz, yoldan sapacak olsa kasabın ipi hafifçe çekmesi yetiyordu. Sinirlendiği takdirde adamı boynuzlayıp fırlatacak ve hatta nallarıyla ezecek kadar büyük ve güçlü olmasına karşın hayvan, neredeyse bir kuzu gibi sessizleşiyordu.

Kereste Kafa'yı gören mücadele edeceğini düşünebilirdi, ama hayır! Pazarda saatlerce sessiz sakın ve sabırla bekledi. Sinekleri kovmak için bile kıpırdamadı.

"Ah, keşke şu sinek kadar çalışkan olup köyümde işimle gücümle uğraşsaydım!" diye geçirdi içinden öküz. Hâlâ bir insanın hafızasına sahipti.

Nihayet hayvanı satın almak isteyen bir adam geldi. Bu bir davar tüccarıydı. Midilli atının yükünü indirip bakır ve demir paralar dizili ipler verdi. Yaklaşık yirmi sterlin ederinde para ödemişti. Hayvanın sahibi, yuları adamın eline verdi. Böylece yeni sahibi, Kereste Kafa'yı yularından çekip

kuzeydeki memleketine götürdü. Burada yaşayan bir kasaba satmak istiyordu onu. Kasap ise hayvanı iyice semirttikten sonra biftek ve yahnilik et haline getirme niyetindeydi.

Ama öküzün yeni sahibi yol üzerinde bir meyhanede mola verip içmek istedi zira iyi bir pazarlık yapmış, hayvanı ucuza almıştı. Bir içkiyi hak etmişti. Bu yüzden Kereste Kafa'nın burnunu bir turp tarlasına bakan alçak duvara bağlayıp meyhaneye girdi. Ne var ki davar tüccarı şarabını her yudumladığında sarhoşluğu arttı. Nihayet uykuya dalan adam, uzun bir süre meyhanede kaldı. Aynen şu şarkının sözlerinde olduğu gibi:

“Önce adam bir yudum alır,

Sonra bir yudum daha alır.

Bir yudum, bir yudum daha derken,

Bir de bakmışsın, o yudumlar adamın aklını başından alır.”

Bu arada Kereste Kafa, alçak duvar üzerinden bakınca kendine hâkim olamadı ve dişleriyle otlardan kopardı. Önce yeşil yaprakları, sonra turpları çiğniyor ve yutuyordu.

Amanın! Boynuzları bir anda büzülüp yok oldu. Burundaki halka düşüp köy yolundaki taşlara çarptı. İki ön bacağı, iki kol olmuştu. Toynakları ise insan ayağına dönüştü. İhtiyar Kereste Kafa, eski haline dönmüş ve tekrar insan olmuştu! Bunun gerçek olduğundan emin olmak için kendi burnunu çekti, kuyruğu hâlâ orada mı diye arkasına baktı ve başını elleyip boynuzlarını bulmaya çalıştı. Hiçbiri yoktu! Aşağı bakınca yalnızca iki bacağı olduğunu gördü. Sonra kollarını neşeyle savurdu. Tekrar insan olduğu için çok mutluydu.

“İçimi dışıma çevirdin Turp Efendi. Yoksa bu işte perilerin bir parmağı mı var?”

Yarı tahta kafasından bu fikirler geçer geçmez, yeniden iki ayağı üzerinde duran bir insan olarak evinin yolunu tuttu. Tam o sırada davar tüccarı meyhaneden koşturarak geldi ve Kereste Kafa'ya sordu:

“Buralarda başıboş bir öküz gördün mü?”

Elbette Kereste Kafa, tıpkı bir *yangban* yani beyefendi gibi çok kibar bir dil kullanarak o mahallede hiç öküz olmadığını, ömründe öküz sesi bile işitmediğini söyledi. Sonra kendisi gibi bir beyefendiye böyle aptalca bir soru sorduğu için davar tüccarına kınayıcı bir bakış attı.

Fakat davar tüccarından iyice uzaklaşınca neşeyle kalçalarına vurdu. Koreliler, akıllıca bir iş yaptıklarında sevinçlerini böyle gösterirler. Kendinden memnun bir halde yoluna devam etti. Kendi kendine şöyle deyip duruyordu: sopalar ve turplar, turplar ve sopalar...

Sonra âdeta Budist tapınaklarındaki davulları çalmak için kullanılan tokmak gibi güçlü bir fikir geldi aklına. Bu büyük fikrin darbesiyle sarsılmış, başı fena halde şişmişti. Kocaman şapkası az kalsın başından düşecekti. Hemen bu fikri uygulamaya koydu. Öküze dönüştüğü hana gidip kaldığı odaya koşturdu. Kasabın bir köşede duran dört sihirli sopasını çaldı. Hiç zaman kaybetmeden başkentin yolunu tuttu.

Seul'e varınca yanında on sene kalıp servet ve mevki kazanmayı beklediği zengin akrabasının evine gitti. Ev sahibinin odasına gidip beyefendiye sihirli sopalarla hafifçe vurdu.

Bunun üzerine adamın başında boynuzlar çıktı, dudakları kalınlaşıp öküz ağzına dönüştü. Elleri ve bacakları ise dört ayak oldu. Ne var ki tam bir öküz olmamıştı, yarı insan yarı hayvandı.

İhtiyar Kereste Kafa, akrabasına vurmaya son verip yarı öküz yarı insan bu mahluku kendi haline bıraktı ve ne olacak diye beklemeye başladı. Çok geçmeden onu çağıracaklarını biliyordu.

Adamın karısı, oğullarıyla kızları, hizmetçileri, uşakları ve baktığı diğer herkes, efendilerinin yarı insan yarı öküz olduğunu gördüler. Adamın boynuzları ve toynakları bilhassa dikkatlerini dağıtmıştı. Onu nasıl eski haline döndürecekleri konusunda her birinin farklı bir fikri vardı. *Mudang*’ları* çağırarak için bütün şehri ve etraftaki köyleri dolaştılar.

Bu *mudang* adı verilen kadınlar kötü cinler ve perileri kovup onların yaptıkları büyüleri tersine çevirebilirdi. Mutfak hizmetçileri, efendilerinin başına gelenlerin muhakkak Tokgabi’nin eseri olduğunu söylüyordu. Bundan hiç şüpheleri yoktu. Öte yandan erkekler, dağ tanrılarının günahları yüzünden onu cezalandırdığını söylüyordu. *Mudang* kadın, sorunun nedenini anlayıp adamı eski haline dönüştüreceğini söyledi. Tabii ona yeterli bir ödeme yaparlarsa...

Mudang’lar davullar eşliğinde şarkılar söyleyip dans ettiler, çılgınlık atıp berbat bir gürültü çıkardılar. Neredeyse aile üyelerinin kulaklarını sağır edeceklerdi. Çok sayıda *mudang* çağırılmıştı. Kadınlar bu işten epey iyi para kazanacaklarını biliyordu.

Bu arada hekimler de berbat ilaçlarını uyguluyor, ayrıca öküzü bazen övüp bazen de dövüyorlardı. Derisine iğneler batırıyor, misk otu yakısı sürüyorlardı.

Yine de ne toynaklarıyla boynuzları ne de tek bir tüyü değişmişti.

Mudang’lar, adamın içine cin kaçtığına hükmederek

* *Mudang*: Eski Kore dininde hastalıkları iyileştirip gelecekte haber veren, ölümlerin ruhuyla iletişime geçebilen ve kötülükleri savan rahibe. (ç.n)

cinleri çıkarmak gerektiğini söylediler. Adamlardan biri, cinleri yakalayıp pişirmek için kocaman bir şişe bulup getirdi. Bir diğeri, hayvanın derisini makasla yüz yerinden delmeleri gerektiğinde ısrar ediyordu. Böylece cinler, açılan deliklerden dışarı çıkacaktı. Sonra bu kötü yaratıkları şişelemeleri lazımdı. Yoksa evden kaçıp bütün şehre musallat olabilirdi.

Adamın iyileşmesi için çok fazla ümit yok gibiydi ama karısı, diğer çareler tükenmeden makas kullanmamaları için yalvardı. Kocasının derisinin kevgire çevrilmesini istemi-yordu.

Yaygara ve çaresizliğin zirveye ulaştığı bu anda İhtiyar Kereste Kafa ortaya çıktı. Aile üyelerinin bir kısmı yere yığılmıştı ve hepsi soru soramayacak kadar yorgundu. Bu yüzden, hemen adama yol açtılar. Hastaya bir baykuş bilgeliğiyle baktıktan sonra İhtiyar Kereste Kafa, onu kurtaracak tek şeyin nadir bulunan ama tesiri müthiş bir ilaç olduğunu, bu ilacın nasıl bulunacağını yalnız kendisinin bildiğini söyledi. Elbette adamın karısı ile çocukları, evlerinin reisini yeniden görebilmek için ne dilerse yapmaya hazırdı.

Bunun üzerine Kereste Kafa ünlü ilacı getirmek için dışarı çıktı. Bitap düşmüş aile üyeleri ise uykuya dalmıştı. Öküz-adam da boynuzlarıyla toynaklarını yere yaslayıp yer yatağına yatmıştı. Kore’de karyola yoktur, yataklar yere serilir.

İhtiyar Kereste Kafa’ya gelince, sokağa çıkar çıkmaz kendi kendine şu sözleri tekrarlardı: turp ve sopa, sopayla turp...

Manava gidip büyük bir turp aldı. Hani Kore’de yetişen, gümüş beyazı renkte ve neredeyse bir buçuk metre boyundaki turplardan. Sebzeyi güzelce soyup dilimledi ve iyi-

ce ezip sos haline getirdi. Ardından muzaffer bir edayla eve girerek hekimleri uyandırdı. Hizmetçileri de tekmeleyerek uykudan kaldırdı. Getirdiği güçlü ilacın ev sahibini hemen iyileştireceğini söyledi. Ağırbaşlı bir tavırla herkesin onu izlemesini istedi.

Evdeki beş ya da altı erkek, yanlarından çekiştirip kaldırarak öküz-adamı iki toynağıyla iki arka bacağı üzerinde durdurmayı başardı. Sonra Kereste Kafa, hayvanın kocaman diline hazırladığı turp sosundan bir kaşık koydu.

O an bir mucize gerçekleşti!

Hayvanın boynuzları küçülüp yok oldu, dudakları incel-di, ağzı küçüldü. Toynakları ve kürkü uçup gidiyordu. Göz açıp kapayana dek evin reisi, eski haline dönmüştü.

Hekimler, büyücüler ve *mudang*'lar, cin şişeleriyle ilaçla-rını, ayrıca davulları, flütleri, çantaları, kutuları ve eşyalarını alıp sıvıştılar. Bu sırada bütün aile İhtiyar Kereste Kafa'ya teşekkür edip iltifatlar yağdırmaktaydı.

Ev sahibi, Kereste Kafa'nın o güne dek gördüğü en büyük hekim olduğunu söyledi. Bundan böyle onlarla birlikte kalmasını isteyip pek çok hediye, yiyecek ve kolalanıp kar gibi bembeyaz hale getirilmiş kıyafetler verdi. Akkrabasının hediye ettiği şapkalar öyle geniş ve büyüktü ki Kereste Kafa, yağmurlu havalarda kâğıtla örttüğü bu şapkaları şemsiye niyetine kullanıyordu. Ama yuvarlanıp gidivereceğinden korktuğu için asla rüzgârlı günlerde dışarı çıkmıyordu. Zaten kafasının içinde çok fazla tahta olduğundan endişe etmekteydi; eğer dikkat etmezse, bu tahtalar kalan aklını da kaplayabilirdi.

İhtiyar Kereste Kafa, bir muayenehane açıp soyluların ve kralın hekimi oldu. Sarayı ziyaret ettiğinde kırmızı halı-

dan yürüyordu. Ayrıca kaftanının göğsünde kare şeklinde kadife bir nişan vardı. Kulaklarının üzerinde ceviz büyüklüğünde kehribar boncuklar sarkıyordu. Refah içinde yaşadığının göstergesi olarak, kısa zamanda şişmanladı, gıdısı çıktı ve parmakları tombullaştı. Uzun bir ömür sürdü. Ailesi de rahat içinde yaşadı. Oğulları ve kızları varlıklı kişilerle evlendi. Ölümünden önce tam on yedi torunu olmuştu.

Periler, bütün bunları kendilerinin planladığını iddia ediyorlar. Söylediklerine göre, sopalar ve turplara büyü yapmışlardı. Periler hâlâ Korelilere oyun oynamaya devam ederler, bilhassa da kereste kafalı olanlara.

Uzun Gövde Bey ile Bin Ayak Hanım

Sabah Işığı lkesi'nde aile isimleri tek heceden oluşur. *Kim, Yi, Pil, Wun, Hap* gibi. İnsanlar ayakkabıyla dolaşır ama siyah deriden yapılmamıştır bunlar. Ayrıca Japonya'da olduğu gibi ahşap kütüklerin üzerine oturmaz ve Çin'de olduğu gibi topuksuz düz çizmeler giymezler. Beyefendiler beyaz çoraplar giyerler ki bu çorapların tabanı sert hayvan derisinden yapılmıştır. Kadınlar ise parmak kısmı yukarı bakan ufacık terlikler giyerler. Sıradan halk, genellikle saman ve kalın sicimden yapılmış sandaletler giyer. Bunların bir çiftini yapmak için epey ip gerekir.

Bir zamanlar Kore'de bir cennet ağacının dibindeki taşlardan birinin hemen altında Bin Ayak Hanım isminde güzel ve genç bir yaratık yaşırdı. Gümüş renkli elbiseler giyerdi. O kadar çok ayak parmağı vardı ki saymaya kalkanlar yorgun düşüp bu işi bırakırdı. Bütün ayaklarını sayamadıklarından bin tane deyip geçiverdiler. Bin Ayak Hanım'ın kendisi de bu sayı gibi yuvarlaktı. Küçücük ayaklarından her biriyle, yalnızca iki ayağı olan Çinli bir hanım kadar gurur duyuyordu.

Bununla birlikte Bin Ayak Hanım çok iffetliydi. Birisi parmaklarına basacak veya ona dokunacak olsa hemen bir halka ve sonra da top halinde kıvrılıverirdi. Bu yüzden, soyadına atfen ona "Pileli kırkayak" adını vermişlerdi zira Bin Ayak Hanım, Kore'de çok meşhur olan *Pil* ailesindendi.

Bin Ayak Hanım serin toprakta nemli bir taş altında yaşamaktan çok mutluydu. Sık sık oyunlar oynayıp eğlenirdi.

Ama zamanla büyüdü ve ailesine göre, artık evlenmesinin vakti gelmişti. Bu yüzden, yalnızca iyi bir koca olmakla kalmayıp kızlarına layık olacak bir beyefendi aramaya başladılar.

Bir başka köyde Wum sülalesinden Uzun Gövde Bey adlı zengin, şişman ve gelecek vaat eden bir erkek yaşamaktaydı. İşi, yeraltına girip bulduğu toprak parçalarını yüzeye çıkarmaktı. Bu iş onu çok meşgul etmekteydi. Kuşlara dikkat etmesi gerekiyordu çünkü kuşlar, onun gibi yumuşak ve lezzetli yaratıkları yemeyi pek severdi. Sürekli yeraltında hareket etmesi sebebiyle vücudu pırl pırlıdı. Dolayısıyla, yer solucanlarının en yakışıklılarından biriydi. Bin Ayak Hanım için münasip bir eş adayıydı. Dahası, hiç ayağı yoktu, oysa kızın pek çok ayağı vardı. Gövdesi upuzundu ama Bin Ayak Hanım'ın kısacık bir gövdesi vardı. İşte bu yüzden, birbirlerinin eksiklerini tamamlayacakları ve karı koca olarak mutlu yaşayacakları düşünülüyordu.

Bin Ayak Hanım'ın meziyetlerini duyan Uzun Gövde Bey de aynı fikre kapılmıştı. Bütün arkadaşları yuva kuruyordu. Artık yaşı geldiği için o da evlenmek istiyordu.

Bu yüzden mektuplar gönderip Kore'deki âdetlere uygun olarak bir "aracı" buldu. Bu aracı kadın, evlilik işlerini ayarlayacaktı. İki aileyle de görüşüp gelin adayının güzelliğini ve hünerlerini erkeğin ailesine, damat adayının g ve zenginliğini ise kızın ailesine anlatacaktı. Hakikaten hem kızı hem de oğlanı p parlattı. Son olarak, "altı tre" ya da "yarım düzine kural" yerine getirilerek Bay Wum ile Bayan Pil'in nişanlandığı ilan edildi.

Bu haber işitilince iki köyde de bir dedikodu tufanı kopmuştu! Uzun Gövde Wum gibi yakışıklı bir gencin, Pil ailesine damat olacağı kimsenin aklının ucundan geçmezdi. Bazı kıskanç kimseler Uzun Gövde Bey'in, bin ayaklı bir kız-

la evlenmesi halinde ayakkabıcıya para yetiştiremeyeceğini söylüyordu. Diğer yandan, kız düz saman ayakkabılara razı gelirse, her şey yolunda gidebilirdi. Ama karısı müsrif davranıp zenginlerin giydiği ucu kıvrık kırmızı maroken ayakkabılardan isterse, işte o zaman evde sorun çıkabilirdi. Fakat Pil sülalesinin şanını bilen başkaları, Bay Wum'un Bayan Pil gibi bir kısmeti nasıl kapıldığını merak ediyordu.

Öteki köyde de dedikodu kazanı kaynamaktaydı. Bin Ayak Hanım, bacaksız bir adamda ne bulmuştu? Peki, balayı dönemi bitince, kocasına kıyafet diyecek hüneri var mıydı bu kızın? Ona uygun uzun bir kaftan yapabilecek miydi mesela? Kıyafeti hazırlamak için günlerce kumaş kesip biçmesi gerekcekti. Üstelik kocasının giysilerini yıkayıp kolalamak için harcayacağı saatlerden bahsetmiyorlardı bile. Ah, kızcağız köleden farksız olacaktı.

Kocasının terzisi ve çamaşırcısı olarak dinlenmeye zaman bulamayacaktı. Bay Wum sık sık üstünü değiştirmeliydi çünkü toprakta yaşıyordu. Yıkanması, kolalanıp dövülmesi gereken bütün o tek bacaklı pantolonları bir düşünsenize!

Ama Bay Wum, toprağı kazma işiyle o kadar meşguldü ki köy dedikodularına kulak asmaya vakti yoktu. Öte yandan Bayan Pil, hakkında konuşulanları işitmişti. Özellikle de bu genç adamla evlendiği takdirde üstlenmesi gereken bütün o ağır işler aklını kurcalıyordu. Bay Wum, düğün için para biriktirmek istediğinden uzun bir tünel kazmaktaydı. Bu sırada Bayan Pil, dedikoducuların konuştuklarını duymuştu. Geceleri gözlerinden uyku aktığı halde dikmesi, yıkaması, kolalayıp ütölemesi gereken o upuzun kaftanlar ile tek bacaklı pantolonları düşünüp duruyordu. Kore'de bir gelenek olan çamaşır yıkama ve kolalama işinden yorgun

düşmüş kollarını şimdiden hayal edebiliyordu. Sabah Işığ'ı Ülkesi'nde erkekler bembeyaz kaftanları olmadan dışarı çıkmaz. Kıyafetler uzun süre dövölerek parlatılır. Eğer bir beyefendinin kaftanı âdet olduğu üzere ısı ısı değilse bunu herkes fark edecektir.

Bayan Pil'in gece gündüz arpacı kumrusu gibi düşünmesi hiçbir işe yaramadığı gibi sinirlerini de iyice altüst etti. Çeyizini hazırlamayı reddetti ve Uzun Gövde Wum'u öven arkadaşlarına rağmen ona bir mektup yazdı. Kolsuz ve bacaksız uzun gövdesi ve kıyafetlerinin hazırlanıp kolalanması ve ütülenmesi için gereken büyük emek nedeniyle evlilik için kendini hazır hissetmediğini ve nişanı bozmak istediğini anlattı. Ama Bayan Pil henüz mürekkep taşına su damlatıp eline kalem kâğıt alamadan, Uzun Gövde Bey bu şikâyetleri sezmiş ve endişelenmeye başlamıştı. Onu istemeyen biriyle ne diye evlenecekti ki?

Meseleyi kendi açısından ele almaya başladı. Pek hesaplı ve tutumlu biri olduğu için nişanlısının bütün ayaklarına yetecek kadar ayakkabı alabilecek mi diye düşünüyordu. Henüz kızın yüzünü bile görmemişti. Zaten Kore geleneklerinde düğünden önce gelini görmek olmazdı, en azından açık bir şekilde. Küçük ayaklarını da görüp sayamamıştı ama Pil ailesinden olduğuna göre ismine uygun olarak bin ayağı olması gerektiğini düşündü. Bin ayak için alacağı ayakkabıların ona kaç mal olacağını hesaplayınca çok korktu. Ucuz saman sandaletlerden bile olsa dünya kadar para gerekecekti. Bir de çocukları olduğunda yapacağı harcamaları düşününce korkudan az kalsın bayılacaktı. Ne kadar küçük olsa da beş yüz çift ayakkabının hayali bile nefessiz kalmasına yetti. Evlenirse iflas edecekti. Peki, ne yapmalıydı?

Sonra, geceleri karısının çıkardığı ayakkabıları nere-

ye koyacaklardı? Sert tabanlı ayakkabılar giydiğinde evde ve bahçede iş yaparken kim bilir nasıl gürültü çıkaracaktı! Onun gibi sessiz bir adam için bu gürültüyü düşünmek bile korkunçtu. Şimdiden kulaklarının sağırlandığını hissetti. Acaba nişanı atmalı mıydı? İyi ama Wum ailesinden biri böyle bir şeyi nasıl yapardı? Komşular ne derdi? Sözüne sadık olmadığını düşünmezler miydi? O zaman Pil ailesi gibi saygıdeğer bir başka ailenin kızını bulabilir miydi?

Yine de bu konuyu biraz düşünecekti. Nasılsa düğüne günler vardı. Ama ertesi sabah uyandığında kararı kesindi. Rahatça deliğine girdi, Bayan Pil'e bir mektup gönderdi ve nişanı atmak istediğini belirtti. Mektubunun içeriği tam olarak şöyleydi: Çok büyük bir serveti olmaması sebebiyle kendisine ihtiyacı olan türde ve sayıda ayakkabı alamayacaktı. Bu yüzden, onu yoksulluk içinde yaşatmak istemiyor ve ona layık olduğu zenginliği verebilecek bir koca bulmasını diliyordu.

Mektuplar sahiplerine ulaştı. İkisi de nişanı atmaya taraftardı.

Dolayısıyla düğün olmadı. Gençler için eğlence ve akrabalar için ziyafet de düzenlenmedi. Bayan Pil hâlâ bekârdır ve Bay Wum da başka biriyle evlenmedi. Yaşadığı şey, kız için bilhassa ağır olmuştu.

Dedikoducular, “Bin ayaklı sürtük bunu hak etti,” diyor. Birinin kusurları üzerinde durmak yerine karakterine bakmak gerektiğini söylüyorlar. Öte yandan, Bay Wum'un köyündeki herkes, bekâr erkeklerin evlilik için gerekli parayı biriktirmeden nişanlanmaya kalkmaması gerektiğinde hemfikir. Bayan Pil, hâlâ çıplak ayaklarıyla bir taşın altında yaşamaktadır. Bay Wum'a gelince, giyecek hiçbir şeyi olmadığı için yeraltında saklanmaktadır.

Gökyüzündeki Kuşlar Köprüsü

Kore’de en çok görülen kuş saksağanıdır. Milyonlarcası yaşar bu ülkede. Yılın her günü, gökyüzü saksağanlarla doludur. Tabii yedinci ayın yedinci günü hariç. O gün önemli bir işleri vardır. Sokaklardan ve evlerden uzak dururlar çünkü her terbiyeli saksağan o gün gökyüzünde Samanyolu adı verilen yıldızlar nehri üzerinde bir köprü inşa etmekle meşguldür. Başları köprünün zeminini, kanatları ise halatlarını oluşturur. Böylece, Gümüş Irmak’ın her iki tarafına uzanan bir köprü kurarlar. İki büyük âşık içindir bu köprü.

Çocuklar genelde saksağanlara çok iyi davranırlar ama temmuzun yedinci gününde pencerelerde, çatılarda ya da sokaklarda bir tek saksağan bulunacak olursa vay haline! Suratı toz içindeki yaramaz çocuklar, Yıldızlı Nehir üzerinde köprü kurma işine katılmadığı için zavallıya taş ve sopa fırlatacaktır.

Köprünün yapılmış ve üzerinde yürünmüş olduğuna şüphe bırakmayacak bir kanıt istiyorsanız, ertesi gün saksağanların kel başlarına bakmanız yeterlidir. Eşini karşılamak için köprünün karşısına geçen Yıldız Diyarı’nın Prensi ve maiyetinin ayakları altında tüyleri yolunup gitmiştir. Dokumacı Kız ile Sığır Prensi’nin buluşma gününün sabahı yağmur yağacak olursa, akan damlalar ilk defa buluşan âşıkların sevinç gözyaşlarıdır. Eğer yağmur damlaları öğleden sonra düşerse, o zaman Prens ve Prenses’in birbirinden ayrılırken döktüğü veda gözyaşlarıdır bunlar. Gök gürültüsü işitilirse, kız erkek bütün çocuklar bilir ki bu ses, Prens ve Prenses birbirlerinden ayrılıp eve doğru ilerlerken eşyalarının yüklü olduğu arabalardan gelmektedir.

İşte, Koreli anneler çocuklarına Kuşlar Köprüsü'ne dair şu masalı anlatırlar:

Evvel zaman içinde Yıldızlar Krallığı'nda bir kral hüküm sürerdi. Bu kralın çok güzel bir kızı vardı. Güzelliğinin yanında kumaş dokuma işinde de pek hünerliydi. Sarayda hiçbir iş yapmasına gerek olmamasına rağmen boş duramaz, çalışırdı. Ayrıca pek nazik ve anlayışlıydı. Sevimliliği ve çalışkanlığı nedeniyle anne babası kızlarını çok seviyordu. Özellikle de babasının gözbebeğiydi. Sevgili kızını mutlu etmek için yapmayacağı şey yoktu.

Kısa bir süre sonra Yıldız Diyarı'nda yaşamakta olan genç ve yakışıklı bir Prens saraya geldi ve güzel Prenses'e âşık oldu. Kral ve Kraliçe'nin rızası üzerine genç çift için muhteşem bir düğün yapıldı.

Güzel Prenses artık bir eşi ve sorumlu olduğu bir evi vardı. Bütün bu sorumluluk ve görevlerde tüm Kore'deki kızlara örnek olmuştu. Elbiselerin temizlenip hazırlanması, yemeklerin yapılması ve hizmetçilerine tutumluluk konusunda örnek olmasının yanında ailesinin mutluluğunu da düşünüyordu. Kocasına her konuda yardımcı oluyordu. En büyük arzusu, onun hayatını neşeyle doldurmaktı.

Gelgelelim Prens, karısını örnek alıp bu güzel ve özverili kadının mutlulukları için ne kadar çalıştığını takdir edeceği yerde, bütün parasını har vurup harman savurmaya başladı. İyice tembelleşti, günlerini sefahatle geçirir oldu. Görevlerini ihmal ederek hem kendi servetini hem de karısının çeyizlerini harcadı. Kumar parası bulmak için bütün öküzleri ve büyükbaş hayvanlarını sattı. Bir sürü kişiye yüzlerce demir ve tunç para ipleri borçlandı. Sonunda öyle yoksullaştı ki elinde son para ipi kalmıştı ve prenslik unvanının alınması tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Damadının bu çöküşüne şahit olan Yıldızlar Kralı, onu reddetmekle ve sürgünle tehdit etti. Özellikle de hayvanlarını sattığını öğrenince iyice sinirlenmişti. Kızı araya girip kocası için af dileyince Kral merhamete gelip damadının borçlarını ödedi ve ona bir şans tanıdı. Fakat hayırsız adam, eski alışkanlıklarına geri döndü. Hatta eskisinden de beter davranmaya başladı. Bunun üzerine Kral genç çifti ayırmaya karar verdi. Prens'i, Gökyüzü Nehri'nin kuzeyinden altı ay uzaklıktaki bir yere sürgün etti. Prenses'i ise Yıldızlı Nehir'in güneyinden altı ay uzaklığındaki bir yere gönderdi.

Kralın öfkesi kalbini katılaştırmıştı. Beş para etmez kocası yüzünden çok sevdiği kızını da sarayından sürgün etmişti. Yine de merhametinin bir işareti olarak yılda bir gece, yani yedinci ayın yedinci gününde birkaç saatliğine de olsa buluşmalarına izin verdi.

Genç çift, birbirinden ayrılarak yıldızlı gökyüzünün iki zıt ucuna doğru yolculuklarına başladılar. Ama birbirlerini o kadar çok seviyorlardı ki sürgün yerlerine varır varmaz temmuzun yedisinde gerçekleşecek buluşmalarına yetişmek için yeniden yola çıkıyorlardı.

Altı aylık yorucu yolculuğun ardından Yıldız Nehri'nin kenarına varmışlardı. Birbirlerine el sallıyorlar ama yaklaşıyorlardı. Yaz geceleri Yıldız Nehri'nin karşı yakalarında parlayan ama nehri geçip birbirine ulaşamayan âşıkları orada görebilirsiniz.

Aradaki büyük nehri geçemeyeceklerini gören âşıklar gözyaşlarına boğuldular. Gözlerinden akan bu yağmur, nehri taşıyıp yeryüzündeki her şeyi sular altında bırakacaktı. Evler, insanlar ve hayvanlar boğulup yok olacaktı. Buna karşı nasıl bir çözüm bulunmalıydı?

Felaket yaklaşınca hayvanlar, balıklar ve kuşlar bir toplantı yaptılar. Yalnızca güçlü kanatlara sahip kuşların yükseklere uçup bir şeyler yapabileceğine karar verdiler. Bunun üzerine saksâğanlar iltifatlar eşliğinde bu görevi yerine getirmeleri için seçildi.

Bu gürültücü ve geveze ama aynı zamanda pek nazik ve dostane davranan kuşlar, iki âşığın derdini işitince Yıldızlar Nehri'ni geçmeleri için onlara yardım etmeye karar verdiler. Kocaman ve çirkin yuvalarından çıkıp bir köprü oluşturulmasına karar veren meclise gittiler. Sonra tüm dünyaya haber salındı ve milyonlarca saksâğan gökyüzünde buluştu. Bilge şeflerinin yönetiminde kanatlarını açıp Yıldızlı Nehir'in iki kıyısını birleştiren bir köprü oluşturdular. İlk olarak, başlarını birleştirip köprünün zeminini kurdular. Aralık bile bırakmadıkları için bu köprüyü gören biri, beyaz granit taştan yapılmış sanırdı. Sonra kanatlarıyla büyük bir yol oluşturdular. Böylece Prens ve karısı, bütün eşyaları ve maiyetleriyle birlikte karşıya geçebilmişti. Prens ve Prenses için sofralar kuruldu. Tatlı sözler eşliğinde iki âşık muhteşem bir ziyafetin tadını çıkardı.

İşte bu ilk buluşmadan sonra her sene yedinci ayın yedinci gününde saksâğanlar, gökyüzünde köprü kurmaya devam etmiştir. Yıldız âşıkları, senede ancak bir kez buluşabilmektedir. Ne var ki onlar yeryüzündeki fani çiftlerin aksine ölümsüz oldukları için bu buluşmalar asırlardır devam etmektedir. Saksâğanlar krallığındaki kanuna göre hiçbir saksâğan bu görevden kaçamaz.

Etrafta firari bir kuş görmek istemeyen Koreli çocuklar, bu işten kaytarmaya çalışan ya da tembellik eden saksâğanları kovalar. Her genç kız, evlendiğinde tıpkı Yıldızlı Nehir kenarında kocasıyla buluşmayı bekleyen Prenses gibi iyi bir eş olmayı hayal eder. Delikanlılara gelince, onların da her

yıl temmuz ayının yedisinde Yıldızlar Nehri'nin ışıltılı sahilinde karısının yolunu bekleyen genç adam gibi tövbe-kâr ve sadık birer eş olmaları ümit edilir.

Dansçı Kız Longka

Doğu Okyanus'taki adalılar Kore'nin ne kadar zengin olduğunu öğrendikten sonra artık kendi ülkelerini yeterli bulamıyorlardı. Gördükleri her şeyi isteyen ejderha sinekleri gibi gözleri vardı. Pek çok bitki ve hayvan edinene dek borçlanmaya devam ettiler. Bütün bu şeyleri Sabah Işığı Ülkesi'nden getirmişlerdi.

Kore kedisi *neko* bile adalara getirilmişti. Yalnız yol üzerinde kuyruğunu kaybetmişti. İşte, bu yüzden zavallı pisicik kuyruk yerine tirbuşon gibi bir şey taşır. Dahası, Kore'de çatılarda ve sokaklarda dolaşmaya alışmış kedicik, adalara getirildiğinde vahşi bir hayvan olarak görülmüş ve tıpkı bir tilki ya da porsuk gibi muamele görmüştür. Ne var ki sıçanları ve fareleri uzak tuttuğu için bu kuyruğu kesik kediye çok kıymet verilmekteydi.

Ama bunca şey almalarına karşın hâlâ tatmin olmamış açgözlü adalılar, Kore ve içindeki her şeyi ele geçirmeyi istedi. Sonra doğuya doğru ilerleyip Çin'i de alacaklardı.

Bu yüzden Korelilerin ülkesini ele geçirmek için büyük bir ordu toplayıp gemiler gönderdiler. Yanlarına çok sayıda at da almışlardı ama askerleri genel olarak pirinç, tuzlu balık ve turşuyla beslendiklerinden yük arabasına ihtiyaçları yoktu. Arabalarını öküzlere sürdürmeleri yeterliydi zira atları yük çekmek için eğitmemişlerdi.

Bu adalılar ordusu, saraylar ve pagodaların olduğu başkente yürüdü. Sonra ordularının bir bölümünü deniz kıyısına, diğer bir bölümünü ise batı sahiline yolladılar. Çin'e kadar ilerlemeyi düşünüyorlardı ama bunu önleyen iki şey

oldu. Bu yüzden ülkede beş sene oyalandıktan sonra bu işten vazgeçip kendi memleketlerine döndüler.

Kuzeyden gelen Çinli bir ordu Korelilerin yardımına yetişip adalıları sahile sürdü. Ama oraya vardıklarında gemilerinin gittiğini gördüler. Akıllı bir Koreli amiralin icat ettiği demir gemi, düşmanın savaş teknelerini batırmıştı. Bu yüzden orduları yeni bir gemi filosunun yapılıp onları memleketlerine götürmesini beklemek zorunda kaldı.

Fakat adalılar Kore'yi terk etmeden önce heykelleri ve anıtları yıkmış, resimleri parçalamış ve hatta yıldızların incelendiği gözlemevlerini yok etmişti. Gemilerine yükleyip götürmek için mermer pagodaları da parçaladılar. Yüzlerce Koreli çömlekçi, sanatçı ve zanaatkârı onlarla birlikte gitmeleri için kandırdılar veya zorladılar.

Bu dönemde adalılar, saman kulübelerde yaşamayı ve Araplar ya da Çingeneler gibi gezinip durmayı bırakmıştı. Tıpkı Kore'deki gibi kaldırımlı sokakları vardı. Ama o güzel mermer pagodalar ile resimler ve tapınaklardan eser yoktu memleketlerinde. Bütün binaları ahşaptandı. Oysa Kore'de muhteşem şekillerde oyulmuş taşlarla yapıldı evler ve binalar.

Kore'de çok güzel kızlar ve cesur yiğitler yaşardı. Bu genç insanlar, çok sevdikleri ülkelerinden ayrılmamakta kararlıydı. Kore'nin güneyindeki Düşmüş Çiçek Kayası buna halen şahitlik etmektedir.

Korelilerin “korkunç savaşçı cüceler” adını verdiği düşmanları üç asır önce geldiklerinde, bir kasaba yakınında kamp kurmuşlardı. Bu kasabada Longka adında güzel bir dansçı kız yaşardı. *Ge-sang* (geyşa) yani hünerli bir genç kadın olduğundan çok güzel şarkı söylerdi. Adalılar bu güzel kızı tutsak alıp generallerinin çadırında hizmetçi olarak kullandılar.

Bir gece Yamaç Evi denilen ünlü bir eğlence salonunda büyük bir ziyafet verilmekteydi. Derin bir nehre bakan yüksek bir yamaca kurulu olduğu için bu adı vermişlerdi bu yere. Bütün komutanlar davetliydi. Büyük salon bin mumla aydınlatılmıştı. Upuzun ve kare mumlar kullanılmıştı. Bu mumlar çok güzel şekillerdeydi ve her biri çiçekler, kuşlar ve evcil hayvanların resimleriyle süslenmişti. Kore’de mumlar böyle ilginç ve süslüdür.

Ah, dansçı kız ne kadar da göz alıcıydı! Zarafet dolu duruşu ne hoştu! Kore danslarında kuşlara, çiçeklere, yaz mevsimine, kışın karla kaplı manzaralara, fırtınada kalmış gemilere, tuzağa düşmüş kaplanlara, savaşlardaki cesur askerlere, saraydaki üzgün bir hanıma ya da Batının Ana Kraliçesi’ne dair masallar ve hikâyeler anlatılır. Bu dansları izleyen ve göreneği bilen biri danstaki hareketlerin anlamını bilir. Dansçının mimikleri ile vücut hareketleri, yelpazesini ve elbisesinin kollarını savuruşu belli bir şey ifade eder. Çocukların oynadıkları oyunlar, harman şarkıları ve bayramlardaki eğlenceler, danslardaki zarif hareketlerle anlatılır. Kelimeler haricinde bu hikâyeleri anlatmak için kullanılan ve kulağa değil göze hitap eden pek çok dil vardır.

Güzel dansçı, bembeyaz bir elbise giymişti. Ayaklarında süslü terlikler, belinde mücevherli bir kemer vardı. Parlak saçları ise kraliçelerinki gibi topuz yapılmıştı. Her dansın sonrasında izleyiciler bir alkış tufanı koparıyordu.

Akşam yemeği bitince adalılar, şarabın etkisiyle iyice canlanmıştı. Güzel kızın danslarını izlemekle yetinmek istemiyorlardı. Kaba askerlerden bir kısmı, kızla dans etmek istiyordu. Fakat Kore’de bakire kızların erkeklerle dans etmesi geleneğe aykırıydı. Görgü kurallarının çok önemsendiği bu ülkede kadınlar ile erkekler ayrı ayrı dans ederler.

Buna rağmen görgüsüz adalılar ısrarlıydı. Kızı o kadar zorladılar ki hem kendi namusunun hem de ülkesinin şerefine hakarete uğradığını hissetmişti. Güzel ülkelerini savunmak için savaşta ölen binlerce Koreli askeri düşündü. Hepsi onun gibi kızların babası, kardeşi ve arkadaşıydı. O neden fedakârlık etmekten çekiniyordu? Bu yüzden, ülkesinin düşmanlarına teslim olmuş gibi gözükersen generalin ziyafet salonundan çıkarıp nehir tarafındaki kayanın yakınına götürdü.

Kız, niyetinin anlaşılmasına zaman tanımadan generalin ellerini yakalayıp aşağı atladı. Düşmanını da beraberinde yamaçtan aşağı sürüklemişti. Böylece ikisi birlikte öteki dünyaya göçtüler.

Dansçı kız, vatanı uğruna can vermişti. Bugün hâlâ Düşmüş Çiçek Kayası bu olayın şahidi olarak durmaktadır. Dansçı Longka'nın hikâyesi, bir kadının ülkesine olan bağlılığını gösterir. Bu kayanın etrafında toplanan şairler, şiiirler okurlar. Kore dağlarını bir renk cümbüşüyle doldurarak sakinleri için bu ülkeyi dünyanın en güzel yeri haline getiren açelya çiçekleri gibi romantik çağrışımlarla dolu şiiirler...

Kurbağa Koca

Çok kayalık dağlar arasındaki uzak bir vadide Pak We adlı bir çiftçiyle karısı yaşırdı. Arazisi verimsizdi. Yiyecek alabilmek için yaşlı adamın sabahtan akşama kadar, hatta çoğu günler gökyüzünün ay ışığıyla parladığı gece saatlerine dek çalışması gerekirdi. Hiç çocuğu olmamıştı. Bir erkek çocuğu evlat edinemeyecek kadar da yoksuldu. Bu yüzden tepelerin arasındaki gölette balık tutarak eğlenirdi. Bu gölet, adamın darı ve pirinç tarlasını sulayan çayı besliyordu. Çok yetenekli olduğu için çoğu kez bol bol balık avlayıp bunları yakındaki köyde satar, böylece karısı ve kendisinin ihtiyaçlarını karşılardı. Bu ihtiyar çift, yoksul hayatlarına rağmen mutluydu. Ama artık çalışamayacak kadar yaşlandıklarında ne olacak diye de düşünmüyor değillerdi.

Fakat bir yaz mevsimi, Pak gölette çok daha az balık olduğunu fark etti. Üstelik her gün balık sayısı azalmaktaydı. Eskiden bir saatte bir düzine balık avlarken şimdi koca gün bunun yarısını bile yakalayamıyordu. Sorun neydi? Artık eskisi kadar hünerli bir balıkçı değil miydi? Yoksa kullandığı yem mi kötüydü?

Hiç de değil! Kullandığı kurtlar eskisi gibi tombul, otları düzgündü. Üstelik gözleri eskisi gibi keskindi.

Pak, suyun da alçaldığını fark edince korkmuştu. Acaba gölet kuruyor muydu?

Her gün işler kötüleşmekteydi, derken bir gün gölette hiç balık kalmadı.

Bir zamanlar küçük dalgaların dans ettiği gölet yerine şimdi toprak ve taştan ibaret kuru bir yer vardı. Üzerinden

daracık bir dere geçiyordu. Göletin ve balıkların yok olması, tarlalarının susuz kalacağı anlamına geliyordu. Aç ya da evsiz kalma korkusuna kapılan Pak, bir zamanlar göletin kenarları olan yerden yukarı bakınca, bütün bu sıkıntısının kaynağını buldu. Çakıl taşlarının arasındaki çamurda neredeyse bir fil büyüklüğündeki su kurbağasını gördü. Kocaman gözleriyle ona bakıyordu.

Öfkeden deliye dönen Pak, kurbağayı bütün balıkları yiyip suyu içtiği için zalimlikle suçladı. Pak ve karısı onun yüzünden aç kalacaklardı. Sonra Pak, kurbağanın atalarına ve akrabalarına lanet okudu. Özellikle de sekiz nesle kadar ailesindeki tüm dişi atalarına lanet etti. Kore’de canı yanan insanlar böyle yapardı.

Fakat Su Kurbağası bu azar karşısında üzülüp kızacağı yerde sadece göz kırıp şöyle dedi:

“Üzülme Çiftçi Pak. Zamanla neşen yerine gelecek. Hem ben seninle gelip evinde yaşamak istiyorum.”

“Ne? Bir de evimi mi işgal edeceksin, seni gidi asalak! Asla olmaz,” dedi Pak.

“Ama sana anlatmam gereken şeyler var. Neler yapabileceğimi gördüğüne göre beni evine alsan iyi olacak. Pişman olmayacaksın.”

İhtiyar Pak biraz düşündü. Yanında böyle bir misafirle eve giderse karısına ne diyecekti? Ama Kurbağa’nın anlatacakları, dedikoduyu pek seven yaşlı kadını memnun edebilirdi. Kocasını pek konuşkan olmadığı için böyle tuhaf bir misafiri ağırlamaya hevesli olabilirdi.

Böylece vadiden aşağı indiler. Pak, ihtiyar bacaklarının el verdiğince hızlı yürümeye çalışıyordu ama Su Kurbağası iki üç sıçrayışta uzaklaşıveriyordu çünkü arka bacakları bir metreydi.

Eve vardıklarında Bayan Pak bu garip misafir karşısında dehşete düşmüştü. Fakat kocası Kurbağa'nın herkes hakkında bir şeyler bildiğini ve saatlerce ilginç sohbetler açabildiğini söyleyince, kadının tavrı değişti ve misafiri içeri davet etti. Hakikaten Kurbağa'ya o kadar kanı kaynamıştı ki ona evin en güzel odasını verdi. Mutfak ocağını ve soba borularını ateşlemek için topladıkları bütün kuru otlar ile odunları misafirin odasına götürdüler. Ayrıca Su Kurbağası'nın hoşuna gidecek şekilde küvetler dolusu su hazırladılar. Kurbağa da gönlünce solucan yiyip keyif çattı.

Su Kurbağası yemeğini yiyip uyuduktan sonra Bayan Pak ve kocası en güzel elbiselerini giyip misafirlerinin yanına gittiler.

Kurbağa pek arkadaş canlısı ve hoşsohbetti. Güzel hikâyeler anlattı. Ayrıca Bayan Pak'ın pek hoşuna giden dedikodu ve havadisler paylaştı. Yaşlı kadının içinden Kurbağa'yı bir oğul olarak evlat edinmek gelmişti.

Gece sessiz sakin geçti ama günün ilk ışıkları etrafı aydınlattığında kurbağa verandada oturmuş, doğan güneşe bakarak bir şarkı söylüyordu. Bay ve Bayan Pak misafirlerine selam verip şarkısını dinlemek için ayağa kalktıklarında bu müziğin onlara pek çok nimet getirdiğini gördüler. Ömürleri boyunca diledikleri her şey şimdi karşılarındaydı. Bahçede her türden kutu ve bohçalar yüklü öküzler, eşekler ve atlar bekliyordu. Üstelik dahası da yoldaydı: Güçlü adamlar belirip eşyalarını indirmeye başladılar. Bembeyaz elbiseli güzel kızlar, yeşim taşından, gümüş ve altından güzel eşyaları erkeklerin ellerinden almaktaydı. Bay Pak için güzel kıyafetler ve şapkalar; Bayan Pak içinse yeşim taşıyla süslü saç tokaları, ipek elbiseler, kaplumbağa kabuğu ve fildişinden taraklar, dantelli ve mücevherli kemerler ile her türden kadın

kıyafeti getirmişlerdi. Ayrıca dolaplar ve gardıroplar vardı. Sonbaharda geceleri aydınlatan ay gibi parlak bir ayna bile vardı. Bayan Pak artık her dakikasını bu aynanın karşısında geçirmeye bayılıyordu.

Hayatlarında gördükleri en güzel kızlar geldi, dans edip tatlı şarkılar söylediler. Sonra kutular ve bohçalar açılmaya devam edildi. Yeşim taşı ve en kaliteli ahşaptan masalar kuruldu, en güzel yemekler ve şaraplar sunuldu. Marangozlar ve mimarların hünerli elleri sayesinde artık yağlı kâğıtların örttüğü taşları kırık zemini, isli kırıları ve çamurlu duvarları olan o eski harabe gitmişti. Yerine yepyeni bir ev gelmişti. Bu yeni evin duvarları çok hoştu, odaları büyüktü ve ince işçilikle birbirinden ayrılmıştı. Her taraf göz alıcı çiçeklerle süslüydü, satranç tahtaları vardı. Âdetâ bir saraydı burası. Kilerdeki zenginlik ve bolluğa gelince bunları saymaya nefes yetmezdi. Yeni kiler kuru balık, yenilebilir yosun ve pirinç çuvallarıyla, darı kovaları, *kimçi* kutuları ve Korelilerin bayıldığı acı turşu kavanozlarıyla dolup taşıyordu. Rengârenk raflara yerleştirilmiş şeftali, armut, cennet hurması, kestane, bal, arpa, şeker, kek ve pastaları saymıyorlardı bile.

Yaşlı çift, eskisinin iki katı yiyip içebiliyordu artık. Bu arada artık evlat edindikleri Su Kurbağası da onları neşelendirmeye devam ediyordu. Bay ve Bayan Pak durmadan gülüyor, daha önce hiç bu kadar komik şeyler duymadıklarını söylüyorlardı. İhtiyar kadın da tıpkı misafiri gibi dedikoduya bayılıyordu. En sevdiği ve hiç bıkmadığı konulardan biri, Bayan Şeftali'nin güzelliği ve zarafetiydi. Bu, büyük bir *yangban* yani beyefendi olan Bay Poom'un hünerli kızıydı. Bay Poom, komşu köyde büyük bir evde yaşıyordu. Bir sürü hizmetçisi ve adamı vardı. Bayan Pak dünyada onun kızından güzeli olmadığında ısrarcıydı. Su Kurbağası, ihtiyar kadın bu konuyu açıp Bayan Şeftali'ye övgüler yağdırdığında

dikkat kesiliyordu. Bir hafta lüks içinde yaşadılar. Bu süre içinde Bay ve Bayan Pak, âdeta cennette gibiydi. Ne var ki, Su Kurbağası evlenmek istediğini söylediğinde Bay Pak'ın sevinci kursağında kalıvermişti. Yetmezmiş gibi bu evlilik işini Bay Pak'ın ayarlaması gerekiyordu. Dahası, Kurbağa güzelliği ve zarafetiyle meşhur Poom'un kızı Şeftali'den başkasını istemiyordu.

Bunu işiten ihtiyar Pak, az kalsın aklını kaçıracaktı. Onu mazur görmesini, bu görevi yerine getiremeyeceğini söylese de Su Kurbağası inat ediyordu. Kurbağa'nın kafasına Bayan Şeftali ile evlenme fikrini soktuğu için geveze karısını azarladıktan sonra ihtiyar adam, güzel giysilerini giyip Bay Poom'u görmeye gitti. Soylu bir genç kızı, bir kurbağa için istemeye geldiği anlaşılınca eşek sudan gelinceye kadar dövüleceğinden emindi.

Bay Poom, uzun zaman bir bölgenin yöneticiliğini yapmış ve yönettiği yoksul insanlardan haksız yere para alarak büyük bir servet edinmişti. Daha sonra emekli olup memleketine dönmüştü. İki kızını evlendirmişti. En küçük kızı Bayan Şeftali ise on sekiz yaşına gelmişti.

Poom'un büyük köşküne varan Bay Pak, ona kızına talip olan kişinin zenginliğinden, gücünden, şanından ve ihtiyar çifti nasıl mutlu ettiğinden bahsetti.

Para ve zenginlik kelimelerini duyar duymaz yaşlı Poom kulak kesilmişti ve Pak, damat adayını övdükçe ilgisi artıyordu.

“Peki adı ne?” diye sordu Bay Poom.

İşte Pak burada tutuldu kaldı. Kurbağa ailesinin dünyanın en eski ve kalabalık sülalesi olduğunu, ayrıca güzel sesleriyle tanındıklarını biliyordu. Birkaç dakika düşündü.

Sonra başını kaldırıp damat adayının meziyetlerini düşünürken adını unuttuğunu ve bir türlü hatırlayamadığını söyledi.

Bunun üzerine Bay Poom, Pak'a yardım etmek için Kore'deki meşhur aileler listesindeki isimleri bir bir saydı: Kim, Sim, Min, Ho, Cho, Ko, Quong ve Hong vs. Bay Poom, Kore'nin asilzadeleri konusunda uzmandı.

"Yok, bu saydıklarınızın hiçbiri değil," dedi Pak. "Üzgünüm ama adı bir türlü gelmiyor aklıma."

"Tuhaf şey," dedi Bay Poom. "Kralıktaki tüm soylu aileleri saydım. Peki, ne iş yapar? Akrabaları nerede yaşıyor?"

Bay Poom'un soruları karşısında Pak iyice sıkışmıştı. Nihayet Poom'un güzel kızına talip olanın bir insan değil kurbağa olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı.

"Ne? Kızımı bir göl kurbağasına vermemi mi istiyorsun benden? Kendi evimde bana hakaret ha! Bunun cezasını çekeceksin. Köleler, tahtayı getirin. Falakaya yatırın şu herifi!"

Bu emir üzerine dört adam falaka tahtasını getirirken üç adam da zavallı Pak'ı yakalayıp kaftanını çıkartmış ve bacaklarıyla kollarını gerip tahtaya bağlamıştı. Sonra uzun ve iri yarı bir adam gelip ihtiyar adamın çıplak vücudunu dövmek üzere kocaman sopayı yukarı kaldırdı.

Fakat bu sırada gökyüzü kararmıştı. Daha ilk sopayı vuramadan şimşekler çakıp gök gürüldemeye başlamıştı. Gökten boşanırcasına yağın yağmur sele dönüştü. Bay Poom'un köşkü ve bahçesi sular altında kalmak üzereydi. Hayvanların üzerine çarpan dolu taneleri önce yumurta gibiyken kısa sürede top mermileri büyüklüğüne ulaştı.

"Durun," diye haykırdı Bay Poom, çok korkmuştu. "Adama başka sorular soracağım."

Bunun üzerine gök gürültüsü dindi, güneş etrafı aydınlattı.

Bu olaydan çok etkilenen Bay Poom nihayet kızını kurbağayla evlendirmeye razı geldi. Ama kızına, kiminle evleneceğini söylememişti. Kız hazırlanırken, gelin ve ailesi için hediyelerle yüklü at ve eşeklerin sürdüğü arabalar ortaya çıktı. İpek elbiseler ve parfümler, saç tokaları ve kadınların kendi oturma odalarına koydukları eşyalardan getirmişlerdi. Ayrıca kıza hizmet etmesi için onlarca nedime hazırды. Bayan Şeftali'ye en güzel elbiseleri giydirip saçlarını süslediler, yeşim taşıyla süslü gümüş saç tokaları ve çiçekler taktılar. Öyle ki kızın saç süsü gelin olduğunu gösteren kırmızı yuvarlak noktanın konduğu alnının yarım metre yukarısına çıkmıştı. Neşe içindeki kız metal aynada kendine hayranlıkla bakıp nedimelerinin övgülerini işittikten sonra gelin arabasına bindi. Muhteşem bir düğün töreniydi bu. Geleneğe göre kızın gözleri balmumu sürülerek kapatılmıştı; çünkü Kore'de gelin, düğün bitene ve odalarında buluşana dek kocasını göremez.

İşte böyle görkemli bir törenle kocasının evine götürüldü. Düğünün ardından misafirlere bir ziyafet sunuldu. Kore âdetlerine göre kör gibi olan gelin ise sessizce ve sabırla bekliyordu. Nikâhta yalnızca damat ile Bay Pak ve karısı vardı.

Odasına gidip gözlerini açan Bayan Şeftali, bir erkekle değil de kurbağayla evlendiğini görünce sınırdan küplere bindi. Böyle bir şeyin olamayacağını söyleyerek itiraz etti.

Damat, önce nezaketle kızı rahatlatmaya çalıştı. Sonra eline bir makas vererek sırtından bacaklarına kadar derisini açmasını istedi çünkü derisi çok dardı ve nefes alamıyordu. Bir kurbağayla evlendirildiğini öğrenmenin hüznü içindeki genç kız makası kaptı ve âdeta hırsıyla damadın boynundan

başlayarak beline kadar derisini kesti. Ancak o benekli derinin altından ipekler çıkınca çok şaşırdı. Nihayet bütün deri açılınca kurbağa kocası arka bacakları üzerinde doğruldu. Üzerindeki benekli deriyi elleriyle çekip çıkardı. Bayan Şeftali'nin karşısında uzun boylu, yakışıklı ve güzel giyimli bir erkek duruyordu. Hayallerindeki gibi biriyle evlenmişti! Belinde mücevher işlemeli bir kemer, omuzlarında altın ejder resimleri ile göğsünde ise bir nişan vardı. Kraliyet ailesine özgü şapkasının ortasında bir elmas parlıyordu. Ama bütün bu giysiler ne kadar güzel olsa da genç adamın kendi yakışıklılığıyla karşılaştırılmazdı bile.

Böylelikle, bir anda tiksinti ve dehşet hissinden şefkat ve sevgiye ulaşan gelin mutluluktan havalara uçmuştu. Ertesi sabah, artık anne ve babası saydığı Bay ve Bayan Pak'ı şaşırtan Prens, kahvaltıda bütün hikâyesini anlattı. Bu genç adam Yıldızlar Kralı'nın oğlu olup bazı hatalar yapmıştı. Bu yüzden babası tarafından kurbağa olarak yeryüzünde yaşamaya mahkûm edilmişti. Dahası oğluna üç görev vermişti Kral. Tekrar Yıldız Ülkesi'nde yaşamaya başlaması için bu üç görevi tamamlaması gerekiyordu. Birinci görevi, göldeki bütün suyu içmekti. İkincisi, göletteki balıkları yemekti. Son görevi ise dünyadaki en güzel kızla evlenmekti.

Yaşlılıkta rahat etmeleri için Pak ve karısına sunduğu bütün o güzel ve kıymetli şeyler ile düğünden önce gelin evine yolladığı eşyalar göklerden gelmişti. Şimdi yeni anne babasını onlara verdiği hediyelerin tadını çıkarmaları için dünyada bırakarak karısıyla birlikte evine dönmesi gerekiyordu. Genç adam bu sözleri söyler söylemez, evin kapısı önünde gümüş renkli bir at arabası belirdi ve gelinle damat bulutların arasında gözden kayboldu.

O günden sonra gökte yeni bir çift yıldız belirdi.

Ayakkabıdan Şapka

Yüzyıllar önce, Kore'nin adının *Chosön* yani Sabah Dinginliğinin ya da Işığının Ülkesi olduğu zamanlarda, güneşin yuvasından çıktığı doğu denizindeki ada krallığına Kızböceği Ülkesi denilirdi. Ama bazı şapşal kimseler buraya “Şeytan’ın Örgü İğnesi” der çünkü gövdesi incecik, kanatları geniş ve gözleri de kocamandır. Koreliler bu adalılara ufak boyları nedeniyle “cüceler” adını vermiştir. Gerçi bu küçük boylu insanlar çok iyi ve cesur savaşçılardı. Adalılar okuma yazmayı bilmezdi, dolayısıyla kitapları da yoktu. Ayrıca bunlar, görgüsüz ve kaba insanlardı.

Bu yüzden, Büyük Buda ruhuyla dolu pek çok nazik öğretmen, Büyük Kore’den yola çıkıp denizi aştılar. Bu adalılara kibarlığı, okuma yazmayı, pagodalar ile tapınaklar ve okullar yapmayı öğreteceklerdi.

İşte Koreli öğretmenlerin gelişinden evvel okuma yazmaları olmayan bu adalıların Kore’nin büyük bir ülke olduğu kadim dönemlere ait tarih kayıtlarının olmamasının nedeni budur. Bu yüzden adalardaki büyükanneler çocuklarına ezbere bildikleri güzel masalları anlatırlar. Birer hayalden ibaret masal kahramanı krallar ve kraliçelerden sanki gerçek insanlarmış gibi bahsederlerdi.

Adalılar ülkelerine “Günün Başladığı Ülke” diyordu. Bu adalarda onlarca peri vardı, kimi iyi kimi kötüydü.

İşte bugün bile bu adalılar Koreliler hakkında kitaplar ve oyunlar yazar, filmler çekerler. İlk perilerin ve Kral’ın hizmetçilerinin çok uzun zaman önce bu uzak adalardan Kore’ye gelişine dair tablolar yapıp temsiller düzenlerler. Bu adalılar, görgü kurallarını, doğru düzgün kıyafetler yap-

mayı, resim yapabilmeyi ve bunları boyamayı, ev yapmayı, dans edip şarkı söylemeyi, müzik yapmayı ve enstrümanlar çalmayı, ayrıca okullarda neler okutmaları gerektiğini öğrenmek istiyorlardı. Öyle ya, iyi periler daima güzel şeyler yaparlar.

Ne var ki Kore'den öğrendikleri bütün bu şeyler için minnettar olacakları yerde bu adalılar arasında kıskançlık edenler vardı. Bunlardan biri pek ünlü bir kadındı. Koreliler zengin ve güzel bir ülkeye sahipken kendisi yoksul bir memlekette yaşadığı için kıskançlık etmekteydi. Vahşi hayvanlar ve yaban kuşlarının mesken tuttuğu, çok az sayıdaki insanın ise bataklıklar ve otlarla kaplı ovalarda sefil halde yaşadığı kendi memleketinin aksine Kore, pirinç tarlaları ve meyve bahçeleriyle doluydu. Her yanda çiçekler vardı. Kuşlar boldu. Dağlarda geyikler ve tavşanlar koşturuyordu. Ülkenin manzarası muhteşemdi.

Ilık sularda milyonlarca balık yüzüyordu ve bunları yakalamak pek kolaydı. Yani insanların bol bol yiyeceği vardı. Denizin dibinde sarı, mor, yeşil ve beyaz renkli su bitkileri, yosunlar, mercanlar ve süngerler vardı. Bazı deniz mağaralarında dev yengeçler, mürekkep balıkları ve her türden deniz canavarı vardı.

Daha da aşağıda hiçbir olta ipinin ulaşamayacağı derinliklerde Denizaltı Dünyasının Ejderha Kralı ile Kraliçesi yaşamaktaydı. Yanlarında ise cinler, ejderhalar ve hizmetçi kızlar vardı. Kızlar tatlı sesleriyle şarkılar söylerdi ve burada periler çok mutluydu.

Bu adalıların, denizin alçaldığı zamanlarda sahile inen rahipleri vardı. Burada derinlerdeki ruhlara seslenerek onlardan dileklerde bulunurlardı: Yolculuklarının güvenli olmasını ister, bol şans dilerlerdi. Ayrıca Korelileri yenip sağ

salim eve dönmeyi isterlerdi. Oracıkta dikilip esintilerin deniz üzerine yaydığı hafif dalgaları seyredelerdi.

Suların üstüne çıkan ilk canlı, sahil ve gelgitin koruyucusu Tuzlu Su Devi idi. Başı bütünüyle midye, istiridye kabukları, deniz yosunu, karides ve okyanus dibindeki diğer her şeyle kaplıydı. Üstüne çarpan yüzlerce denizanasını kenara itip kendine yol açmış ve su üstüne çıkmıştı. Ardından sahile ulaşmıştı.

Bu dev peri pek huysuzdu. Kraliçe ile askerlerini görünce kükredi: “Ne istiyorsunuz?”

Kraliçe’nin ulaşı koca deve kibarca cevap verdi ve efendisi yani Denizaltı Dünyasının Ejderha Kralı’nı çağırmasını istedi. Kraliçe’nin yardıma ihtiyacı vardı.

Acaba büyük balıklar ile deniz canavarlarına, Kraliçe’nin gemisini itmelerini emredebilir miydi?

Ayrıca gelgiti yöneten iki parlak gelgit taşını verebilir miydi? Eğer bunu yaparsa, Kraliçe düşmanlarını alt edebilecekti. Öte yandan Korelilerin gemileri sahile çakılacaktı. Böylece Kraliçe ülkeye yürüyerek oradaki bütün altın ve mücevherleri, kürkleri ve değerli taşları, elbiseler ile yiyecekleri alıp kendi ülkesine götürebilecekti.

Gelgit taşları elinde olursa, hiç şüphesiz Kore’yi fethedebilirdi.

“Bir ricası daha olacak,” diye ekledi haberci.

“Başka ne istiyorsunuz?” diye kükredi Tuzlu Su Canavarı.

“Efendiniz Ejderha Kralı; yüzlerce Koreli sanatçı, zanaatkâr, öğretmen ve bilge adamı yakalaması için Kraliçe’ye güç vermelidir. Bu insanları esir alıp ülkemize getireceğiz ve onlardan medeniyeti öğreneceğiz.”

“Peki, bunun karşılığında ben ve efendim ne elde edeceğiz?” diye sordu Tuzlu Su Canavarı uluyarak. Sesi, bir top mermisi gibiydi zira sinirden köpürüyordu.

“Kraliçe, bu kıyılara sağ salım dönünce, Ejderha Kralı onuruna bir tapınak yaptıracak. Onun için tütsü yakacağız ve halkımız, kendisine bağlılığını sunacak.”

“Peki, başka?” diye kükredi canavar bir kez daha.

“Size de adanmış bir tapınak olacak. Kore’nin en iyi sanatçılarına yaptıracamız süslemelerini. Dalga desenleriyle köpük damlaları olacak üzerinde.”

Tuzlu Su Devi eğildi ve muazzam miktarda su sıçratarak ortadan kayboldu. Denizaltı Dünyasının Ejderha Kralı’na bütün bunları anlatmak için denizin dibine doğru ilerledi.

Kraliçe ile askerlerinin gelgit zamanına kadar beklemesi gerekiyordu. Çünkü Ejderha Kralı, yalnızca sular yükseldiğinde ortaya çıkardı. Bu yüzden Kraliçe’nin gemisi hareket etti ve ümit ettikleri cevabı işitmek üzere dalgaların üzerinde beklemeye başladılar.

Sahile çarpan sular, dalgaların en yüksek noktaya ulaştığını gösterdiği an deniz açıldı. Beyaz köpükler etraflarını sararken Kraliçe’nin gemisindeki herkes nefeslerini tutmuş olacakları bekliyordu. Su öyle şiddetle çalkalanıyordu ki kısa süre sonra heyecandan titremelerine neden olacak bir şey görececeklerini biliyorlardı.

İlk olarak, Kral’ın başlığı üzerinde korkunç bir ejderha başı gözüktü. Ateş saçan gözleri vardı. Ardından Majesteleri ortaya çıktı. Kocaman bir deniz kabuğu içine oturmuştu ve ellerinde iki gelgit taşı vardı.

Bu taşları Kraliçe’ye uzattıktan sonra dalgaların altında gözden kayboldu. Son gördükleri şey, ejderhanın başıydı.

Şimşek gibi çakan iki gözün haricinde, koca gemiyi ısırarak ikiye bölebilecek dişler de vardı bu başta. İnsan yiyen bir köpekbalığı gibi koca ağızlı bu canavar, gemideki herkesi tek lokmada yutabilirdi. Upuzun ve siyah bıyıkları, bir geminin direkleri gibi sağlamdı.

Gelgit taşlarını alır almaz Kraliçe, Kore'nin güney sahiline indi. Birkaç hafta Korelilerle savaştıktan sonra onlardan altınlarını, mücevherlerini, kürk ve yelpazelerini, pirinç ve diğer bütün güzel şeylerini getirmelerini istedi.

Kraliçe ve adamları, ne köleleri ne de esir aldıkları insanları umursuyordu. Ama bir ressam, sanatçı, terzi, çömlekçi, yazar ya da rahip bulacak olurlarsa yakalayıp yanlarına alıyorlardı. Ayrıca adaya pek çok mücevher, altın, süs ve güzel giysi götürdüler. Bununla da yetinmeyip limon, portakal, elma ve armut gibi meyve ve çiçek tohumlarını aldılar.

Geldikleri adalarda yetenekli ve bilge Koreliler; Çingenele ve Hintliler gibi ada sakinlerine evler, saraylar ve tapınaklar yapmayı, kıyafet dikmeyi, resim yapmayı ve bütün bu şeyleri bilen Koreli ve Çinliler gibi olmayı öğrettiler. Böylece adalar meyve, pirinç ve tahılla dolup taşıdı. Her tarafta harika tapınaklar ve pagodalar yükseldi. Artık adalılar çok güzel elbiseler giyiyor ve birbirlerine kibar davranıyorlardı.

Adalılar, ödünç alma işinde pek hünerliydi. Kendi icatları olan çok az şey vardı. Sahip oldukları şeyleri hep komşularına borçluydular. Kore'den aldıkları şeyler sayesinde hem zihinlerini hem de ceplerini doldurup zenginleşmişlerdi. Gelgelelim, çok komik hatalara düşüyorlardı. Mesela, görgü kurallarını öğrenmeye gayret etseler de ciddi durumlar ile eğlencelerde başlarına ne takacaklarını karıştırıyorlardı.

Koreliler, denizi aşip ülkelerini işgal eden ve en iyi sanatçılarıyla zanaatkârlarını alıp götüreren bu yabani insanlara

çok kızılıyordu. Bu nedenle, adalılara bir oyun oynamaya karar verdiler.

Okyanustaki adalardan bir grup adam Kore'ye gelmişti. Başlarını örtmek için şapka istediler. Ayrıca onlara bir sürü şey öğretmelerini istediler. Bunun üzerine, işgalcilere karşı öfkeyle dolu olan Koreliler, onlara eskimiş bağcıklı ayakkabılarını verdiler.

Fakat sırtlarında ince giysiler ve çıplak ayakla dolaşmayı seven bu insanlar, ayakkabı nedir bilmiyorlardı. Bunları bir tür şapka veya bone sanmışlardı.

Bunun üzerine, ayakkabıları alıp kafalarına taktılar. Bağcıkları ise çenelerinin altında bağladılar. Bu sayede artık şapka yaptıkları ayakkabılar düşmeden başlarında durabiliyordu.

İşte bugün bile adalılar, perilere adakta bulunurken bu başlığı takar ve ayakkabıdan şapkalarının pek güzel olduğunu sanırlar.

Çanın Sesi

Büyük general ve Kore'nin ilk kralı olan Tai Jo, yeni bir hanedanlık kurunca büyük Han Nehri yakınındaki başkente taşındı. Burada Han Yang yani Han Nehri Üzerindeki Kale adında bir şehir yaptırmaya karar verdi. Şehir yüksek surlarla çevrelenecekti. Ayrıca şehrin girişinde ve çıkışında iki büyük kapı olacaktı. Ama halk bu şehre Seul yani Başkent diyordu. Krallıktaki tüm yollar bu kente çıkıyordu.

Doğu Kapısı'nın temellerini kazan işçiler topraktan bir çan çıkırtığında çok sevinmişti. Bu uğurlu bir işaretti. Çanı alıp hemen Kral'a götürdüler. Kral'ın saray girişine astırdığı bu çan hâlâ orada durmaktadır.

Ne var ki bu çan sadece tıngırdıyordu. Oysa Kral Tai Jo, uzun uzun gümbürdeyecek bir çan istiyordu. Bu konuda ısrarlıydı çünkü bir zamanlar rakipleri olan Silla'da yüzyıllardır dünyanın en büyük çanlarından biri asılıydı. Tai Jo işte bu ünlü saat çanını bile aşacak ihtişamda bir eser istiyordu. Hatta Seul'ün ana meydanında şehirdeki herkesin işitebileceği kadar yüksek sesle çınlayacak kocaman bir çan yaptırmaktı niyeti. Kilometrelerce uzaktaki tepeler ve vadilerde bile bu çanın sesi yankılanmalıydı. Bu sesi işitenler uyanma, kahvaltı yapma, akşam yemeğini yeme ya da uyuma vakti geldiğini anlayacaktı. Özel zamanlarda ise halk, kralın tören alayının yolda olduğunu veya bir prenses ya da prensin evlendiğini anlayacaktı. Majesteleri ölünce, çandan bir ağıt yayılacaktı. Bütün ülke yas tutacak ve insanlar beyazlara bürünecekti. Üç sene boyunca Kore, yaşlılar ülkesi olacaktı. Ayrıca şehrin koruyucu ruhu, bu çanda yaşayacaktı.

İşte bu çanın yapılması için hemen harekete geçildi.

Büyük atlara, ufak midillilere, eşeklere ve boğalara binmiş ulaklar aracılığıyla tüm eyaletlere haber yollanıp kralın emri bildirildi. Buna göre bütün valiler, hâkimler ve köy muhtarları, çanın hazırlanması için bakır ve kalay toplayacaktı. Çanın yerden üç metre yüksekliğinde ve iki metre genişliğinde olması gerekiyordu. Yani bir Kore evindeki yatak odası kadar büyük olacaktı. Tepesinde dehşet verici iki ejderha olacaktı. Tonlarca ağırlıkta olacak ve teraziye konduğunda beş yüz şişman adamla ancak dengelenebilecekti. Bütün haldeki ağaç gövdelerinden yapılmış ağır kirişler tutacaktı çan kulesini. Böylece, dev çan çalmaya başladığında sarsıntıya dayanabilecekti. İçinde tokmak olmayacaktı, yukarıdaki makaralardan sallanan ipler olacaktı. Adamlar bunları geriye doğru çekip bırakacak ve böylece çanın sesi kimi zaman bir gümbürtü veya uğultu, kimi zaman ise bir mırıltı veya tatlı bir melodi halinde, çan görevlisi nasıl dilerse işte öyle işitilecekti.

Öküzlerin sürdüğü yük arabaları Seul yollarına çıktı. Her biri külçe külçe bakır doluydu. Yüklerini indirmeden önce eşeklerin çoğuna galonlarca fasulye çorbası içirilmişti. Yüzlerce öküz ise sırtlarına yüklenmiş çalı çırpı ve odun yığınları altında böğürüyordu. Görkemli çanın kalıbı için alaşım eritmek üzere kazanlarda yakılacaktı bu odunlar.

Çanın kalıbı ve gövdesini tutmak üzere derin bir kuyu kazılmıştı. Yüzlerce kil kazan ve kepeç, alevlerin akışına hazzırdı. Seul'deki bütün erkek çocukları ateşin tutuşturulmasını, dumanın yükselişini, sevinç nidalarını, metalin eriyişini ve ustabaşının işaret verişini izliyordu.

Volkandaki ateş cini, bütün bunları işitince kıskançlık nöbetine girmişti. Sıradan insanların bu kadar büyük alevlere dayanarak metal eriteceklerini ve kocaman bir çan kalıbı dökebileceklerini hiç düşünmemişti. Kral Tai Jo'nun adam-

larının, Çin'deki muhteşem tapınaklarda veya Silla'nın pagodalarında asılı çanlardan büyüğünü yapabileceğini düşününce homurdandı.

Fakat yeterince metal eritilememişti. Bakır toplamaya devam eden işçilerden biri, bir köye gelmişti. Burada sırtına bağladığı bir bebeği taşıyan yaşlı bir kadının evinin kapısını çaldı. Kadında ne bozuk para, ne herhangi bir metal ne de yakacak odun vardı. Ama kendini ya da bebeği vermeye hazırdı. Bu isteğini belirten bir ses tonuyla dedi ki:

“Size bu çocuğu vereyim mi?”

Bakır toplayıcı, kadına aldırış etmeden yoluna devam etti. Fakat Seul'e vardığında bu olayı anlattı. Böylece, şehirdeki pek çok kişi bunu duydu, daha sonra da unutmadılar.

Her şey hazır olunca ateş kilinden kazanlar kıpkırmızı kömürlerin üzerine koyuldu. Metal, sıvı hale gelene dek ateş gürlemeye devam etti. Sonra ustanın işareti üzerine erimiş metal kalıba döküldü. Kalıbın soğumasını sabırla beklediler. Ama bir de ne olsa beğenirsiniz? Çan çatlamıştı!

Kalıbı güç bela kaldırdılar. Güçlü demirciler, çanı çekiçleriyle parçalara ayırdılar. Sonra ikinci bir kalıp hazırlandı ama soğuduğunda o da çatlamıştı.

Üç defa aynı şey oldu. Saray, işçilik ve malzeme için paralar döktüğü halde ortalıkta hâlâ bir çan yoktu. Kral Tai Jo çaresiz kalmıştı. Ama ağlayıp sızlamak ya da topuzunu çekiştirmek yoluna gitmedi. Elinden geleni yapan ustaları da azarlamadı. Bunun yerine sorunu çözebilecek ya da en azından neyin eksik olduğunu anlayabilecek kişiye büyük bir ödül vermeye karar verdi. Bunun üzerine işçilerden biri öne çıkıp yaşlı kadının hikâyesini anlattı. Ardından, kadının teklifi kabul edilmedikçe çanın her defasında çatlayacağını

söyledi. O ihtiyar kadın aslında bir büyücü olmalıydı. Bu durumda, kucağındaki çocuk aslında insan değildi. Dolayısıyla, kimse zarar görmeyecekti.

Bunun üzerine kadının yanındaki erkek bebek getirildi. Sonra kazılan çukur erimiş metalle dolduruldu ve çocuk da içine atıldı. Ateş canavarını bir çocukla beslemekte olduklarına dair bir his vardı herkeste ama soğuyan çanı kalıptan çıkardıklarında, güzel bir şaşkınlık yaşadılar. Bu defa başarmışlardı. Herkes bu güzel çanın yapımı için bir insan canının kurban edildiğini unutmuştu bile. Törpüleyip şekil verdikleri eser kısa sürede tamamlandı. Çanın asılması için yapılan törenler muhteşemdi. Nihayet Kral'ın muhteşem çanı, Güney Kapısı ile güneşin doğuşu ve batışına bakan sokakların bulunduğu şehrin ana meydanına yerleştirildi. Sağlam ahşap çerçeve üzerindeki temelinden ağır demir bağlarla sarkıtılan çanın ağız yerden tam üç metre yükseklikteydi. Etrafında ise çan kulesi vardı.

Çanın kalıbını döken ustalar ve töreni hazırlayan kraliyet memurlarının isimleri, metalin üzerine kazınmıştı. Fakat çanın iyice yerleştirilene kadar çalınmamasına karar verildi. Ayrıca sarkıtılan kütüğün gemi direği kadar kalın ve sağlam hale getirilmesi gerekti.

Bu arada yüzlerce insan, çanın ilk sesini işitmek için bekliyordu. Herkes bunun kendilerine iyi şans ve uzun ömür getireceğine inanıyordu. Kız ve erkek çocukları, bu sesi duymadan uyumak istemiyordu. Hatta bazıları uykuya yenik düşüp çanın ilk çınlayışını kaçırmaktan korkuyordu. Genellikle akşam olur olmaz gözleri sımsıkı kapanan küçük çocuklar, o gece çan çalınana kadar beklemek için anne babalarına yalvarmıştı ama yine de farkında bile olmadan gözleri kapanıp uykuya dalanlar olmuştu.

“Çanın ismi ne olacak, Majesteleri?” diye sordu bilge bir danışman.

“Adı Jung olsun,” dedi Kral Tai Jo. “Bu isim ‘Karar Veren Adam’ anlamına gelir. Çünkü her adam veya erkek çocuğu her akşam saat dokuzda yatağa gitmeye karar vermelidir. Bu saatten sonra sokaklarda hâkimler haricinde tek bir erkek olmaması gerekir. Bu kurala uymayanlar, sopayla dövülecektir. Saat dokuzdan gece yarısına dek sokaklar, tamamen kadınlara ait olacaktır. Bu saatlerde gönüllerince dolaşsınlar.” Kralın koyduğu kanun davullar eşliğinde duyuruldu. Ayrıca her sabah ve akşam şehir kapıları açılıp kapanırken bandonun müzik çalması emredildi.

İşte bu büyük çanın ismi hâlâ In Jung yani “Adamın Kararı”dır.

Fakat çan henüz çalınmamıştı. Hâlâ sessizdi. Nihayet sesi işitildiğinde Seul halkı bunun o güne dek gördükleri en muhteşem çan kalıbı olduğunu anladılar. Hafızası ve sesi vardı. Ağlayabiliyor ve şarkı söyleyebiliyordu. Hatta bugün bile çanın ağladığını söyleyenler vardır. Çünkü onu dinleyen ister çocuk veya genç, isterse yaşlı olsun, içinde bulundukları ruh haline göre işitirler sesini. Bu bazen neşeli, bazen ise hüzünlü bir ses olur.

Yedinci ay gelince yıldızlarda yaşayan Dokumacı Kız ile Sığır Prensi, Cennet Nehri’nin iki yakasında beklemektedir. Sonra kuşların kurduğu köprüye çıkarak buluşurlar. İşte Seul’deki büyük çan, yedinci ayın ilk gecesinde çalınacaktı. O saatte erkekler odalarında, hemen soyunup yatmaya hazırlandılar. Kadınlar ise en güzel giysileri içinde kapının önüne çıkmıştı. Her birinin elinde birer fener vardı. Birazdan çıkacakları gezinti için heyecanlıydılar.

Dört güçlü adam, ipi yakalayıp çan içindeki kütüğü iyi-

ce çekti ve bıraktı. Kütüğün çarpmasıyla birlikte şehrin dört bir yanına ve tepelere doğru bir melodi dalgası yayıldı. Hava bu tatlı sesle dolup taşı. Çocuklar neşeyle el çırpıp dans ettiler. Çok uzun yaşayacaklarını biliyorlardı çünkü güzel çandan çıkan ilk sesi duymuşlardı. İhtiyarlar da sevinçle gü-lümsüyordu.

Bu çanın konuşabildiğini işittiğinde bir de yetişkinlerin şaşkınlığını görmeliydi. Evet, çan sesi aslında bir cümle halinde çıkmıştı.

“Mu-u-u-ma-ma-ma-la-la-la-la-la-la,” diye başladı ve bir bebeğin ağlaması gibi sona erdi. Şöyle diyordu çan:

“Annemin suçu, annemin suçu.”

İşte bugün bile Seul'deki anneler biricik çocuklarını gö-ğüslerine bastırırken, onlara sevgi ve ilgi göstermekte kusur etmeyeceklerine söz verirler. Büyük çan, Tanrı'nın bahşetti-ği bu armağanları korumaları için onları uyarmaktadır. Bu sesi işiten anne babalar, çocuklarının kıymetini daha iyi an-lar ve onlara daha fazla şefkat gösterirler.

Serçelerin Kralı

Koreli çocuklar her sabah serçelerin ötüşüyle uyanırlar. Bu küçük kuşlar çatıların üstünde ve saçaklardaki sarmaşıklar arasına yuva yapar. Bahar gelince insanlar evlerinin güneş gören tarafına karpuz, kavun, sukabağı ve filbahar tohumları ekerler. Yaz mevsimi boyunca ve sonbahar bitene kadar duvarlar ile çatılar kalın yeşil yapraklarla örtülüdür. Anne serçe, işte bu korunaklı yerlerde yumurtalarını bırakır. Baba serçe ise anne ve yavru serçeler için solucan getirir. Sonra anne baba, yavrularını büyütmele meşgul olur, onlara uçmayı öğretirler.

Yavru serçeler için en büyük tehlike çatıda yaşayan ve küçük kuşları yiyen zalim yılanlardır. Bazen anne ve baba serçe, sürüngenlerden korkmayan büyük kuşları yardıma çağırır. Bu büyük kuşlar, yılanı gagalayıp oradan kovarlar. Zafer sonrasında daima neşeyle gevezelik ederler.

Günün birinde uçmayı yeni öğrenmiş bir yavru serçe, neredeyse yakalanıp çatı yılanına yem olacaktı. Ama neyse ki yılanı saldıran büyük ve cesur bir kuş imdadına yetişmişti. Yavru serçe, yilandan kurtulmuştu ama yere düşerken bacağı, evin verandası önünde asılı bambu perdeye takılmış ve yerinden çıkmıştı.

Evin sahibi iyi bir adamdı ve kuşları çok severdi. Zavallı serçeye içi acımişti. Kuşu yavaşça kaldırıp tüylerini düzeltti ve sakinleştirdi. Zavallının kalbi küt küt atıyordu. Sonra adam, kuşun bacağına yerine oturttu, üstüne biraz ıslak kil sürüp sardı. Bu arada tekrar güçlenene kadar serçeyi sıcak tutup besledi. Bir gün kuşu avucuna alıp dışarı saldı. Serçe hemen geri dönüp çatı kenarına tünedi ve iyi kalpli arkada-

şına teşekkür etmek için tatlı tatlı öttü. Sonra kanatlarını açıp Serçeler Kralı'nın yanına uçtu. Kral, Serçe Başkenti'nde yaşamaktaydı. Kuş oraya varınca Majesteleri'ne zor durumdaki kuşlara yardım eden ve onlarla dost olan, ayrıca kendisinin de hayatını kurtarmış olan iyi kalpli adamdan bahsetti.

Serçe Ülkesi'nin Kralı ve bilge danışmanları bu hikâyeyi büyük bir ilgiyle dinlediler. Sonra bir toplantı yapıp serçelerin dostu olan bu iyi adamı ödüllendirmeye karar verdiler. Bu yüzden insanların çok sevdiği güzel şeylerin bulunduğu kilere gittiler. Burada altın, yeşim taşı, sırma kumaşlar, fincanlar, pirinç, binek atı, yük arabalarını çekecek öküzler ile güzel hizmetçi kızlar, ayrıca her türden ipek ve pamuk elbise ile leziz yiyecek ve içecekler seçtiler. Sihir yardımıyla bütün bunları küçücük bir tohuma yerleştirip iyi kalpli adama götürmesi için serçenin gagasına koydular. Tohumu asla kaybetmemesini ve doğru kişiye vermesini tembihlediler.

Böylece Serçe Ülkesi'nden uçarak ayrılan kuş, nazik arkadaşının evine geldi. Tohumu dikkatlice yere bıraktı. Sonra kâğıt pencereye yanaşıp yüksek sesle ötmeye başladı. Bunun üzerine adam ne oluyor diye bakmak için dışarı çıktı. Eski dostunu tanıyınca elini açtı. İşte o zaman serçe, tohumu adamın avucuna bıraktı. Bir taraftan da neşeyle ötmeye devam ediyor ve bu tohumun ne kadar değerli bir hazine olduğunu anlatmaya çalışır gibi yüzüne bakıyordu.

Ama adam, tohumu karısına gösterip kuşun getirdiğini söyledi. Serçenin oyun oynadığını düşünen adam bu işe gülp tohumu atıverecekti.

Neyse ki akıllı bir kadın olan karısı tohumu saklaması için kocasına yalvardı. Bahar gelince, kadın tohumu toprağa ekte. Bu tohumdan evin bir yanını yapraklarıyla örten gür bir sarmaşık çıktı. Kocaman bir sukabağının neredeyse ol-

gunlaştığını gören adam sebzeyi koparmak istedi. Ama karısının tavsiyesine uyup sonbahar bitene kadar bekledi. O zaman, bütün yaz güneş ışığı almış olan sukabağı tamamen olgunlaşmıştı.

Sonra sukabağını düzgün bir şekilde açmak için ellerine bir bıçak aldılar. Bir de ne olsa beğenirsiniz? Sukabağının içinden adam ve karısının hayal bile edemeyeceği muhteşem şeyler çıktı.

İlk önce kıymetli yeşim taşından bir masa açıldı önlerinde. İmparatorlarınkı gibi bir masaydı bu. Sonra gümüş bir şarap şişesi ile kendiliğinden masaya yerleştirilen kadehler ortaya çıktı. Hemen ardından altın bir çay kutusu, hoş kokulu çay yapraklarıyla doldu. Sonra ipek, ince muslin, sırma işlemeli kumaş ruloları ile gösterişli giysiler, şapkalar, ayakkabılar, kemerler ve çoraplar saçıldı etrafa. Bir ömür boyu yetecek kadar eşya vardı. Ardından pirinç ve her türden yemeğin sunulduğu bir ziyafet hazırlandı. Bahçeye bakınca efendilerinin emrini beklemekte olan güçlü atları ve semiz öküzleri gördüler. Son olarak, ay gibi parlak ve güzel kızlar çıktı sukabağının içinden. Sanki ömürleri boyunca bu karı kocanın hizmetinde çalışmış gibi yemekleri sunmaya koyuldular. Ziyafetin ardından şarkılar söyleyip dans ettiler. Eğlence ve hizmetin sonu yoktu. Adam ve karısı, âdeta bir kral ve kraliçe kadar mutluydu.

Bir zamanlar mütevazı bir yer olan eski evlerinin yerinde şimdi bütün bu güzel şeylerle, sadık hizmetçilerle ve güçlü binek ve yük hayvanlarıyla dolu yepyeni bir köşk vardı. Yaşlı çift böylece dertsiz tasasız yaşayıp diledikleri yere seyahat etti.

Fakat bütün serçelerden nefret eden ve onları baş belası olarak gördüğü için evinden kovan kötü kalpli bir adam,

komşusunun başına konan talih kuşunun haberini almıştı. Kıskançlıktan deliye dönen adam, aynı şekilde zengin olmak istiyordu. Bu yüzden fırsat kollamaya başladı. Bir serçe penceresine yaklaşınca kuşa sopa fırlatıp bacağına kırdı. Sonra serçenin kırık bacağına biraz kil ve bir parça bezle sardı. İyileşene kadar zavallıyı yanında tuttu ama serçenin bacağı doğru düzgün sarılmadığından yamuk kaynamıştı. Sonra kuşu saldı.

Güvercin Ülkesi'nin başkentinde zavallı kuş, kötü kalpli adamın yaptıklarından bahsetti. Güvercinler Kralı, halkının düşmanı olan bu adama götürülmek üzere bir tohum verdi. Zalim adam, yamuk bacaklı kuşu görünce pencereye koşturdu ve tohumu alıp hemen toprağa ecti. Sukabağının olgunlaşmasını güçlükle bekleyebilmişti. Yine gür sarmaşıklar çıkmıştı. Evini oluşturan ana binanın bir tarafı ile diğer üç meskenin çatılarını sarmıştı. Nihayet sonbaharda sukabağını kopardı. Sonra eline aldığı bıçakla kabakların önüne oturup birincisini açmaya başladı.

Fakat komşusuna olduğu gibi insanları mutluluk ve zenginliğe boğan harika şeyler, hazineler ve hizmetçiler yerine Kore'nin on iki laneti bir bir dışarı çıktı.

İlk olarak, bir grup ip cambazı kabaktan fırlayıp ellerini uzatarak para istedi. Paralarını alamazlarsa, onunla yaşayıp sofrasında yemek yemekle tehdit ettiler adamı.

Yapacak bir şey yoktu. Bu yüzden, onlardan kurtulmak için zalim adam her bir dansçıya uzun birer para ipi vermek zorunda kaldı.

İkinci sukabağını açar açmaz sıra halinde Budist rahipler çıktı dışarı. Hemen tapınakları için para dilenmeye başladılar. İstediklerini verip bu kel kafalı adamları başından savmaktan mutluydu.

Bıçağı bir diğer kabağı yeni açmıştı ki omuzlarında bir ölü taşıyan kiralık yaşçılar belirdi karşısında. Ölülere uyardırarak kadar yüksek bir sesle ağlayıp inlemeye başladılar. Bu baş belalarından kurtulmak için bir para ipini daha gözden çıkarması gerekmişti. Bu arada zalim adam, iyice yoksullaşmakta olduğunu hissediyordu.

Diğer sukabaklarına dokunmaya korkar hale gelmişti. Ama açgözlü adam, zenginliğe ulaşma ümidini de kesmemişti. Diğer sukabaklarını da kesip açtı. Lakin kabaklardan çıkan herkes, adamı yoksul bir dilenci haline getirmekle tehdit edip parasını alıyordu. Dördüncü kabaktan dansçı kızlar çıkmıştı. Her birine beş bin para ödemedikçe evinden çıkmayı reddetmişlerdi. Bir diğer kabaktan çıkan cambazlar, gösterilerine başlamıştı bile. Fakat programlarını bitirmelerine izin verildiği takdirde her bir gösteri için daha çok para isteyeceklerini bildiğinden ötekiler gibi onları da paralarını verip gönderdi.

Adam gittikçe yoksullaşmaktaydı ve kabaklardan zenginlik falan çıktığı yoktu. Yine de kabakları açmaya devam etmesi gerektiğini düşünüyordu. Ama sonuç hep aynıydı. Aylaklar, falcılar, hokkabazlar ve körler gibi türlü türlü insanlar çıktı kabaklardan. Sonuncuların elinde yollarını bulmak için sopa, bellerinde ise sadakalarını koydukları kemeler vardı. Nihayet bir dev ortaya çıktı. Bu canavar, adamla karısını yemek niyetindeydi.

Ama adamın cebinde metelik kalmamıştı. Yoksul kalmasının yanında açlıktan da ölmek üzereydi. On ikinci kabak açıldığında Kore'deki tüm pis kokular dışarı yayıldı. Adam ve karısı, burunlarını tutarak evden çıktılar. İyi ki de öyle yaptılar, çünkü hemen sonra sert bir fırtına evi devirdi. Saz çatı ve kereste kirişler, soba borularını ısıtan ateşle yanıp kül oldu.

İşte kuşlara yaptığı zalimlik yüzünden bütün malını mülkünü kaybeden kötü kalpli adam ve karısı, eğer serçe-
re nazik davranan iyi kalpli adam olmasa açlıktan ölecekti.
Yaşlılıklarının geri kalanı boyunca komşularının sadakasıyla yaşadılar.

Ormancı ve Dağ Perileri

Bundan beş yüz yıl kadar önce Ping Yang yakınlarındaki bir köyde Keel Wee adlı bir oduncu yaşırdı.

Çok güçlü bir boğası vardı. Her gün dağlarda kestığı odunları bu hayvanla taşır ve haftanın beşinci günü köy meydanında kurulan pazarda satardı. Bu uysal hayvan, ip-lerle gövdesine sarılmış metrelerce yükseklikteki odun ve çalı yığınlarını taşıyabiliyordu. Gerçi bu yükün altında bir tek bacakları gözükiyordu. Dev cüsseli olmasına rağmen bu boğa, hayvanların en yumuşak başlısıydı. Çocuklar koca arkadaşlarını çok severler ve sanki onlardan biriymiş ya da evcil bir köpekmiş gibi onunla oyunlar oynarlardı. Çünkü bu hayvan henüz bir haftalık bir yavruyken, annesinden alınıp evde beslenmiş ve ailedeki çocukların oyun arkadaşı olmuştu. Küçükler, diğer arkadaşları olan köpek gibi onu da çok seviyordu.

Güzel bir yaz sabahı, boğasını geride bırakan Keel Wee dağa çıkıp odun kesti. Bunları bir başka gün hayvana yükleyip aşağı indirecekti.

Karısı onu uğurlarken akşam yemeğine yetişmesini istemişti. Çünkü en büyük oğulları balık tutmaya gitmişti ve tatlı su levreği avlamayı umuyordu.

Baltasını omzuna atan adam dağ yolunu tırmanmaya başladı. Epey yolu vardı zira Kore'de etraftaki şehir ve kasabalardaki odunlar çoktan kesilmişti. Her sene oduncular yakacak bulabilmek için daha da uzaklara gitmek zorunda kalıyordu.

Ormanda bir açıklığın olduğu yere varınca Keel Wee,

ihhtiyar baltasını kullanmaya hazırlandı. Büyük şapkasıyla paltosunu çıkarıp yere koymak üzereyken biraz uzakta peri gibi iki kişi gördü. Bunlar uzun saçlıydı, pek bilge insanlara benziyorlardı ve iki bin sene önceki Chow Hanedanlığı'na ait giysiler giymişlerdi. Taşlar üzerine oturmuş dama oynuyorlardı. Ormancı, hürmetli bir şekilde yanlarına yaklaştı. Oyuncuların hamleleri çok ilgisini çekmişti. Bir yabancınn varlığından rahatsız olmak şöyle dursun iki peri, adamı oyunu seyretmeye davet etmişti. Bu şekilde onurlandırılmaktan gurur duyan Keel Wee, çenesini baltasının sapına yaslayarak oyuna daldı ve izledikçe heyecanı arttı. Kendinden geçmiş halde görgü kurallarını da unutmuştu. Öyle ki taşlardan birini oynatmak için sağ elini uzattı. Hemen yanındaki peri, bu cüreti yüzünden yaşlı adamın eline vurup Keel Wee'yi itti. Sonra tek kelime etmeden cüzdanından cennet hurması çekirdeğine benzer bir şey çıkarıp oduncunun ağzına attı. Bu olayın ardından üçünden de hiç ses çıkmadı.

Oyun saatler sürdü ama buna rağmen oyuncuların ilgisi azalmıyordu. Keel Wee'ye gelince, siyah ve beyaz parçalarla örtülü sarı oyun tahtasına gözlerini bile kırpmadan bakıyordu. Çok defa sağındaki perinin öne geçeceğini ya da solundaki perinin daha iyi bir hamle yapacağını görüyor ve bunu ötekine söylemek istiyordu. Ama dilini oynatmaya kalktığında konuşamıyor, hatta kısacık bir ses dahi çıkaramıyordu. Sanki uyanamadığı bir rüyada gibiydi.

Yine de kendini oyuna iyice kaptırmıştı. Bu yüzden oyunu kimin kazanacağını görmeye kararlıydı. Dağ ruhları için gece ya da gündüzün olmadığını, zamanı umursamadıklarını ve saatlere ya da çanlara dikkat etmediklerini unutmuştu. Çünkü periler ülkesinde zaman yoktur.

Bütün bu zaman boyunca Keel Wee, iki eliyle tuttuğu

baltasının sapına çenesini yaslamış oturmaktaydı. Ne gün ışığını ne de karanlığı ve yıldızları fark etti. Karnı da hiç acıkmamıştı.

Birden baltasının kereste sapı un ufak oldu, adamın çenesi düşüverdi. Hemen sonra ayaklarının altından yerin çekildiğini hissetti. Başı ve vücudu ileri atıldı. Dama tahtasının üstüne düşmüş, parçaları etrafa saçıp oyunu bozmuştu.

Uykudan uyanır gibi kendine geldi. Yaptığı kabalık yüzünden çok utanıyordu. Kendini toparlamaya çalışarak yaptığı kaza yüzünden özür diledi. Bir güzel azarlanacağını düşünüp işteceklerine kendini hazırlamıştı ama başını kaldırdığında periler ortalıkta yoktu. Ne perilerden ne de dama tahtasından eser vardı ortalıkta. Biraz önce orada olduklarına dair de hiçbir işaret yoktu. Yalnız perilerin oturduğu yere dokununca taşların hâlâ sıcak olduğunu gördü.

Peki, ama baltasının sapı neredeydi? Ne olmuştu? Evden ayrıldıktan sonra berbere gidip tıraş olmuştu. Ormana geldiğinde yüzü tertemizdi. Ama şimdi elini göğsüne götürdüğünde upuzun ve beyaz bir sakalı olduğunu fark etti. Baltasının demir başı hâlâ oradaydı ama küflenmişti ve toprağa gömülüydü. Ayrıca ters çevrildiğinde içine iki kilo turp sığacak kadar büyük ve başına bağlandığında omuzlarını örtecek kadar geniş bir çiftçi şapkası vardı başında. Şimdi nereye gitmişti şapkası? Etrafına baktı ama çoktan çürüyüp gitmiş olan şapkasının kalıbından kalan parçalar ile birkaç kumaş parçasından başka bir şey göremedi. Elbiseleri de paramparça olmuştu. Kenevir lifinden yapılmış sandaletleri yok olmuştu. Elleri ve ayaklarının tırnakları, kuşların pençeleri gibi uzamıştı. Topuzu çoktan bozulmuştu, saçları kadınlarıinki gibi başının arkasından sırtına dökülüyordu ve bembeyazdı.

Bütün bunların ne anlama geldiğini merak eden Keel Wee topallaya topallaya dağdan indi ve köyüne giden yolu buldu. Kayalar, nehirler ve dereler yerli yerindeydi ama diğer her şey değişmişti! Eskiden bu yol üstünde iki put direği vardı. Biri dişi öteki erkek olan bu gülen yüzler ağaç gövdeleri oyularak yapılmıştı. Putların testereyle oyulan dişleri beyaza boyanmıştı. Ayrıca yine ahşaptan yapılmış kulaklar çakılmıştı. Kija döneminden beri her köyün önünde bu putlardan olurdu. Ama şimdi bunların yerine yüksek direkler diziliyordu. Kilometreler boyunca demir tellerle birbirlerine bağlanmıştı bu direkler. Sonra öğrendi ki bunlara “şimşek ıplı ağaçlar” (telgraf telleri) deniyordu. Sopalara asılan kıllimlerle birbirinden ayrılan üç taraflı ve saz çatılı, bahçeli evler yerine sağlam ama tuhaf gözüken ahşap binalar gelmişti. İçeride Koreli genç adamların oturmakta olduğunu gördü. Pek tuhaf giysiler giymiş bu adamlar, telleri üzerinde parmaklarını gezdirdikleri acayip enstrümanlar çalmaktaydı.

Merakı yüzünden gidip daha yakından bakmak istedi ama burnuna bir şey çarpınca az kalsın yere yuvarlanacaktı. Bir kez daha yaklaşmayı deneyince yüzü dümdüz oldu, burnu neredeyse kırılacaktı. Dudakları dişlerine çarpıp şişmişti. Bu gizemi çözmek için ellerini uzattığında sert ama şeffaf bir şeye dokunduğunu gördü. O esnada içerideki genç adamlardan birinin Korece şöyle dediğini işitti:

“Hey, dağlı amca! Cama dokunma.”

“Cam mı?” diye düşündü Keel Wee. “O da ne?” Gelgelelim, konuşamıyordu ihtiyar adam.

Uzunca bir nefes aldıktan sonra sokaktaki iki parlak demir hat boyunca tekerlekli bir evin üzerine doğru geldiğini gördü. Evi iten bir at, eşek, öküz ya da insan yoktu. Ama evin tepesinde uzun bir direk vardı. Bir halka sandığı ama

aslında demir bir tel olan uç kısmında sincap gibi bir şey vardı. Takla atar gibi dönüp duruyordu ve evi itiyor gibiydi. İçeride biraz önce cam olduğunu öğrendiği şeyin yanında on kadar Koreli oturmaktaydı. Tekerlekli ev, az kalsın Keel Wee'yi ezecekti. Şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. Bu sırada evdeki adamlardan biri kabaca bağırdı:

“Hey, seni gidi yaşlı cin! Balkabağı ağzını kapat, yoksa gökteki ayı yutuvereceksin. Tramvayın önünden çekil!”

Şoför dedikleri adam, ihtiyarla işte böyle dalga geçmişti. Hakikaten o haliyle, maskeli oyunculara benziyordu. Bu oyuncular, kocaman şeytan başları ve Kore'nin yerli halkını temsil eden maskeler takarak yılbaşı akşamı çocukları eğlendirir, bazen de korkuturlardı. İhtiyar Keel Wee'yi gören, bir zamanlar dağlarda yaşamış cinlerden biri de sanabilirdi.

Başı dertteydi. Topuzu dağılmış, saçları sırtına dökülen ve uzun sakalı göğsüne kadar inmiş yırtık pırtık giysiler içindeki ormancı, beyaz bir sopaya dayanıp sokak boyunca yürürken çok uzun zaman önce dağlarda yaşamakta olan o eski insanlara benziyordu.

Dadılar ve yaşlı kadınların, yaramaz çocukları korkutmak için kadim zamanlardaki bu yerlilerin adını anması yeterliydi. Kıyafeti ve hareketleriyle yabani olan bu dağ adamlarından biri şehre indiğinde çocuklar gülüştü ve büyük köpekler havlarken yavru köpekler kaçıp gitti zira bu hiç alışık olmadıkları bir görüntüydü. Keel Wee yaklaşıncı boğalar bile böğürüyordu. Eşekler anırırken domuzlar ciyaklıyordu. Dağlı bir dede sanılmasına şaşmamalıydı çünkü şehirde ya da köylerde yaşayanlar, dağ yerlilerinden birini görmüş değildi o güne dek. Tıpkı kaplanlar kadar nadir bir şeydi bu onlar için. Zira uzaklarda çok sayıda kaplan olduğunu bilirlerdi ancak avcılardan başkası tek bir kaplan görmüş değildi ömründe.

Keel Wee şehrin içine doğru ilerlerken onu her gören şaşıırıyordu. Artık erkeklerin saçlarını topuz yapmadıklarını gördü. Delikanlılar ise uzun saçlarını tek örgü yapmamıştı. Oysa bekâr erkekler saçlarını böyle yapardı. Tam o sırada birkaç kabadayı çıktı ortaya. Şapşal bir köylünün zamanı şaşırdığını düşünüp adamcağızla alay etmeye başladılar:

“Hey, keşiş! Yılbaşı akşamı daha gelmedi, günleri mi şaşırdın, ha?”

Keel Wee birilerine danışıp soru sormanın iyi olacağını düşündü. Beyaz bol bir giysi giymiş ve geniş kenarlı siyah bir şapka takmış saygıdeğer görünümlü bir beyefendi yaklaşılmaktaydı. Keel Wee, neredeyse alnı yere değecek kadar eğildi. Bu sırada perilerin ağzına attığı çekirdek düştü ve böylece dili çözölmüş oldu. Şu soruları sordu:

“Saygıdeğer beyefendi, karım ve çocuklarımin kaldığı sefil kulübe nerede, söyleyebilir misiniz? Karım Gee Kim’in kızıydı. Bendeniz ise Keel Wee’yim.”

Bilgi ve mevki sahibi biri olduğu kıyafetinden anlaşılan adam uzun süre karşısındaki yaşlı adama baktı. Bunun bir şaka olmadığından emin olmak; bir soytarı, cambaz, büyücü ya da bu tür saygısız birinin onunla eğlenmediğini anlamak istedi:

“Tanrım! Siz dağların dilenci ruhu musunuz? Beş yüz yıl evvel bu bölgede konuşulan şiveye benziyor konuşmanız. O zamanlar burada sözünü ettiğiniz aile yaşarmış. Fakat ailenin reisi olan oduncunun dağlara çıktığı ve bir kaplana yem olduğu anlatılagelmiştir. İşte şu yukarıdaki mezarlıkta, onun soyundan on nesil yatmaktadır.”

“Lütfen beyefendi söyler misiniz, Kral Wand öldükten sonra neler oldu? Ben onun hükümdarlığı döneminde doğmuştum ve bu köyde yaşamaktaydım.”

Hâlâ yaşlı adama şüpheyle bakan, biraz sonra yırtık pırtık kıyafetlerini üzerinden atıp bir soytarı olduğunu ve bütün bunların bir şakadan ibaret olduğunu söyleyeceğini düşünen beyefendi Kore'nin son beş yüz yıllık tarihini kabaca anlattı. Pek çok kral çıkmıştı tahta. Önce Tatarlar, ardından Japonlar ülkeyi işgal etmişti. Mikado'nun adamlarıyla Çinliler arasında büyük bir savaş olmuştu. Savaş kısa süre önce bitmişti. Artık insanlar arabalara biniyor, kilometrelerce uzaktaki sevdikleriyle teller vasıtasıyla konuşuyor, demiryolu sayesinde ejderhalar kadar hızlı seyahat edebiliyordu. Bu trenleri su içip odun ve kömürle beslenen demir bir at çekiyordu. Kısacası, Kore “medeniyet çağı”ndaydı.

Bütün bunlar Keel Wee için çok fazlaydı. Ortalama bir insanın on katı uzun yaşamış olduğunu anladı. Mezarlığa gitti. Kendi ailesinin yattığı yerde karısı ve çocuklarının mezarlarını buldu. Ertesi sabah Keel Wee'den geriye yalnızca biraz toz, yırtık bezler, birkaç kemik ve upuzun beyaz saç telleri kalmıştı. Onu gömdükleri zaman mezarının üzerinde ve çevresinde daha önce kimsenin şehirde veya köyde görmediği, yalnızca yüksek dağlarda yetişen tuhaf çiçekler açtı.

Dünya Masalları Dizisi

